

Soarele negru

Conexiunea nazist-tibetană cu Proiectul Montauk

Peter Moon

După terminarea celui de-al Doilea Război Mondial și ocuparea Germaniei, comandanții militari ai Alianței au descoperit cu uimire cât de profunde erau secretele de stat ale regimului nazist. Una din revelații a fost legată de faptul că germanii aveau cea mai bună organizație de spionaj din lume. Au fost descoperite de asemenea dosare foarte amănunțite referitoare la diferite societăți secrete și la anumite proiecte științifice care depășeau imaginația comandamentului militar aliat. Încă și mai spectaculoasă a fost descoperirea unei întregi rețele de fabrici subterane în care se produceau rachete și farfurii zburătoare, care dovedeau cunoașterea unei tehnologii despre care omul obișnuit nu acceptă nici astăzi că ar putea exista. Lipsa unei întregi flotile de submarine înzestrate cu cea mai înaltă tehnologie de profil din lume i-a făcut pe mulți să se întrebe dacă nu cumva naziștii au scăpat, ducând cu ei majoritatea secretelor lor, și poate chiar pe Hitler însuși.

Dincolo de toate aceste mistere se ascundea un element încă și mai ocult: un ordin secret cunoscut inițialilor sub numele de Ordinul Soarelui Negru, o organizație atât de temută încât la ora actuală în Germania modernă este interzisă chiar și tipărirea simbolurilor și însemnelor sale. Cartea Soarele Negru își propune să dezvăluie o parte din secretele celui de-al Treilea Reich, îndeosebi contactele tibetane ale acestuia, mergând mai departe decât orice altă lucrare publicată până în prezent. Autorul Peter Moon stabilește existența unei legături a naziștilor cu Montauk Point, locul în care o bază militară americană avea să fie folosită mai târziu de naziști pentru a-și continua ciudatele experimente, și implicit agenda celui de-al Treilea Reich.

Cititorii familiarizați cu lucrările anterioare din seria Montauk își vor putea lărgi prin lectura acestei cărți înțelegerea forțelor stranie care au operat și continuă să opereze la Montauk. Pentru cei care nu au citit cărțile anterioare, Soarele Negru face o recapitulare a acestora și vă permite să ajungeți chiar la miezul problemei.

Cu siguranță, cei care vor citi această carte nu vor mai privi niciodată lumea cu aceiași ochi.

Coperta: Templul Soarelui Negru

Astfel arată concepția artistului despre Oracolul din Tibet, cu pielea albastră, sprijinit de Arca Contractului, ilustrând astfel comuniunea sa cu energiile heruvimilor simbolizate de această Arcă. Pe fundal apare un submarin german cu steagul Societății Vril, care încearcă să treacă dincolo de pragul Pământului Interior prin legendarele porți ale orașului Thule.

Ilustrații

VRIL-ODIN

Farfurie zburătoare germană cunoscută sub indicativul Vril-7. Este un model cu două nivele, fotografiat în aprilie 1945. Sub aparatul de zbor pot fi văzute arme cu raze Donar, vizibile ceva mai bine în fotografia originală.

HAUNEBU II

Anterior și în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, germanii au creat diferite tipuri de farfurii zburătoare. Ilustrația de deasupra reprezintă una din primele versiuni ale modelului Haunebu II. Vom prezenta mai târziu în lucrare și alte fotografii și detalii referitoare la programul german de producere a farfuriilor zburătoare.

Această carte este dedicată lui Sam Arcuri

8 octombrie 1925 – 30 martie 1995

și membrilor familiei sale care au supraviețuit: Vivian, Greg și Jeff.

Le mulțumesc tuturor pentru amintirile pe care mi le-au furnizat, provenind dintr-o copilărie cu adevărat magică.

Cuprins

Cuvânt Înainte

Introducere

Capitolul 1 Montauk – un randevu nazist

Capitolul 2 O conexiune din interior

Capitolul 3 Conexiunea Cameron

Capitolul 4 Arborele genealogic al Cameron-ilor

Capitolul 5 Conexiunea Kennedy

Capitolul 6 Moștenirea teutonă

Capitolul 7 Casa de Orange

Capitolul 8 Lion Gardiner și Vrăjitoarea

Capitolul 9 Proiectul Paperclip și clanul Hamill

Capitolul 10 Conexiunea germană

Capitolul 11 Secretul lui Iuda

Capitolul 12 Dr. Felix

Capitolul 13 Führerul

Capitolul 14 Hitler trăiește!

Capitolul 15 Fuga liderilor celui de-al Treilea Reich

Capitolul 16 Otto Skorzeny

Capitolul 17 Conexiunea arabă
Capitolul 18 Misterioasele origini ale E.M.I. Thorn
Capitolul 19 Thule
Capitolul 20 Puterea energiei Vril
Capitolul 21 Farfuriile zburătoare Vril
Capitolul 22 Conexiunea Brookhaven
Capitolul 23 După război
Capitolul 24 Neuschwabenland
Capitolul 25 OSS-ul în Tibet
Capitolul 26 SS-ul în Tibet
Capitolul 27 Conexiunea tibetană
Capitolul 28 Religia Bon
Capitolul 29 Mon
Capitolul 30 Piramidele din Shensi
Capitolul 31 Arca
Capitolul 32 White Gold & Occultum
Capitolul 33 Rasa albastră
Capitolul 34 Blestemul mumiei
Capitolul 35 Crowley
Epilog

Cuvânt Înainte

Acest Cuvânt Înainte este menit să îi familiarizeze pe cei care nu știu nimic despre Proiectul Montauk și care nu au citit cele trei cărți anterioare pe acest subiect cu linia generală a evenimentelor, astfel încât să poată înțelege mai bine contextul în care se încadrează lucrarea de față. În cazul celor care au citit deja cărțile anterioare, această introducere își propune să sintetizeze și să le readucă aminte numeroasele informații și planuri de acțiune ale acestui complot gigantic. Am inclus de asemenea aici actualizarea unor evenimente prezentate în lucrările anterioare, dar care au continuat să evolueze între timp.

Cartea *Proiectul Montauk: experimente în timp* a fost lansată pe piață în iunie 1992, fiind o expunere sintetică și concisă a unuia din cele mai uimitoare și mai secrete proiecte de cercetare din istoria umanității. Proiectul Montauk își are originea în anul 1943, când s-au făcut experimente legate de invizibilitatea pe radar la bordul navei *USS Eldridge*, un distrugător recent construit. Întrucât nava era staționată în acea vreme la baza navală din Philadelphia, evenimentele legate de ea au devenit generic cunoscute sub numele de „Experimentul Philadelphia”. Scopul acestui experiment a fost acela de a face ca nava să devină nedetectabilă de către radar, dar efectele sale secundare au fost cu totul dramatice și neașteptate. Nava a devenit invizibilă

nu doar pentru radar, ci și pentru ochiul uman, fiind dislocată din timpul și spațiul cu care suntem familiarizați! Deși realizarea era remarcabilă din punct de vedere tehnologic, pentru oamenii implicați în experiment ea a avut efecte catastrofale. Marinarii aflați pe navă au fost transportați într-o altă dimensiune, din care s-au întors îngroziți, într-o stare de mare confuzie mentală. Unii dintre ei au murit, iar cei care au supraviețuit au fost lăsați la vatră, fiind considerați „instabili psihic” sau discreditați, și întreaga afacere a fost îngropată.

După război, cercetările au continuat sub conducerea doctorului John von Neumann, cel care coordonase și aspectele tehnice ale Experimentului Philadelphia. Acestuia i s-a ordonat să descopere de ce vibrează mintea omului și de ce nu pot fi supuși oamenii unor fenomene interdimensionale fără a fi afectați. A început astfel un proiect masiv de studiere a factorilor psihici umani, realizat la Brookhaven National Laboratories din Long Island, New York. Brookhaven Labs și-a început activitatea imediat după cel de-al Doilea Război Mondial, fiind primul laborator de cercetări atomice din lume. Înainte de război, perimetrul în care avea să funcționeze mai târziu laboratorul a fost folosit ca sediu de principalul contingent de naziști din Statele Unite, cunoscut sub numele de *The Bund (Grupul)*.

John Von Neumann a fost ales în mod firesc ca șef al noului proiect de la Brookhaven. El nu a fost doar inventatorul calculatorului modern și un geniu matematic recunoscut, dar a avut și acces la uriașele resurse ale complexului militar industrial care includea incredibila bază de date a naziștilor referitoare la cercetările psihologice desfășurate de aceștia și pe care aliații au capturat-o după cel de-al Doilea Război Mondial. Folosindu-se de toate aceste resurse, von Neumann a încercat să asocieze tehnologia computerelor cu echipamentul radio din ce în ce mai sofisticat, în încercarea de a lega între ele mințile oamenilor și mașinile. În cele din urmă, eforturile lui au fost încununate de succes. După ani de experimente empirice, gândurile oamenilor au putut fi înregistrate de receptoare radio ezoterice, pe bază de cristale, fiind stocate apoi în computere sub formă de biți. Structura gândurilor putea fi afișată apoi pe un ecran de calculator și tipărită la o imprimantă. Metoda a fost ulterior dezvoltată, până când s-a putut crea o mașină virtuală de citire a minții. Între timp, tehnologia a evoluat, astfel încât s-a putut crea un aparat de receptare a gândului unui medium și de redirectionare a lui astfel încât să afecteze potențial mintea unei alte persoane. În final, Proiectul Montauk a permis mai buna înțelegere a manierei în care funcționează mintea umană, generând un potențial uriaș de control al minții. Proiectul s-a concretizat într-un raport către Congres, care a dispus abandonarea sa, inclusiv de teama ca senatorii și kongresmenii să nu fie controlați ei înșiși.

Interesele private care au contribuit la susținerea proiectului nu au ascultat însă de decizia Congresului, încercând să convingă armata de ideea că această tehnologie putea fi folosită în timp de război pentru a controla mințile inamicilor. Un grup restrâns, dar cu resurse financiare nelimitate, a luat decizia în secret, se pare în legătură cu responsabilii armatei, de a crea o nouă bază de cercetare la Camp Hero, o bază militară dezafectată care aparținuse cândva forțelor aeriene, localizată la Montauk Point, în statul New York. Locația a fost aleasă deoarece aici exista o uriașă antenă radar Sage

care putea emite pe frecvența de aproximativ 400-425 MHz, întâmplător sau nu, exact frecvența pe care se putea pătrunde în conștiința minții umane. Reactivarea bazei militare de la Camp Hero a început pe la sfârșitul anilor 60, deși fără fonduri aparținând bugetului armatei. Proiectul Montauk a continuat până în anul 1972, incluzând experimente masive de control al minții efectuate pe oameni, animale și alte forme de conștiință despre care se credea că există.

De-a lungul anilor, cercetătorii de la Montauk și-au perfecționat tehnicile de control al minții și au continuat să sape din ce în ce mai adânc în căutarea limitelor potențialului uman. Dezvoltându-se capacitățile psihice ale mediumurilor, s-a ajuns la amplificarea gândurilor acestora cu ajutorul unor echipamente tehnice până la punctul susținerii unor iluzii subiective sau obiective. Printre acestea se număra și crearea unei materii virtuale. Realizările au depășit tot ce se cunoștea în materie de „experiență umană obișnuită”, dar cercetătorii nu s-au oprit aici. Ei și-au propus să pătrundă încă și mai adânc în universul misterelor. După ce s-a descoperit că un medium putea crea materie, ei au observat că aceasta putea apărea în momente diferite, în funcție de ceea ce gândea mediumul. S-a pus problema ce s-ar întâmpla dacă mediumul s-ar gândi să materializeze o carte, dar nu astăzi, ci ieri? Experimentele făcute cu condus la ideea că timpul poate fi controlat. După ani de cercetări empirice, s-au putut deschide portaluri temporale, printr-o serie de experimente masive și absolut cutremurătoare. Apogeul a fost atins prin deschiderea unui portal temporal care a condus la anul 1943 și la Experimentul Philadelphia.

Toate aceste informații nu ar fi cunoscut niciodată lumina tiparului dacă nu ar fi existat Preston B. Nichols, un geniu al electronicii care a descoperit într-o bună zi că a fost victima acestor experimente. În timp ce lucra pentru un contractor din Long Island în domeniul apărării, studiind telepatia la mediumurile psihice, Preston a descoperit existența unor unde radio de mare putere transmise de undeva, care îi blocau pe cei cu care lucra. Fiind un expert în electronică și în aparatură radio, lui Preston nu i-a fost greu să localizeze sursa undelor, care era situată în baza aeriană de la Montauk. Descoperirea l-a determinat să înceapă un studiu care a durat mai bine de un deceniu. A cumpărat o mare parte din echipamentul folosit anterior în cadrul Proiectului Montauk și, spre marea sa uimire, a aflat că foarte mulți oameni din Montauk își aminteau că ar fi lucrat și el la proiect. Punctul culminant s-a produs atunci când soțul verii sale a susținut același lucru. Cei doi bărbați aproape că s-au încăierat pe această temă, Preston susținând că nu a lucrat niciodată la Montauk. La scurt timp după această ceartă, el a început să perceapă crâmpaie dintr-o viață despre care anterior nu fusese conștient. După ce a vorbit cu mai mulți oameni de știință și ingineri asociați într-un fel sau altul cu Proiectul Montauk, Preston a înțeles ce s-a întâmplat de fapt. Se pare că era supraviețuitorul unei vieți duble, în care a lucrat în același timp în Montauk și într-o altă locație.

Descoperirile lui Preston au fost confirmate de un bărbat ciudat, pe nume Duncan Cameron, care a apărut la poarta sa în anul 1985. Duncan avea o aptitudine ieșită din comun pentru analiza psihică și susținea chiar că ar fi fost antrenat în acest domeniu de NSA (National Security Agency). Fără să-i spună nimic despre legăturile sale personale cu Montauk, Preston l-a dus pe

Duncan să viziteze zona și a rămas uimit să constate că acesta cunoștea perfect baza militară (acum dezafectată), amintindu-și că ar fi lucrat el însuși acolo. Se pare că Duncan fusese principalul medium folosit pentru experimentele legate de călătoriile în timp, amintindu-și chiar că fusese la bordul navei *USS Eldridge* în timpul Experimentului Philadelphia, împreună cu fratele său Edward (cunoscut astăzi sub numele de Al Bielek).

Din spusele lui Preston și Duncan, se pare că Proiectul Montauk a atins punctul culminant la data de 12 august 1983, când s-a deschis un portal temporal, dar lucrurile au scăpat de sub control, așa că Duncan a convocat mai multe persoane și au luat hotărârea să boicoteze proiectul. În timp ce se afla pe Scaunul de la Montauk (un aparat conectat la receptorii radio ezoterici pe bază de cristale care transmiteau gândurile unui transmițător gigantic), Duncan a eliberat o bestie uriașă din subconștientul său, care a distrus literalmente proiectul. După acest dezastru, supraveghetorii proiectului au luat subit decizia să îl abandoneze. În consecință, grilele de aer și intrările către încăperile subterane în care se derulau experimentele au fost cimentate. Ce s-a petrecut cu exactitate a rămas însă până astăzi un mister.

Deși a existat un film video neautorizat distribuit pe scară largă și s-au ținut mai multe conferințe legate de Proiectul Montauk, pe piață nu apăruse nici o carte referitoare la acest subiect. Au existat autori care au încercat să-și asume această sarcină, dar care s-au dovedit incapabili să o ducă la bun sfârșit, ori au fost speriați într-un fel sau altul de anumite forțe oculte. Un reporter care lucra pentru *New York Times* a făcut investigații legate de acest subiect, convins că era vorba de o fraudă, dar când a descoperit că totul era real a dat înapoi.

Personal, m-am întâlnit cu Preston într-o perioadă în care eram interesat de un sistem sonor complex pe care îl inventase el. În scurt timp, m-am trezit că ascult una dintre cele mai fascinante povești pe care le-am auzit vreodată, mai bună decât orice science-fiction. După câteva luni, m-am decis să scriu o carte pe această temă, intitulată *Proiectul Montauk: experimente în timp*. Singura persoană cu care m-am consultat în timpul acestui demers a fost Preston (care dorea să-și protejeze sursele). Nu mi-am propus să fac investigații personale costisitoare, care m-ar fi făcut să pierd foarte mult timp, ci doar să scot mai întâi cartea, folosindu-mă apoi de ea pentru a aduna alte indicii care să le completeze pe cele existente și eventual chiar să dovedească această poveste incredibilă.

Într-adevăr, după publicarea cărții *Proiectul Montauk* au apărut numeroase fapte și dovezi care au demonstrat că în spatele informațiilor neverosimile oferite de Preston se ascundea un scenariu real. Am colectat aceste dovezi în cea de-a doua lucrare a seriei, *O nouă călătorie la Montauk: aventuri în sincronicitate*. Cea mai spectaculoasă informație primită a fost descoperirea potrivit căreia Proiectul Montauk era legat într-un mod misterios, dar indubitabil, de cel mai mare ocultist al tuturor timpurilor: Aleister Crowley, descris uneori prin apelativul: „cel mai malefic om din lume”. Potrivit rapoartelor, Crowley a folosit el însuși anumite practici de magie sexuală în scopul de a manipula timpul, de a comunica cu diferite entități dezincarnate și de a călători în alte dimensiuni. Au existat chiar ipoteze potrivit cărora natura interdimensională a Experimentului

Philadelphia nu ar fi fost altceva decât expresia exterioară a operațiunilor magice ale lui Crowley.

Dovezile cele mai convingătoare referitoare la legătura cu Crowley au apărut după mult timp, dar descoperirea a început să prindă contur chiar de la prima mea conversație cu Preston, care a afirmat din senin că era înrudit cu magicianul Aleister Crowley. Era convins că într-o viață anterioară el și Duncan au fost Preston și Marcus Wilson, doi frați gemeni care au fost primii producători de instrumente științifice din Marea Britanie, prieteni și asociați în afaceri cu familia lui Aleister Crowley.

Deși povestea părea neverosimilă, am început să caut referințe legate de frații Wilson în cărțile lui Aleister Crowley, dar nu am găsit nimic. Totuși, spre surpriza mea, am aflat nu numai că magicianul a vizitat Montauk-ul în anul 1918, dar chiar menționează un anume „Duncan Cameron” în autobiografia sa. A urmat apoi un lung șir de sincronicități legate de familiile Cameron și Crowley (despre care am vorbit pe larg în *O nouă călătorie la Montauk*), dar nici o informație legată de frații Wilson nu a ieșit la iveală.

Semnificația acestor sincronicități (legate de numele Cameron și Crowley) mi-a devenit mai clară după ce am aflat de existența unei femei care își spunea „Cameron”, faimoasă pentru că s-a măritat cu Jack Parsons, inventatorul rachetei propulsate cu combustibil solid și discipol al lui Crowley. Cei doi soți au participat la un proiect interdimensional cunoscut sub numele de Proiectul Babalon (o ceremonie care includea acte de magie sexuală, pe care unii o consideră cel mai mare proiect magic al secolului XX).

A urmat o nouă serie de sincronicități incredibile, care m-au condus la cunoașterea „accidentală” a unui prieten al lui Cameron în timpul unei călătorii de afaceri în California. Am aflat astfel că femeia locuiește în partea de vest a Hollywood-ului și în scurt timp am ajuns să-i povestesc personal despre Experimentul Philadelphia, despre Proiectul Montauk și despre relația dintre numele lui Crowley și cel de Cameron. Spre marea mea surpriză, m-a informat că numele ei real nu era Cameron, ci Wilson!

În sfârșit, aveam dovada că povestea lui Preston nu era o simplă invenție, ci avea o bază reală. Mai mult, am aflat astfel, dincolo de orice îndoială, că existau o serie de corespondențe ciudate legate de interdimensionalitate.

Câteva luni mai târziu aveam să primesc o scrisoare uluitoare, semnată Amado Crowley, un bărbat care pretindea că era fiul nelegitim al lui Aleister Crowley. Acesta nu numai că mi-a mărturisit că își amintea de faptul că tatăl său a vorbit despre frații Wilson, dar mi-a furnizat și dovezi irefutabile că era într-adevăr fiul lui Aleister Crowley.

Amado a verificat existența familiei Wilson și, în plus, mi-a oferit o spectaculoasă relatare legată de ce a făcut tatăl său în ziua de 12 august 1943 (ziua în care s-a desfășurat Experimentul Philadelphia). Se pare că în acea zi, Aleister a condus o ceremonie magică la Men-an-Tol, în Cornwall, Anglia, un loc în care există o stâncă mare care iese din apă. Potrivit relatării lui Amado, Aleister l-ar fi așezat pe acesta într-o gaură din stâncă, a cărei direcție indica cu precizie Long Island, în statul New York. În vremurile de demult, stâncă

de la Men-an-Tol era folosită pentru ritualuri asemănătoare, de invocare a puterii zeiței. Era evident că am dat peste o corespondență ocultă majoră.

Chiar în perioada în care am trimis la tipar lucrarea *O nouă călătorie la Montauk* am făcut o nouă descoperire. Am găsit într-o carte o fotografie făcută la începutul secolului care demonstra faptul că, pe timpuri, la Montauk Point au existat piramide. Continuarea investigației mi-a permis să aflu că baza militară Camp Hero, în care s-a desfășurat Proiectul Montauk, era situată pe unul din locurile sacre ale indienilor Montauk sau Montaukets, tribul nativilor care au locuit dintotdeauna în Long Island, cărora le aparținea de drept. Din păcate pentru indieni, un tribunal din New York a declarat tribul lor dispărut din punct de vedere legal, decizia fiind considerată de numeroși experți drept cel mai flagrant caz de injustiție din istoria relațiilor cu nativii americani. Printr-o nouă sincronicitate, am descoperit că numele de familie al familiei regale care conducea tribul Montauk era Pharoah.

Informațiile de mai sus au fost incluse în cea de-a treia carte a seriei, intitulată *Piramidele din Montauk*. Am stabilit aici noi conexiuni între clanul Pharoah din Montauk și faraonii din Egiptul Antic. Un studiu mai aprofundat al cărților lui Aleister Crowley și al științei geometriei sacre mi-au permis să descopăr că Montauk Point este un punct nodal al rețelei morfogenetice a pământului, de o importanță majoră, comparabilă cu cea a ansamblului de la Stonehenge sau a piramidelor din Gizeh. Operatorii Proiectului Montauk și-au propus să controleze în acest punct nodal „programul soft” al evoluției pe planeta Pământ, încercând să influențeze felul în care gândesc, simt și trăiesc diferitele forme de viață de pe acesta, inclusiv oamenii. Am numit acest „sistem de tip computer” al evoluției: rețeaua morfogenetică, definindu-l ca un program de adaptare continuă al nașterii, creșterii, morții și reciclării continue a forței vieții pe planeta noastră. Această rețea a evoluției este obiectivul major pe care încearcă să-l controleze diferitele școli ale misterelor. Există la ora actuală numeroase facțiuni care încearcă să obțină rolul principal în această luptă de dominație a planetei. Nenumărate dovezi demonstrează dincolo de orice îndoială că la Montauk se desfășoară operațiuni clandestine. Avem nu doar mărturii ale unor persoane care au participat la proiect, ci și înregistrări ale unor transmisiuni radio ciudate, uneori chiar ilegale, care continuă să emită din Montauk Point. Mas-media locală din Long Island refuză să investigheze aceste probleme.

Publicarea lucrării *Piramidele din Montauk* a adus la cunoștința opiniei publice din întreaga lume cererile indienilor Montauk. Speranța mea a fost ca acest scandal să pună în mișcare roțile puterii, astfel încât Montauk Point să fie redat proprietarilor săi de drept. Din păcate, deși s-au realizat anumite progrese, la ora actuală există două facțiuni rivale chiar în cadrul tribului care nu reușesc să se pună de acord, lucru care a împiedicat rezolvarea cazului, întrucât guvernul nu este dispus să recunoască ambele grupări. Scenariul este foarte complex, iar eu nu mă pot implica în el, căci țin de treburile interne ale tribului. Întreaga poveste este și mai mult complicată de scandalurile și dezvăluirile politice din Suffolk County și East Hampton, districtul și orașul în care este situat Montauk.

Unul din aceste scandaluri a izbucnit odată cu atacarea în presă și în justiție a lui Robert Cooper, unul din liderii tribului Montauk și consilier al

orașului East Hampton. Cel care l-a atacat în justiție, pe motiv de calomnie, a fost Tom Scott, șeful poliției locale. Deși tot ce a făcut Cooper a fost să solicite „cercetarea” anumitor acuzații care implicau poliția locală, Scott a declanșat o uriașă bătălie juridică, cu costuri enorme pentru orașul East Hampton. După declanșarea unui scandal de mari proporții, Scott de renunțat la proces, întrucât era evident că nu are nici o șansă. Detaliile acestui caz au fost descrise în revista noastră, *The Montauk Pulse*.

Alte dovezi scandaloase legate de acest caz mi-au fost prezentate de unul din juriștii tribunalului, care cunoștea bine cazul Cooper. Acesta mi-a povestit că în timpul procesului, unul din judecători i-a cerut procurorului districtual al districtului Suffolk County, James Catterson Jr., să realizeze o investigație oficială pentru a determina dacă au existat abuzuri ale poliției din orașul East Hampton. Investigația a fost manipulată și s-a condus la concluzia că nu s-au făcut asemenea abuzuri ale poliției. Ascunderea adevărului era evidentă și a fost demonstrată ulterior în articolele presei locale. Am făcut personal anumite cercetări, care mi-au permis să descopăr anumite informații extrem de interesante legate de persoana care a condus investigația oficială în numele procurorului districtual și care a mușamalizat cazul. Era vorba de aceeași persoană care a prezentat anterior „dovezi” referitoare la abandonarea bazei aeriene de la Montauk. Ironia mi s-a părut extremă.

Procurorul districtual Catterson a intrat la rândul lui în acțiune și a dispus arestarea lui John Ford, fondatorul și președintele Long Island UFO Network¹. John mi-a făcut o vizită în martie 1996 și mi-a spus că intenționează să scrie o carte în care va prezenta informații extinse referitoare la industria de apărare din Long Island și la conexiunile dubioase ale acesteia cu forțele politice. Jurist ieșit la pensie (nu cel care mi-a dezvăluit informațiile legate de procesul lui Cooper), John Ford are o reputație excelentă, fiind vestit pentru felul în care s-a folosit întotdeauna de lege pentru a îndrepta diferite nedreptăți și abuzuri. Este și un cercetător foarte meticulos, cu cunoștințe largi în toate domeniile. În luna iunie, John a fost arestat sub pretextul unei conspirații la uciderea a trei directori de companii din Suffolk County prin injectarea de radiu în pasteile lor de dinți. Deși acuzațiile erau de un ridicol absolut, mas-media din New York și din Long Island a prezentat subiectul pe prima pagină, cu titluri de o șchioapă. Au existat chiar experți care au afirmat că radiul în această doză nu are efecte letale și ar fi fost nevoie de mai mulți ani pentru ca el să producă un eventual efect. Ford a fost acuzat de asemenea de posesie de arme ilegale, dar s-a renunțat rapid la această acuzație din lipsă de probe.

Informațiile care ar fi demonstrat conspirația lui John Ford au fost declarate „din surse acoperite” și rămâne ca ele să fie demonstrate în fața tribunalului. Însuși mandatul de percheziție a fost emis după cercetarea apartamentului lui John Ford, unde s-a găsit o anumită cantitate de radiu. Apropiatii lui John susțin că acesta folosește din când în când radiul pentru a-și calibra contorul Geiger. Se pare că întregul scenariu al arestării a avut la bază declarațiile unui „prieten” al lui Ford, care i-a cerut acestuia să-i dea niște radiu. Întâmplător, acesta lucra pentru marină și a fost arestat la rândul lui pentru implicare în conspirație.

---

¹ Organizație care se ocupa cu cercetarea OZN-urilor din Long Island.

Din iunie 1996 și până în aprilie 1997, John Ford a lăncezit în închisoare fără să fie judecat. A trecut aproape un an de la arestare și încă nu există dovezi care să ateste vinovăția sa. Am publicat aceste informații pentru a atrage atenția opiniei publice internaționale asupra acestui abuz, dar și pentru a demonstra cât de sensibil este climatul politic în tot ceea ce privește cazul Montauk.

Din perspectiva acestor informații, tragedia provocată de prăbușirea avionului din cursa TWA Flight 800, în care au murit sute de oameni ca urmare a unei greșeli inexplicabile de pilotaj, capătă o lumină nouă. Deși s-au avansat multe teorii, mijloacele mas-media au refuzat cu îndârjire să investigheze cauza cea mai probabilă a catastrofei: emiterea unui flux de particule de la Laboratoarele Brookhaven care a activat din greșeală o rachetă nucleară. Anumite surse din serviciile secrete au dezvăluit că în acea perioadă de-a lungul coastei Long Island se făceau exerciții militare, în urma cărora dintr-un aparat de zbor a fost trimisă o rachetă nucleară dezactivată. Fiind un simplu exercițiu militar, încărcătura nucleară a rachetei nu era activată, aceasta fiind în căutarea unei ținte purtătoare de căldură pentru a i se verifica sistemul de operare. Pe scurt, racheta trebuia să urmărească o țintă generatoare de căldură ce atârna în urma unui avion C-130, urmând să orbiteze în cerc în jurul acesteia. Ținta nu a funcționat, așa că racheta a căutat sursa cea mai apropiată de căldură, care s-a dovedit a fi avionul din cursa TWA Flight 800. Așa cum era programată, ea a orbitat în cerc în jurul acestuia. Se pare însă că un flux de particule emis fie de Laboratoarele Brookhaven, fie de un satelit SDI (Strategic Defense Initiative – Inițiativa de Apărare Strategică, cunoscută și sub numele de „Războiul Stelelor”), a activat bomba. Ce s-a întâmplat mai departe se cunoaște. Deși sursa mea din serviciile de contrainformații mi-a cerut în mod oficial să afirm că această teorie reprezintă doar un „zvon”, sunt cât se poate de convins că aceasta este realitatea. Refuzul insistent al mas-mediei de a recunoaște posibilitatea implicării unui accelerator de particule mi se pare o dovadă în sine.

Toate aceste informații demonstrează că situația politică în Long Island este foarte încinsă. Catastrofa s-a soldat cu foarte mulți morți, dintre care o mare parte francezi. Am vorbit cu ziariștii francezi despre Cursa 800, iar aceștia l-au intervievat detaliat și pe Preston Nichols. Nu știu exact ce a publicat presa franceză, dar este cert că oamenii încep să se apropie din ce în ce mai tare de adevăr.

Situația referitoare la procesul Montauk este încă și mai dramatică. Un consultant care lucrează pentru Bill Clinton mi-a spus că acest subiect este cel mai sensibil de pe agenda politică a Statelor Unite. Prinși între potențialul de control al minții și drepturile indienilor Montauk, politicienii sunt cu ochii pe proces, dar nimeni nu spune nimic. Întrucât anomaliile electronice legate de controlul minții pot fi verificate cu ușurință, membrii Congresului nu mai au de ales, fiind nevoiți să trateze chestiunea cu toată seriozitatea. Dreptul indienilor Montauk de a-și recupera pământul sacru este inalienabil și nici o putere nu li-l poate contesta. De aceea, întregul spectru politic se află în cumpănă. Acest lucru este vizibil inclusiv în zona militară, îndeosebi după acuzațiile care au fost aduse armatei pentru rolul pe care l-a jucat în prăbușirea Cursei TWA Flight 800.

La începutul anului 1997 s-au produs mai multe incidente aviatice legate de apropierea avioanelor militare de luptă de diferite avioane comerciale. Surse din serviciile secrete mi-au dezvăluit că aceste incidente au fost provocate intenționat de armată, pentru ca spațiul lor aerian să fie mai bine definit. Nimeni nu a fost rănit, dar piloții aparatelor comerciale au trecut prin mari emoții și au fost nevoiți să execute manevre riscante. Se pare că explozia Cursei 800 s-a datorat unei asemenea încurcături a culoarelor de zbor. Nu este exclus ca dacă fluxul de particule a fost emis intenționat, militarilor să li se fi făcut o înscenare. La fel de posibilă este și varianta unui simplu accident. Cert este că oficialii armatei doresc să se distanțeze de asemenea incidente, întrucât nu vor să fie trași la răspundere pentru ceea ce s-a întâmplat. Există în toată această ecuație o variabilă misterioasă, legată se pare de aparatul C-130.

Scenariul de mai sus dezvăluie o adevărată breșă în puterea politică de la Washington. În trecut, lucrurile erau clare: guvernul american reprezenta un front unit împotriva Rusiei sau a oricărui alt dușman al patriei. La ora actuală avem de-a face cu elicoptere negre fără indicatoare, trupe ONU de menținere a păcii și tot felul de facțiuni grupate în miliții care amenință suveranitatea guvernului central așa cum o știam până acum. Diferite grupări din zona armatei, a serviciilor secrete și a comunității politice se luptă deschis pentru putere. Există forțe politice care doresc renunțarea la principiile Constituției Statelor Unite. Militarii, a căror putere se trage direct din Constituția SUA, nu doresc să fie înlocuiți de diferite miliții ONU de menținere a păcii. Problema devine din ce în ce mai complexă și ar putea constitui un subiect de-sine-stătător al unei cărți. Așa cum am arătat în lucrarea *Proiectul Montauk*, drama este că forțele care au stat la baza acestui proiect nu au operat în limitele cadrului legal al Statelor Unite sau ale legii marțiale a armatei, preferând să se infiltreze sub forma unor grupuri oculte în orice instituții sau organizații care le permit acest lucru. Dacă dorim să înțelegem din cine sunt alcătuite aceste grupuri și care este sursa lor de putere, este necesar să privim dincolo de aparențe, căci dacă ne vom limita să le înfruntăm cu mijloacele legilor aflate în vigoare ne vor distruge cu ușurință.

Acesta este cadrul general în care dorim să lansăm această carte, în încercarea noastră de a înțelege în ce constă puterea care a pus la cale scenariul de la Montauk, influențându-ne chiar viața noastră de zi cu zi. Este o putere care poate da naștere unui regim nazist și unui lider precum Hitler, dar care poate crea la fel de bine și un paradis precum cel din Yosemite Valley sau din Insulele Hawaii, stârnind entuziasmul popular și determinându-i pe oameni să se ridice și să cânte la unison *America the Beautiful (Frumoasa Americă)*. Este o putere într-o continuă schimbare și evoluție. Ea a creat soarele, vântul, luna și stelele. În timpurile de demult era cunoscută sub numele de Soarele Negru. Personal, am ajuns să înțeleg mai multe despre această putere studiindu-i pe naziști și misterioasa lor prezență la Montauk Point.

Introducere

După ce am scris împreună cu Preston Nichols cartea *Proiectul Montauk*, am început să aud tot felul de povești ciudate legate de implicarea naziștilor la Montauk și în peninsula Long Island. Primul articol care m-a izbit s-a referit la o știre în care se vorbea de o angajare a autorităților statului New York într-un proiect de excavare la Camp Hero pentru a recupera aurul ascuns de naziști în acest loc. Am auzit apoi tot felul de martori oculari care au văzut la Montauk Point submarine nemțești ridicându-și periscopele în apropierea coastei. Am aflat din cărțile de istorie că Long Island a fost zona în care și-a stabilit cartierul general cea mai mare mișcare ariană, dar și principala grupare nazistă din America. Cold Spring Harbour Laboratory din Long Island, cel mai prestigios laborator de eugenie din lume prin anii 30, a fost renumit pentru colaborarea sa tacită cu naziștii. Dar cele mai ciudate mi s-au părut poveștile referitoare la diferite grupuri de oameni de știință naziști care s-ar fi adunat după război în ansamblul subteran din baza aeriană de la Montauk, desfășurând aici tot felul de experimente, care mai de care mai neobișnuit. Aceste experimente au făcut obiectul primei noastre lucrări, intitulată *Proiectul Montauk*.

Toate aceste descoperiri m-au determinat să întreprind o amplă investigație pentru a afla care sunt misterele ce se ascund în spatele acestor relatări ciudate, dar suficient de pertinente, legate de implicarea naziștilor în Long Island, și cu deosebire în Montauk.

Interesul meu față de conexiunea nazistă din Montauk a început chiar din momentul în care i-am auzit vorbind pentru prima oară pe Duncan Cameron și Preston Nichols. După ce a afirmat că Proiectul Montauk a fost finanțat de aurul nazist, Preston a adăugat că oamenii de știință germani au continuat la Montauk experimentele începute în timpul celui de-al Treilea Reich. Se pare că aceștia aveau un interes deosebit pentru studierea caracteristicilor genetice ale băieților arieni cu ochi albaștri și păr blond, idealizați în Germania hitleristă. Al Bielek, care se afla și el în sală în acea seară, a completat spunând că baza militară de la Montauk era înțesată de oameni de știință naziști.

Nu știu de ce, dar ideea că naziștii continuau să își desfășoare proiectele în Long Island mi s-a părut fascinantă. Poate că era sarea și piperul unei povești și așa absolut incredibilă, sau poate că era vorba de o simplă intuiție personală care îmi spunea că merită să urmăresc acest fir. Indiferent despre ce a fost vorba, m-am arătat deschis față de orice informație care ar fi putut susține sau valida afirmațiile de mai sus legate de prezența naziștilor în Montauk. Doream să află dacă aceste fapte erau adevărate, și în caz afirmativ, care era natura lor exactă. Rezultatele nu s-au lăsat mult așteptate, iar consecința lor firească este această carte.

Imediat ce am început investigația referitoare la naziști, și îndeosebi la aspectele cele mai misterioase legate de activitatea acestora, în viața mea au apărut sincronicități absolut uluitoare. Am descoperit astfel povestea familiei Cameron și a legăturilor acesteia cu cel de-al Treilea Reich, dar și misterioasele origini ale culturii tibetane și egiptene. Surprizele s-au ținut lanț, lucru cu care vă veți confrunța și dumneavoastră pe măsură ce veți citi această carte.

Trebuie să menționez de la bun început că principalul element care m-a condus pe această cale a fost sincronicitatea, cunoscută și sub numele de „țesătura timpului”. Primele manifestări ale acestui fenomen au apărut în timp ce făceam cercetări legate de subiectul celei de-a doua cărți a seriei, *O nouă călătorie la Montauk: aventuri în sincronicitate*. După scrierea acelei cărți au urmat multe lecții importante pentru mine, motiv pentru care consider necesar să detaliez câteva dintre principiile sincronicității.

Sincronicitatea este numită și țesătura timpului deoarece este principiul care ne permite să recunoaștem fenomenul temporal. Dacă mai multe acțiuni diferite se realizează în rezonanță și interferează unele cu altele în același cadru de referință, se spune că ele sunt sincrone. Acele unui ceas se mișcă într-o manieră ordonată (sincronă) pentru a măsura astfel intervalele de timp. Acest lucru este cât se poate de evident. Mai puțin evident este faptul că diferiți oameni, diferite locuri și evenimente se pot manifesta de asemenea într-o manieră sincronă care sfidează legile probabilității.

Prin însăși natura ei, sincronicitatea ne permite să facem asociații care în caz contrar ar trece neobservate. Am descoperit personal că prin urmărirea acestor indicii sincrone poți obține o clarificare din ce în ce mai mare a misterului cu care te-ai confruntat inițial. De pildă, urmărind asociația dintre naziști și Montauk am putut descoperi secrete uluitoare, care mi-au permis ulterior, mergând pe firul lor, să înțeleg însăși creația universului.

Am obținut informații suplimentare de la prietenul și colegul meu Marshall Barnes, care a studiat fizica cuantică și m-a ajutat să înțeleg dintr-o perspectivă nouă fenomenele atât de misterioase, dar atât de frecvent întâlnite ale sincronicității. Iată ce mi-a spus el:

Potrivit legilor probabilității, sincronicitatea sau coincidența se petrece în orice univers „de prima clasă”. Altfel spus, în orice sistem creat este firesc ca unele evenimente să se petreacă simultan sau într-o anumită corespondență specifică cu altele. Acest lucru este guvernat de inevitabila lege a mediilor. Spre exemplu, un ceas electric va indica din când în când toate cifrele „2”, respectiv la ora 2:22. Când coincidențele sau sincronicitățile depășesc cu mult așteptările normale generate de legile matematice ale probabilității, avem de-a face cu o influență din exterior. În acest caz, evenimentele sincrone devin ceea ce se numește „o coincidență semnificativă”. Pe scurt, cu așa ceva m-am confruntat eu în cazul Montauk.

Forțe exterioare, respectiv extraterestre, au acționat asupra lui Aleister Crowley și l-au determinat să scrie *Cartea legii* și alte lucrări ale sale. Crowley nu a pretins niciodată că lucrările îi aparțin și nu le-a înțeles nici el pe deplin. Jack Parsons, Marjorie Cameron și L. Ron Hubbard au lucrat cu aceleași forțe, sfârșind prin a-mi influența viața într-o manieră foarte semnificativă. Toate aceste fenomene mi-au permis să înțeleg opera și evenimentele din viața lui Preston Nichols, conducându-mă treptat la publicarea poveștii legate de Proiectul Montauk și aducându-mă astfel la cunoștința opiniei publice mondiale.

Cartea de față are la bază toate sincronicitățile pe care le-am trăit în viața mea, cărora își propune să le găsească însă semnificații încă și mai profunde. În final, ea m-a condus la explicarea unuia din cele mai mari

mistere ale vieții: un fenomen pe care îl voi descrie sub numele de Soarele Negru.

Această investigație mi-a luat ani de zile, timp în care am acumulat o întreagă bibliotecă pe marginea acestui subiect. Cercetările ar putea continua ani la rând, și probabil așa se vor petrece lucrurile. Mi-aș fi dorit să pot introduce în carte toate anecdotele interesante sau amuzante pe care le-am aflat despre naziști, dar acest lucru ar fi presupus scrierea unui tratat foarte stufos. De aceea, m-am limitat la redarea aspectelor istorice cele mai importante, peste care majoritatea istoricilor contemporani au trecut prea ușor cu vederea. Scopul acestei lucrări este pe de o parte de a elimina anumite prejudecăți de care suferim cu toții în ceea ce îi privește pe naziști, dar și de a ridica nivelul conștiinței sociale, arătând cine au fost în realitate naziștii și cine continuă să fie ei astăzi. Încă și mai importante mi se par conexiunile la care m-au condus cercetările referitoare la naziști, grație magiei incontestabile a Montauk-ului, către Tibet și Egipt. Această moștenire străveche a umanității, practic ignorată sau ascunsă în tenebrele arheologiei, va fi revelată în continuare într-un context absolut nou, care vă va schimba întreaga manieră de percepție a realității.

Capitolul 1

Montauk – un randevu nazist

La circa un an de la publicarea *Proiectului Montauk* am primit o corespondență foarte interesantă. Era vorba de un plic fără adresa expeditorului, în care am găsit un articol decupat din *East Hampton Star*, un ziar local din Long Island. Articolul îl cita pe Tom Hubbs, un purtător de cuvânt al Diviziei Funciare a Oficiului Statului New York pentru Servicii Generale, care spunea:

„În anul 1945, convinși de căderea celui de-al Treilea Reich, naziștii au trimis un submarin la Montauk. Acesta transporta o avere incredibilă, capturată după cucerirea Franței, și care trebuia îngropată în 12 cufere grele de metal. Marinarii germani au respectat instrucțiunile primite și au îngropat comoara la Camp Hero, punând deasupra ei o stâncă mare, ca indiciu unde poate fi găsită. Banii și bijuteriile trebuiau folosite după război pentru mituiri, pașapoarte false și transportarea în condiții de siguranță a ofițerilor naziști de rang înalt în Statele Unite și în America de Sud”.

Articolul explica faptul că unul din submarinele germane a fost scufundat, dar mai mulți marinari au supraviețuit și au relatat mai târziu această poveste. Încercând să-și recupereze comoara, se pare că germanii au apelat chiar la vânzători profesioniști de comori, negociind cu statul New York. Nu se știe însă nimic de descoperirea averii până în ziua de astăzi.

Printr-o sincronicitate dintre cele mai stranii, un prieten de-al meu mi-a spus că îl cunoaște pe căpitanul submarinului scufundat, dar că acesta îi era prieten de familie și nu-i putea trăda numele. Știa însă cu precizie că acesta ajunsese la o înțelegere cu autoritățile militare ale Statelor Unite și că trăia o viață fericită în Queens.

Următoarea mea întâlnire cu trecutul nazist s-a produs prin intermediul unei bătrâne care a trăit toată viața în Montauk. Am întrebat-o ce crede despre Camp Hero, iar bătrâna mi-a spus că după părerea ei, acolo se petrec lucruri ciudate. Mi s-a plâns de interferențele frecvente cu aparatul ei de radio și cu televizorul, și a adăugat că uneori receptează transmisiuni stranii. Se știe de asemenea că media bruiajelor aparaturii video în zonă depășește cu mult statisticile naționale.

Am întrebat-o pe bătrână – să-i spunem Jane – dacă știe ceva despre legăturile naziștilor cu Montauk-ul. Mi-a răspuns: „Absolut!”

Și-a adus apoi aminte de perioada de final a celui de-al Doilea Război Mondial, când făcea picnicuri împreună cu diferiți prieteni de familie la Montauk Point și când putea vedea o sumedenie de submarine nemțești în apropierea coastei. Periscopele acestora ieșeau toate la unison și arătau ca o pădure inundată. Erau cu zecile, nu doar câteva. Jane a adăugat că toată lumea din Montauk cunoaște aceste lucruri. Cu siguranță, militarii erau primii care știau despre ce este vorba. Deși la baza din Montauk existau tunuri uriașe care ar fi putut deschide focul împotriva submarinelor, acestea nu au fost folosite niciodată. După părerea ei, nu era vorba de nici o confuzie între navele germane și cele americane.

Am rămas impresionat de relatarea lui Jane și am încercat să descopăr alte surse care să confirme aceste fapte. Am descoperit alte două persoane care mi-au vorbit de submarinele germane, dar fără să-mi dea atâtea informații ca și Jane. Din păcate, majoritatea locuitorilor actuali din Montauk nu sunt suficient de bătrâni pentru a-și mai aduce aminte de asemenea evenimente.

M-am întrebat în mod firesc care era explicația acestui mister și a complicității aparente a marinarilor germani cu forțele militare americane. Există un adăpost pentru submarine chiar la sud-est de farul din Montauk. Nu este un mare secret, locul fiind marcat chiar pe anumite hărți ale zonei. Marina militară a Statelor Unite are chiar o stație de submarine la Ford Pond Bay, nu departe de platoul Montauk.

Deocamdată nu puteam decât să fac speculații, gândindu-mă că naziștii aveau acces la ansamblul subteran de la Camp Hero prin intermediul unui doc secret. Era doar o presupunere intuitivă. La vremea aceea, Preston Nichols avea și el informații că naziștii erau implicați în Proiectul Montauk, dar nu știa nimic de maniera în care submarinele ar fi putut avea acces la Camp Hero.

Am aflat noi informații referitoare la conexiunea germană într-o zi, când am primit un telefon de la un prieten, David. Acesta mi-a spus că tocmai și-a petrecut Revelionul la Montauk Manor și că a explorat „catacombele” aflate sub acesta. Mi-a povestit cu această ocazie că sub bază exista o rețea uriașă de galerii, dar marea majoritate erau sigilate.

Întâmplător, lângă mine se afla atunci Preston Nichols. Știa exact despre ce vorbește David și mi-a povestit o sumedenie de amănunte legate de catacombele din Montauk. Între timp, l-am cunoscut mai bine pe Preston, și am aflat că uneori devine brusc capabil să ofere incredibil de multe informații, fără să știe nici el de unde îi vin, după care nu-și mai aduce aminte

ce mi-a spus. Din păcate, în ziua respectivă nu am înregistrat conversația noastră. Preston mi-a dat numeroase detalii geografice referitoare la catacombe și mi-a spus că au fost construite inițial de Împăratul Wilhelm al Germaniei. Se pare că acesta era fascinat de Montauk încă înainte de Primul Război Mondial și că locul a fost întotdeauna înțesat de nemți.

Când i-am povestit toate acestea lui Al Bielek, acesta a rămas șocat. Îl cunoștea pe Preston de mult mai mult timp decât mine, dar nu-l auzise niciodată vorbind despre aceste catacombe. Al era convins că Preston i-a ascuns în mod deliberat aceste informații, dar că acest lucru explica cum a putut el să recupereze anumite echipamente din baza de la Montauk. Se pare că povestea despre catacombe a ieșit la lumină din subconștientul lui Preston.

Am aflat ulterior că Marina Militară a Statelor Unite a cumpărat platoul și turnul din Montauk în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Ambele locații erau unite prin tunele cu Camp Hero. Deși nu am fost personal în aceste tunele, ele mi-au fost confirmate de numeroase surse și pare o presupunere firească să crezi că armata avea nevoie de un acces subteran la bazele sale în timp de război. Nu știu dacă este adevărat că cel care a construit catacombele a fost împăratul german, dar existența lor este imposibil de contestat la ora actuală.

Am început să caut noi informații referitoare la naziștii din Long Island, dar acestea nu s-au lăsat cu ușurință găsite. Povestea cea mai des întâlnită în bibliotecile locale se referă la patru naziști care au debarcat pe coasta peninsulei Long Island, nu departe de Amagansett, la numai șapte mile de Montauk. Au ieșit dintr-un submarin și au ajuns la mal într-o barcă de cauciuc. Și-au schimbat apoi hainele militare cu altele civile, după care au luat trenul cu destinația New York. Trei dintre soldați erau cetățeni americani de origine germană și vorbeau foarte bine engleza. Aveau ordin să se amestece în rândul populației și la momentul potrivit să arunce în aer anumite uzine cheie ale americanilor, cum ar fi Alcoa Aluminum. Se pare că odată ajunși la New York, ei și-au dat seama de nebunia acestui plan și s-au predat autorităților. La început, FBI-ul nu i-a luat în serios, dar în cele din urmă i-au trezit chiar interesul lui J. Edgar Hoover, iar marinarii au sfârșit într-un lagăr de concentrare. Trei dintre ei au fost executați. Povestea, prezentată în buletinele de știri ale vremii, nu părea verosimilă. De ce s-ar fi predat marinarii? Se spune că însuși Hitler ar fi comentat întreaga poveste, afirmând că de vreme ce demersul nu avea nici o șansă de succes, mai bine ar fi trimis niște evrei, căci moartea acestora oricum nu conta prea mult. Misiunea celor patru era în mod evident o înscenare. Articolele din presă arată de la o poștă a dezinformare, menită să ascundă o altă realitate. Dacă se dovedea că autoritățile îi vâna pe naziștii care au debarcat pe coasta Americii, nimeni nu îi mai putea învinovăți vreodată pe aliați de o complicitate cu naziștii. Se pare că era o simplă chestiune de *public relations*, căci foarte multă lume din Long Island știa despre debarcarea naziștilor pe peninsula lor.

Informațiile pe care le-am găsit la biblioteca mea locală pe marginea acestui subiect erau atât de sumare încât m-am decis să caut și în alte biblioteci din partea de est a Long Island (locul în care a existat cea mai mare concentrare de naziști). Un bibliotecar din Riverhead mi-a dat un registru gros cu informații referitoare la mișcarea ariană din Long Island. Am găsit

aici o știre din *Newsday* din care am aflat un fapt care m-a uimit: cândva, Yaphank, Long Island, a fost locul în care s-a concentrat cea mai mare grupare ariană din Statele Unite. Cunoscută prin anii 30 sub numele de Grupul Germanilor, această organizație a dat locului numele de Camp Siegfried, după numele zeului nordic. Se pare că Yaphank era atât de înțesat de patrioți germani încât strada principală a fost numită chiar Bulevardul Adolf Hitler. Culmea este că această localitate se află în imediata apropiere a locului care avea să devină mai târziu Brookhaven National Laboratory! Este ciudată alegerea acestei locații de către sponsorii laboratorului, sau poate că aceștia își doreau locația din aceleași motive ca și naziștii: pentru faptul că se afla pe unul din punctele nodale ale rețelei geomagnetice a pământului.

Continuându-mi cercetările, am aflat că atât Yaphank-ul cât și Brooklyn-ul erau înțesate de germani în uniformă care făceau demonstrații în pas de defilare. Au existat și cazuri de evrei bătuți. Tatăl lui Preston Nichols, Bob, își mai aduce aminte de aceste demonstrații, inclusiv de faptul că Fairchild-Republic, uzina de avioane, era înțesată de muncitori germani înainte de declanșarea celui de-al Doilea Război Mondial. Bob a lucrat în această uzină ca șef de secție și mi-a spus că practic toate posturile cheie ale conducerii erau ocupate de nemți. La scurt timp înainte de declanșarea războiului în Europa, ei au început să dispară unul câte unul.

Un prieten care îmi cunoaște pe câțiva dintre localnicii din Yaphank m-a invitat să-i fac o vizită. Am descoperit cu această ocazie că Yaphank-ul este un orașel minuscul situat în una din puținele zone rurale rămase în Long Island. Camp Siegfried era strategic aleasă pentru frumusețea locurilor care amintesc de Germania. Zona există și astăzi. În apropiere de Camp Siegfried se află Grădinile Germane, unde străzile purtau cândva nume nemțești, schimbate între timp. Mulți ani după război, nu te puteai stabili în această zonă dacă nu aveai obârșii germane. Pământul nu poate fi cumpărat, iar chiriașii pot fi ușor verificați de către proprietari. Sistemul funcționează ca o cooperativă ocultă și este valabil și astăzi.

Prietenii pe care mi i-am făcut în Yaphank m-au dus la o conferință ținută de un anume Marvin D. Miller, un profesor la pensie care a scris două cărți referitoare la implicarea naziștilor în Long Island. Acesta a prezentat numeroase diapozitive din perioada Grupului Nazist și a relatat sălii numeroase anecdote din vremea respectivă. Șocantă mi s-a părut afirmația lui potrivit căreia prin anii 20, unul din șapte localnici ai Long Island era membru al grupării Ku Klux Klan. Domnul Miller a vorbit și de mișcarea eugeniei, prin care bogații Americii au încercat, la fel ca în Germania, sterilizarea forțată a oamenilor considerați slabi sau inferiori. Sediul american al mișcării se afla în Cold Spring Harbour, Long Island, renumit pentru complicitatea sa cu medicii naziști de renume. Deși cărțile lui Marvin Miller sunt foarte bine documentate și oferă foarte multe informații interesante, nu voi insista prea mult asupra lor întrucât nu se leagă direct de subiectul cărții de față. Merită însă să fie citite, motiv pentru care le-am trecut în bibliografie, inclusiv modalitatea în care pot fi procurate.

Dar cea mai interesantă descoperire am făcut-o atunci când le-am împărtășit informațiile de mai sus câtorva membri ai tribului Montauk. Aceștia nu s-au arătat deloc surprinși. Mai mult, mi-au spus că există încă o

prezență ariană puternică pe coasta de răsărit a peninsulei Long Island. Populația neagră știa la rândul ei foarte bine acest lucru. Nu erau rare cazurile în care apăreau cruci aprinse în East Hampton și în zonele învecinate. Acest gen de incidente sunt atât de comune aici încât presa locală aproape că nu le mai acordă nici o importanță.

Ilustrație

CAMP SIEGFRIED, LONG ISLAND

Pe indicatorul de mai sus scrie:

„Parcul Siegfried – Proprietate privată

Liga Germano-Americană”

Acesta era locul în care se aduna Grupul Nazist prin anii 30. În partea dreaptă sus este prezentată casa în care își țineau adunările. Fotografia din dreapta jos arată cât de vast era terenul pe care se adunau în acea vreme trupele naziste din America, mășăluind în pas de defilare în cele mai mari adunări naziste din SUA. Fotografiile sunt de dată recentă, dar proprietatea aparține încă Ligii Germano-Americane, care acționează ca o cooperativă. Mult timp după cel de-al Doilea Război Mondial, dacă nu aveai descendență germană nu puteai locui în acest perimetru.

M-am confruntat pentru prima oară cu simptome ale acestui tip de comportament atunci când Robert Cooper, unul din șefii tribului Montauk, a fost atacat de presa locală. În calitate sa de consilier al orașului East Hampton, tot ce a făcut Cooper a fost să ceară investigarea poliției din oraș pentru acuzațiile de brutalitate și folosire excesivă a forței împotriva unor băieți tineri care îi erau aduse. Și-a exprimat în mod deosebit îngrijorarea în legătură cu comportamentul poliției din Montauk. Pe scurt, Cooper nu aducea el însuși vreo acuzație, ci doar cerea investigarea anumitor cazuri care au circulat în rândul opiniei publice. Șeful poliției, Tom Scott, a interpretat intervenția lui Cooper ca un atac la persoană și l-a acuzat pe acesta în fața justiției de defăimare de caracter. Este greu de înțeles de ce a procedat în acest fel Scott, căci toți experții juriști pe care i-am consultat, inclusiv un judecător federal, mi-au spus că acesta nu avea nici o șansă de câștig.

Singurul care a avut de pierdut în această bătălie juridică a fost orașul East Hampton (care conține și satul Montauk). Municipalitatea a fost nevoită să plătească (prin decizie judecătorească) în mare parte cheltuielile de judecată ale lui Scott și integral pe cele ale lui Cooper. După un proces de lungă durată și foarte îndârjit, Scott a renunțat la acuzații. Judecătorul a făcut presiuni asupra ambelor părți să cadă la înțelegere, căci procesul amenința să golească vistieria orașului din cauza taxelor legale și a daunelor cerute. Încă și mai periculos pentru statutul fiscal al orașului (lucru probabil cunoscut de judecător) era faptul că dacă suspiciunile lui Cooper referitoare la abuzurile poliției se adevăreau, tribunalul ar fi putut fi inundat de procese similare declanșate de tinerii abuzați. Numărul uriaș de procese nu ar fi putut fi susținut financiar de către municipalitate fără o creștere rapidă a impozitelor către populație. Mai mult, în acest gen de procese avocații celor două părți

sunt de regulă nevoiți să cerceteze diferite aspecte colaterale ale cauzei, care ar fi putut conduce chiar la descoperirea Proiectului Montauk și a implicării agențiilor federale în acesta.

Deloc întâmplător, Cooper a fost puternic atacat de presa locală, inclusiv prin editoriale și scrisori adresate din partea publicului editorilor de ziare. Unul dintre autori i s-a adresat în mod repetat lui Cooper cu tot felul de porecle jignitoare, numindu-l inclusiv „negru”. Acuzația nu numai că este un gest de nesimțire, dar nu reprezintă deloc o descriere corectă a rasei căreia îi aparține Cooper. Autorul respectiv a ajuns să fie considerat un dușman personal al lui Bob Cooper și mi s-a spus că face excursii frecvente în Germania. Cea care mi-a dezvăluit acest lucru este o cunoștință a acestuia. Deși a recunoscut că are ea însăși anumite prejudecăți când vine vorba de rasă, femeia mi-a declarat că are încredere în investigația mea și că s-a gândit că ar fi mai bine dacă mi-ar spune adevărul. Ce face respectivul în Germania și pe cine contactează acolo reprezintă încă un mister.

Un alt incident asociat cu sentimentele naziste ale anumitor persoane din Montauk s-a petrecut în anul 1996, când pe peretele exterior al unei clădiri din stațiunea turistică Ditch Plain au apărut scrise cu un spray cu vopsea o svastică și cuvintele germane: *los vom Elend, los vom Juden* – „eliberare de suferință, eliberare de evrei”. Acest mesaj plin de ură era un slogan comun în timpul Holocaustului și a fost scris chiar pe data de 16 aprilie, în care se celebrează Ziua de Aducere Aminte a Holocaustului. Poliția a declarat că au apărut și alte graffiti-uri asemănătoare în alte părți ale orașului și a promis că va acorda o importanță deosebită cazului. Polițiștii au adăugat că „dovezile” găsite la fața locului indică drept autori niște tineri de cartier, dar nu au indicat care sunt aceste dovezi. Este greu de crezut totuși că niște tineri de cartier ar fi știut să scrie corect în germană. Este evidentă încercarea de mușamalizare a cazului de către poliție.

Dar cea mai mare surpriză a investigației mele a apărut atunci când i-am întrebat pe prietenii mei din tribul Montauk dacă au cunoștință de întâlnirile grupului arian de pe peninsula. O femeie-șaman mi-a răspuns că în anii 50-60 a lucrat pentru poliția locală într-o poziție foarte confidențială. Munca ei era considerată atât de vitală încât i s-a refuzat chiar permisiunea de a participa la înmormântarea unchiului ei atunci când acesta a murit subit. Una din îndatoririle sale în timpul acestei perioade de timp era aceea de a pregăti rapoarte referitoare la întâlnirile ariene numite „întâlniri ale membrilor Bon”.

- Cum? am întrebat-o eu. Ale membrilor Bon?
- Da, mi-a răspuns ea. B-O-N”.

Nu îmi venea să-mi cred urechilor. Bon este numele religiei indigene practicate în Tibetul antic. Este vorba de o religie animistă și șamanistă care a fost practică în zonă înainte de apariția budismului tibetan și chiar de nașterea lui Gautama Buddha însuși. Cei care au citit *Piramidele din Montauk* își aduc desigur aminte de Karl Haushofer, considerat mentorul spiritual al lui Hitler, care era un preot Bon inițiat în Tibet și care l-a pregătit pe Hitler pentru o misiune mesianică, în strictă conformitate cu anumite precepte Bon.

- Și ce se petrecea la aceste întâlniri? am continuat să o întreb.

Femeia-șaman mi-a povestit că departamentul de poliție conlucra strâns la acea dată cu FBI-ul și cu Comitetul Congresului de monitorizare a Activităților Anti-Americane, foarte puternic în acele timpuri. În consecință, rapoartele referitoare la aceste întâlniri mergeau direct la J. Edgar Hoover. Poliția avea instrucțiuni să monitorizeze îndeaproape aceste întâlniri și să facă rapoarte cât mai detaliate cu privire la ele, fără să interfereze însă în vreun fel și fără să-i aresteze pe membrii grupării. Femeia-șaman nu știa de ce.

Misterul mi s-a părut suprem. Acesta a fost primul incident care mi-a permis să fac o asociere între Montauk și Tibet, trecând și prin conexiunea ariană. Am încercat să obțin detalii de la toate persoanele care ar fi putut ști mai multe, dar nu am aflat nici un răspuns.

Când i-am pus aceleași întrebări prietenului meu Kenn Arthur, un om care știe foarte multe despre Montauk, dar care nu vorbește aproape deloc în legătură cu ceea ce știe, acesta mi-a spus că întâlnirile de care vorbea femeia-șaman erau cele ale Grupului German din timpul în care membrii acestuia mășăluiau în pas de defilare și înarmați cu puști. Am sunat-o din nou pe femeia-șaman pentru a clarifica acest aspect. Aceasta mi-a precizat că nu era vorba de întâlniri ale Grupului German, ci ale unei alte grupări, intitulate B-O-N.

Mi-a mai trebuit un an de cercetări pentru a afla la ce se refereau aceste întâlniri ale membrilor Bon.

Capitolul 2

O conexiune din interior

Primul indiciu referitor la misterul întâlnirilor membrilor Bon a apărut în vara anului 1995, când am primit un telefon de la Cindy, o indiană din tribul Montauk. Cindy mi-a spus că soțul ei lucrează la Camp Hero și că dorea să ne transmită niște informații lui Preston și mie. Când ne-am întâlnit cu ea, ne-a arătat niște fotografii ale ansamblului subteran și ne-a spus că la ora actuală acesta este folosit de federali. A adăugat că au intrat în bază prin buncărul situat în partea de vest raportat la intrarea principală în Camp Hero. Preston și cu mine numim acest buncăr: „Buncărul Pompierilor”, întrucât în trecut era folosit de pompieri pentru niște exerciții bizare de stingere a focului în mijlocul nopții. De asemenea, acesta este buncărul în care a fost fotografiată bestia numită „Junior” de către Jan Brice, așa cum am arătat în lucrarea noastră *Proiectul Montauk: experimente asupra timpului*.

Cindy ne-a mai spus că soțul ei era unul din cei trei mecanici folosiți la Camp Hero. Informația ne-a luat prin surprindere, întrucât ni se spusese anterior că Donald Balcuns, mecanicul-șef folosit și ca paznic, era cel care făcea service-ul parcului auto alcătuit din circa 22 de autovehicule. De altfel, acest lucru mi s-a părut întotdeauna neverosimil, căci un mecanic cu normă întreagă mi se pare prea mult pentru numai 22 de mașini. La urma urmei, nu trebuia să le schimbe uleiul zilnic. Iar acum aflu că nu era un singur mecanic, ci trei! Motivul oficial era că autoritățile aveau nevoie de ei inclusiv pentru îngrijirea aparatelor de tuns iarba. În plus, cei trei erau angajați și de

clubul de golf din Montauk Downs, situat la câțiva kilometri vest de baza militară. Mi s-a părut totuși un exces de imaginație.

Cindy a adăugat că stările de spirit și maniera de a face dragoste a bărbatului ei s-au schimbat dramatic de când s-a angajat la Camp Hero. Ne-a spus că, de regulă, acesta avea o fire foarte pașnică, dar de câte ori se întorcea de la lucru devenea foarte agresiv. Clădirea Montauk Downs este construită în formă de piramidă și adăpostește inclusiv birourile lui John Larsen, guvernatorul parcului național al statului New York care înconjoară Camp Hero. Am observat eu însumi, la fel ca și alții, manifestarea unor fenomene ciudate asociate cu această clădire în formă de piramidă.

Am avertizat-o pe Cindy că dacă era văzută în preajma mea sau a lui Preston, slujba soțului ei era pusă în pericol. La scurt timp, Preston s-a întâlnit întâmplător cu acesta și a fost văzut de unul din colegii săi de muncă. A doua zi, omul a fost dat afară. La urma urmei, se pare că nu aveau nevoie chiar de trei mecanici!

La întâlnirea noastră cu Cindy, am întrebat-o dacă a experimentat ea însăși fenomene neobișnuite. La început ne-a răspuns că nu. Înainte de a pleca, ne-a spus totuși că a văzut de-a lungul vieții mai multe OZN-uri, dar ne-a rugat să nu facem publice detaliile legate de aceste experiențe, motiv pentru care nici nu voi insista asupra lor.

După ce am ajuns să ne cunoaștem mai bine, Cindy mi-a trimis un articol decupat dintr-un ziar în care se vorbea de relatări ale unor martori oculari care ar fi văzut un animal antropoid² lângă Montauk, adăugând că a văzut ea însăși o asemenea creatură în apropierea căii ferate care mărginește cursul de apă Napeague, în apropiere de Montauk. Era însoțită de o altă persoană, care a văzut și ea animalul. Însăpăimântate, cele două femei au părăsit imediat zona. Coincidența este uluitoare, trimițându-ne imediat cu gândul la Tibet, locul de baștină al lui *yeti*, omul zăpezilor. În vara anului 1996, o altă femeie și prietena ei au relatat că au văzut o asemenea creatură uriașă ieșind din apă în apropierea farului. Din descrierea lor, pare să fi fost mai degrabă o creatură eterică decât una în carne și oase, dar cele două femei s-au speriat oricum îngrozitor.

Când am început lucrul la această carte, i-am spus lui Cindy la telefon că fac cercetări referitoare la conexiunea dintre Montauk și nașiști. Cindy a protestat imediat:

- Nu există nici o conexiune nazistă în Montauk.

Am insistat politicos, încercând să-i demonstrez cu argumente că există o asemenea conexiune. Am fost întrerupt de o voce cu accent puternic german care provenea din sufragerie. Era a tatălui ei. Acesta ne-a spus că neonaziștii au avut întâlniri recente pe plajă, unde au avut loc și niște încăierări. Era greu ca Cindy să mai conteste conexiunea nazistă...

Am rămas extrem de surprins să descopăr că tatăl lui Cindy era german. Am intrat imediat în conversație cu bătrânul, dar fără ca acesta să ridice receptorul (prin intermediul lui Cindy). Între altele, Cindy mi-a spus că tatăl ei are un talent aparte: poate să-și bage degetul într-un circuit electric

---

² Textual: *Bigfoot*.

fără să fie curentat. Dacă strânge însă apoi mâna unei alte persoane, chiar și la distanță de o oră, aceasta poate simți șocul electric. Pe scurt, m-am decis să îl cunosc personal. Am aranjat astfel cu Cindy o întâlnire cu tatăl ei, Max, la care urma să participe și Preston.

Bătrânul are peste 60 de ani și s-a dovedit a fi foarte prietenos. Când l-am întâlnit pentru prima oară, am constatat că avea de asemenea un accent sudist. Mi s-a părut ciudat, dar ne-a spus că a trăit o vreme în sud. Max ne-a mai spus că a fost adoptat de o familie germană și că a crescut în Montauk, unde și-a petrecut cea mai mare parte a vieții.

Pe vremea când era elev, Max a devenit foarte interesat de OZN-uri. Totul a început când a văzut pentru prima oară un desen artistic al unui OZN pe coperta unui săptămânal în care se vorbea de călătoria făcută de amiralul Richard Byrd în Antarctica. Văzând imaginea OZN-ului, el și-a dat imediat seama că știe să construiască un asemenea aparat. A confecționat într-adevăr un aparat din conserve, de mici dimensiuni, dar despre care afirmă că a zburat. Mulți ani mai târziu, și-a perfecționat cunoștințele și a construit o farfurie zburătoare de dimensiunea unui om. Tehnologia a descoperit-o intuitiv și empiric. Aparatul său nu a putut ieși din atmosfera pământului, dar în interiorul acesteia se putea deplasa cu viteze foarte mari.

Întreaga poveste pare produsul unei imaginații foarte bogate, dar Max ne-a dat o sumedenie de detalii tehnice. Mi-a fost chiar greu să-l urmăresc, iar subiectul nu făcea oricum obiectul interesului meu imediat. Cert este că omul părea să fie un adevărat geniu al electronicii. Ne-a explicat de pildă că poate face un radio să funcționeze fără antenă. Preston i-a spus că acest lucru este imposibil. Max ne-a condus însă la mașină, unde ne-a demonstrat că aparatul său de radio funcționează fără nici o antenă vizibilă. Ne-a spus că tot ce a făcut a fost să plaseze un magnet pe radio, care ținea loc de antenă. I-a dat drumul și, într-adevăr, vocea s-a auzit în aparat cât se poate de clară și de puternică. A adăugat că magnetul trebuie să aibă dimensiunile: 2,5 pe 15 centimetri și o grosime de 9 milimetri. Preston a auzit de magneți folosiți în acest scop, dar nu a făcut niciodată experimente personale în această direcție. Nici lui nu-i era deloc ușor să îl urmărească pe Max vorbind despre chestiuni tehnice, deoarece acesta din urmă era un autodidact, iar limbajul său nu semăna cu jargonul universitar de profil. Cert este că omul știa foarte multe lucruri. Va trebui să reținem acest lucru, căci povestea nu se oprește aici și va deveni din ce în ce mai bizară.

Max susține că a călătorit în jurul Statelor Unite în OZN-ul construit de el, însoțit de opt femei. Au călătorit prin regiunile rurale, căutând locuri luminoase în munți, în speranța că vor găsi aur. Deși multe din aceste indicii s-au dovedit înșelătoare, au găsit totuși multe zăcăminte de metale prețioase, pe care le-au extras, prelucrat și vândut pentru un profit considerabil. Banii i-a împărțit cu cele opt femei.

Într-o zi, Max și prietenele sale se odihneau pe malul unui lac din Tucson, Arizona, când au fost abordați de militari. Întâmplarea se petrecea pe la sfârșitul anilor 40, când nu se cunoșteau prea multe în legătură cu aceste aparate de zbor. Militarii i-au cerut lui Max să lucreze pentru ei, ca și curier, plătindu-l cu peste 100.000 de dolari pe an.

Deși povestea lui este aproape incredibilă, cert este că Max cunoaște mai multe despre Montauk decât orice alt localnic pe care l-am cunoscut vreodată. Consider că nu trebuie să-l privim cu neîncredere numai pentru că relatează fapte greu de crezut cu modul nostru obișnuit de gândire.

Când l-am întrebat despre Montauk, Max mi-a spus că își amintește de experimentele de la Camp Hero, atât de cele din timpul celui de-al Doilea Război Mondial cât și de cele ulterioare. A adăugat că experimentele au fost extrem de ciudate și că au implicat tot felul de domenii, de la genetică la controlul minții. Max susține că nu a fost implicat în nici un fel în aceste experimente.

Când l-am întrebat despre naziști, Max mi-a spus că aceștia au împânzit literalmente locul în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Aveau o bază subterană pentru submarine sub Stony Hill din Amagansett. A adăugat că există un canal subteran chiar în apropierea farului și că în locul respectiv pot fi văzute și astăzi submarinele germane mergând pe sub apă, în direcția ansamblului subteran. Deși această informație corespundea perfect cu intuiția mea, trebuie să menționez că nu i-am spus nimic despre ceea ce credeam, astfel încât nu aveam cum să-i influențez răspunsul. Mi-a mai spus că în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, naziștii veneau deseori în oraș, îmbrăcați în haine civile, și luau masa. Se pare că „spionau”, după cum s-a exprimat el, după care se întorceau la bazele lor submarine.

L-am întrebat dacă știe ceva de catacombe sau de operațiunile Împăratului german în zonă, în perioada Primului Război Mondial. Max mi-a făcut o descriere de-a dreptul detaliată a catacombelor. Știa de existența unor locuri de care nu auzisem nici eu, nici Preston. Verificările ulterioare au atestat veridicitatea informațiilor oferite de Max, ceea ce i-a sporit credibilitatea în ochii noștri.

În ceea ce privește întrebările referitoare la Primul Război Mondial, mi-a spus că s-a născut în anul 1932, dar că a auzit istorii legate de experimentele germanilor asupra amplificării undelor sonore înainte de 1920. Aceste experimente au avut loc la Montauk și se spune că i-au înnebunit pe localnici. Preston s-a grăbit să-i atragă atenția că tehnologia amplificării undelor sonore nu era încă dezvoltată în acele zile. I-am replicat spunându-i că nu este suficient de familiarizat cu tehnologia germană, și a fost nevoit să-mi dea dreptate. La ora actuală nu se cunosc cunoștințele pe care le aveau germanii în acele zile și este evident că Max a auzit rapoarte referitoare la anumite tehnologii secrete și misterioase.

Știind că, pe timpuri, Montauk-ul a găzduit o bază de dirijabile, l-am întrebat pe Max dacă a văzut vreodată zeppeline germane în zonă. Mi-a răspuns că acestea au putut fi văzute prin anii 30 și câteodată chiar aterizau la Montauk. Am auzit de asemenea, din alte surse, că țineau legătura cu submarinele germane din largul mării.

Max ne-a mai povestit de accidentul unei farfurii zburătoare la Amagansett, în aprilie sau mai 1995, în apropiere de Albert's Landing. Se pare că aparatul ar fi aterizat într-un copac, rupându-i crengile. Max ne-a spus că a fost abordat de oficiali ai armatei, care l-au întrebat dacă dorește aparatul pentru el. După ce le-a răspuns că nu, aceștia au adus mai multe elicoptere

care au recuperat farfuria zburătoare și au dus-o în New Heaven, Connecticut, după care au transportat-o undeva în nord-vest. Am relatat acest incident numai pentru a demonstra că relația lui Max cu oficialii armatei nu este una obișnuită. S-ar părea că aceștia nu îl pot controla direct. Acest lucru îmi amintește de tripleții de care am vorbit în cartea *O nouă călătorie la Montuak*. Tatăl acestora fusese implicat în Experimentul Philadelphia, iar ei nu puteau fi intimidați de guvern din cauza legăturii sale cu extratereștrii. Sunt tentat să-l încadrez și pe Max în această categorie.

Am rugat un prieten să verifice informația lui Max referitoare la accidentul farfuriei zburătoare și acesta mi-a confirmat că a descoperit în zonă un copac profund afectat și urmele unei excavări. Amicul meu a filmat pe video întreaga scenă, după care i-a dat-o lui Preston, care a transmis-o mai departe lui John Ford de la Asociația pentru OZN-uri din Long Island. Din păcate, investigația începută de Ford a rămas incompletă din cauza arestării și închiderii sale (despre care am vorbit la începutul lucrării).

Una peste alta, cu greu poate fi contestat faptul că Max cunoaște foarte multe lucruri. Nu am putut verifica toate poveștile sale, dar cele pe care le-am verificat s-au adevărat. Era asociat în mod evident, într-un fel sau altul, cu fenomenele din Montauk. În cele din urmă, i-am pus întrebarea mea de baraj: a auzit vreodată de întâlnirile membrilor Bon despre care mi-a povestit femeia-șaman?

- Da, mi-a răspuns el.

A continuat spunându-mi că a chiar participat la unele dintre ele. Majoritatea participanților erau din rasa ariană. Max mi-a spus că aceste întâlniri aveau drept scop să le spună oamenilor ce puteau și ce nu puteau discuta sau face.

L-am rugat să îmi clarifice subiectul și mi-a răspuns că odată au vorbit de o mașină capabilă să genereze spațiu. Unele informații puteau fi dezvăluite publicului, dar altele nu. În mod evident, participanții la acele întruniri făceau parte dintr-o realitate complet diferită de a noastră. Orice fizician știe că un generator de spațiu este simultan și un generator de timp. Din păcate, Max nu a fost niciodată foarte interesat de aceste întruniri și nu mai avea altceva de comentat. Pentru el, erau simple fapte.

Singura concluzie pe care am putut-o trage era că aceste întruniri erau cât se poate de bizare. Participanții la ele par să fi aparținut unui avanpost arian situat între dimensiunea noastră și o alta. Însuși numele organizației lor arată existența unei legături cu religia tibetană.

Știam deja de mult timp că fenomenele de la Montauk ascund numeroase conexiuni cu guvernul și cu armata. Informațiile legate de întrunirile Bon m-au determinat să abordez chestiunea dintr-un unghi de vedere complet diferit.

Capitolul 3

Conexiunea Cameron

Încercând să aflu mai multe despre misterioasa mișcare ariană din Long Island, am frunzărit mai multe cărți despre istoria Ku Klux Klan-ului. Deși nu am descoperit informații semnificative referitoare la Long Island, am rămas uimit să aflu că una din primele pelicule din istoria cinematografului a fost intitulată *Nașterea unei națiuni*. Scos pe piață înainte de Primul Război Mondial, filmul prezenta istoria Reconstrucției în sudul țării după Războiul Civil. *Nașterea unei națiuni* a avut un succes incredibil pentru acea vreme și i-a prezentat pe membrii Klan-ului ca pe niște eroi. Negrii recent eliberați erau prezentați ca niște monștri îngrozitori, dornici să se răzbune pe albi pentru anii în care au fost ținuți în sclavie. Klan-ul s-a înființat pentru a proteja copiii și femeile de violuri, tâlhării, crime și alte asemenea abuzuri.

Este absolut evident că la vremea respectivă au existat destule atacuri rasiale împotriva albilor și este posibil ca una din misiunile Klan-ului să fi fost aceea de protecție de tip polițist. Acest rol de protectori i-a transformat pe membrii Klan-ului în eroi de legendă în ochii multor oameni albi. Aceștia apelau la Klan pentru a supraviețui. Ce acțiuni bune și ce acțiuni rele a făcut Klan-ul este însă mai puțin important pentru subiectul nostru. Cei care doresc să se documenteze au la dispoziție o sumedenie de cărți de istorie.

Ceea ce mi s-a părut cu deosebire interesant legat de filmul *Nașterea unei națiuni* a fost faptul că fondatorul Klan-ului era un bărbat pe nume Ben Cameron! Cititorii care au citit de toate sincronicitățile care mi s-au întâmplat în legătură cu numele de Cameron își pot imagina cu ușurință ce efect a produs această informație asupra mea. Încă și mai bizar mi s-a părut faptul că omul considerat direct responsabil pentru marele succes de casă al filmului a fost președintele Woodrow Wilson, fost președinte al Universității Princeton (sediul ședințelor de *brainstorming* care aveau să conducă în cele din urmă la Experimentul Philadelphia). Producătorul filmului *Nașterea unei națiuni* era un fost coleg de clasă al președintelui Wilson și a știut să se folosească de această relație pentru a aranja o proiecție a filmului la Casa Albă. Wilson se mândrea cu cunoștințele sale de istorie și a afirmat că cele prezentate în film erau cât se poate de adevărate. Afirmatia prezidențială s-a răspândit apoi ca fulgerul, contribuind enorm la popularizarea și succesul filmului.

Filmul a fost extrem de controversat și a stârnit incidente în multe din orașele mari ale țării. Populația neagră, aflată deja într-o poziție de subjugare economică, a fost nevoită să adopte o atitudine încă și mai defensivă. Chiar dacă faptele prezentate în film erau parțial adevărate, ele reprezentau o provocare pentru negri și o incitare la ură rasială. În cele din urmă, președintele Wilson a fost silit să își retragă public orice susținere a filmului. Lucrurile s-au calmat apoi imediat. Este însă evident că el credea în adevărul filmului. Deși este improbabil să fi avut intenția de a provoca revolte populare, rolul lui în succesul de casă al filmului nu poate fi contestat.

Studiind mai departe istoria Klan-ului, am descoperit că mai exista o variantă a felului în care s-a născut această organizație, considerată corectă de către istorici. Totul a început cu o întrunire a cinci indivizi din statul Tennessee. Cei cinci erau de origine irlandeză și și-au propus să formeze o societate secretă. Unul dintre ei, pe nume Kennedy, a propus ca organizația să fie numită Ku Klux Klan, pornind de la cuvântul grecesc *kyklos*, care înseamnă cerc. Restul terminologiei, respectiv Ku Klux, avea menirea să

ascundă înțelesul original, care nu putea fi cunoscut decât de către inițiați. Simbolul sacru al organizației era crucea (eventual arzând). Dacă asociem cele două simboluri, obținem o cruce într-un cerc. Cei care au citit *Piramidele din Montauk* își mai aduc aminte că acest semn reprezintă simbolul sacru atât pentru indienii Montauk cât și pentru organizația Ordo Templi Orientis (inclusiv pentru numeroase alte grupări secrete).

O altă carte pe care am citit-o afirma că Ku Klux Klan-ul s-a decis să pună „simboluri oculte lipsite de semnificație” pe ornamentele lor. Aceasta este o manipulare pe față. Nu poți decât să te întrebi dacă autorul respectiv era prost, dezinformat sau manipulativ. În mod evident, Klan-ul a apelat la magie pentru scopuri personale. Semnificația profundă a însemnelor nu trebuia însă cunoscută decât de către inițiați.

Deși versiunea care afirmă că fondatorul Klan-ului a fost o persoană pe nume Kennedy, alegerea numelui de „Ben Cameron” nu poate fi deloc accidentală. Este în mod evident o sincronicitate care ne duce cu gândul la conexiunea galeză.

Semnificația acestor informații mi-a devenit și mai evidentă după ce am primit o scrisoare de la o femeie care mi-a scris că mama ei l-a cunoscut atât pe Ewen Cameron, șeful proiectului CIA de control al minții intitulat MK-Ultra, cât și pe Alexander Duncan Cameron senior, tatăl lui Duncan Cameron de care am vorbit în *Proiectul Montauk*. I-am dat un telefon acestei femei și am aflat că prezintă numeroase corespondențe cu Aleister Crowley. Printre acestea putem enumera și apariția numărului „666” în data ei de naștere și în codul numeric de pe carnetul de conducere³. De asemenea, mi-a spus printre altele că mama ei avea cunoștințe ezoterice extrem de profunde legate de călătoriile în timp și că a avut chiar un alt copil cu Ewen Cameron.

În lucrarea *O nouă călătorie la Montauk* am vorbit pe larg de sincronicitățile legate de numele Cameron, Wilson și Crowley. Deși știam la acea vreme de existența lui Ewen Cameron, nu l-am menționat în carte întrucât nu știam cât de relevantă ar putea fi această conexiune. Știam despre Ewen Cameron doar faptul că a avut un tată pe nume Duncan și că era fascinat de legenda lui Frankenstein.

Ewen Cameron este descris de mai multe cărți de specialitate obiective drept cel mai cumplit monstru care a practicat vreodată nobila profesie de psihiatru. Tortura sistematică pe care o practica asupra pacienților săi prin așa-numita „ghidare psihică” este bine documentată în aceste cărți. Sistemul constă în repetarea la infinit a cuvintelor pacientului, de regulă legate de un eveniment traumatic din viața acestuia, înregistrate pe o bandă magnetică. În combinație cu alte forme de stres mental și cu diferite privațiuni, această metodă are capacitatea de a duce un om la pierderea minților. În mod evident, Cameron și-a practicat metoda în asociere cu CIA. Cea mai mare parte a activității sale s-a desfășurat la Allan Memorial Institute din Montreal, în Canada, unde a putut angaja foarte mulți naziști fugiți din Germania de după război. Mai târziu, CIA a fost atacată în justiție de către câțiva din foștii pacienți torturați de Cameron, fiind nevoită să răspundă pentru aceste fapte.

---

³ N. Tr. În SUA, acesta ține adeseori loc de carte de identitate.

Ewen Cameron era prieten apropiat cu Allen Dulles, primul director al CIA, care a lucrat îndeaproape cu el. Dulles l-a trimis chiar pe Cameron să-l „examineze” pe Rudolph Hess, înainte de procesul de la Nurenberg. Este un fapt confirmat de istorici că Hess și-a pierdut complet memoria în timpul procesului, neputând să și-l amintească nici măcar pe prietenul său apropiat, dr. Karl Haushofer. Unii au speculat că Hess a fost înlocuit cu o dublură, sau că i-a fost spălat creierul. Ceea ce știm cu siguranță este că Hess era implicat în tot felul de lucruri, iar Cameron a aflat de ele.

Am vorbit mai devreme de o femeie a cărei mamă a fost implicată într-o relație cu Ewen Cameron. După ce i-am dat acesteia numărul meu de telefon, am primit chiar a doua zi un apel din partea mamei sale. Sincer să fiu, mă așteptam ca aceasta să fie mai incoerentă, eventual cu mintea prinsă între două dimensiuni. Spre plăcuta mea surpriză, era cât se poate de lucidă, fiind o plăcere să vorbești cu ea. În plus, avea o educație foarte solidă. Numele ei este Anna, iar povestea ei este extrem de interesantă.

Anna s-a născut la Washington D.C. pe data de 11.11.1942, special aleasă de părinții ei din motive astrologice. Nașterea ei a fost planificată cu cea mai mare atenție, fiind considerată o reîncarnare a zeiței sumeriene Innana (echivalentul sumerian al lui Babalon).

Familia Annei descinde dintr-un lung arbore genealogic german, cu sânge albastru și de sorginte pur ariană. Strămoșii ei s-au mutat în America, unde au făcut parte dintr-una din cele mai prestigioase organizații, Fiicele Revoluției Americane, ba chiar și dintr-o organizație care i-a precedat acesteia: Fiicele Coloniilor Americane.

Cei mai mulți membri ai familiei Annei au fost militari și s-au implicat în activități oculte. Străbunicul ei a fost astrolog și unul din mentorii lui Hitler. Mama Annei a lucrat pentru Oficiul Serviciilor Strategice, având legături cu William Donovan și cu Ewen Cameron. Mi-a explicat că la fel ca și familia ei, familia lui Cameron se ocupa de generații întregi de ocultism. Ambele familii au adoptat aceeași filozofie ocultă ca și apropiații lui Hitler. Acești oameni erau convinși că fiind arieni, ascendența lor genetică data de dinainte de Sumeria Antică. Uniți în organizația Frăția Sumeriană a Șarpelui (Vril), aceștia au avut la origini o orientare pozitivă și iluminată. Din cauza lăcomiei, ei au devenit însă corupți și și-au schimbat ideologia. De-a lungul timpului, s-au infiltrat în rândul cavalerilor templieri, al Iluminaților, în gradele superioare ale masoneriei și în orice altă organizație secretă pe care au putut-o penetra. Anna numește aceste suflete tulburate „controlori” și afirmă că acest grup elitist a ajuns chiar să schimbe natura timpului. Ea a fost numită „controlor” al lui Ewen Cameron, ceea ce înseamnă că a deținut proprietatea asupra lui.

Ewen credea că Anna era reîncarnarea Innanei, primul „vehicul neuman” de pe pământ. Controlorii erau convinși că prin cultivarea energiei zeiței Innana pot obține puterea. De aceea, ei au manevrat astfel lucrurile încât multe femei să fie născute ca încarnări ale zeiței.

Încă de la începuturile timpului s-au făcut eforturi pentru a menține puritatea liniei genealogice a clanului Cameron. Anna mi-a spus că Frăția Șarpelui a operat inclusiv prin Asasini, iar apoi prin Esenieni. Una din

primele lor misiuni a fost aceea de a păstra puritatea liniei ariene. Ewen a făcut parte din tot acest complot, fiind specializat în controlul minții. Din spusele Annei, acestea sunt chiar cuvintele lui. Obiectivul lui era de a păstra puritatea liniei sale genetice cu scopul de a instaura și menține Noua Ordine Mondială. Populația acesteia ar urma să fie alcătuită numai din arieni.

Anna mi-a relatat de asemenea o poveste interesantă legată de conexiunea lui Ewen Cameron cu Rudolph Hess. Ori de câte ori vorbea despre situația lui Hess, Ewen devenea extrem de bine dispus. Anna mi-a spus că obișnuia să râdă și să glumească, afirmând că „de la el a început totul”. Acest comportament mi se pare demn de remarcă, căci toate rapoartele istorice susțin la unison că Ewen nu zâmbea niciodată. Era vestit pentru atitudinea sa rece ca piatra, menită să intimideze.

Din câte i-a spus Ewen, Hess a fost unul din membrii cei mai devotați ai frăției, mai dăruit chiar acesteia decât Hitler. În anul 1941, Hess a părăsit Germania și s-a dus în Scoția pentru a se întâlni cu cineva și pentru a participa la un anumit ritual magic. Acesta a implicat o călătorie în timp, iar Ewen s-a lăudat că a reușit. Operatorii ritualului au așteptat alinierea unei planete ariene numită Marduk cu orbita lui Marte. Speranța lor era ca acest eveniment să producă o schimbare a liniei temporale. Ewen a dat câteva detalii legate de acest act de magie, dar cea mai mare parte a sa rămâne învăluită în mister. Este posibil ca Hess să se fi întâlnit cu Aleister Crowley, dar acest lucru este o simplă speculație la ora actuală. Ceea ce se știe cu siguranță este că Aleister s-a implicat într-adevăr într-un ritual ținut în pădurea Ashdown, cu scopul de a-l aduce pe Hess în Marea Britanie.

Aliații l-au trimis pe Ewen Cameron la Nurenberg cu misiunea oficială de a stabili dacă Hess era sănătos sau nebun. S-a afirmat chiar că Allen Dulles ar fi fost îngrijorat că Hess din închisoare nu era adevăratul Hess. Anna nu știa prea multe în această privință. I s-a spus doar că Ewen știa de la bun început ce se petrece. Hess a trebuit să fie „înlocuit”, dar întreaga poveste era legată de timp. Adevăratul Hess fusese trimis într-un alt timp, așa că trebuia înlocuit cu altcineva.

Deși aceste afirmații par de-a dreptul fantasmagorice, sunt primele informații pe care le-am primit despre Ewen Cameron de la cineva din interior, care l-a cunoscut foarte bine. De altfel, mulți istorici și critici ai procesului de la Nurenberg i-au acuzat pe Aliați că l-ar fi înlocuit pe Rudolph Hess cu o dublură.

Anna a cunoscut și alți jucători cheie despre care am vorbit în *Proiectul Montauk*, inclusiv pe Alexander Duncan Cameron senior, cel despre care am afirmat că i-a adus pe naziști în Statele Unite. Familia Annei a cumpărat loturi masive de teren și a devenit parte integrantă dintr-un sistem de strămutare a naziștilor dintr-un loc în altul, în interiorul SUA. Nu de puține ori, Anna s-a întâlnit cu Ewen în casa lui Duncan Sr., ieșind la plimbare cu barca acestuia. La bord se aflau întotdeauna și alte femei. Cei doi Cameroni făceau schimb de informații și vorbeau despre „afacerile companiei”, dar Anna nu era niciodată implicată în conversațiile lor. O singură dată, Duncan Sr. a venit la Washington să le facă o vizită.

Anna mi-a mai spus că Ewen Cameron avea legături strânse cu faimoasa familie Kennedy. Și-a adus aminte de întâlnirile acestuia cu Sam Giancana și Joseph Kennedy Sr. în apropiere de Martha's Vineyard. Nu-și amintește ca Bobby sau Jack să fi participat la aceste întruniri, dar de față erau alți membri ai clanului. Joe Kennedy nu vorbea prea mult, dar atunci când o făcea părea să aibă un cuvânt foarte greu de spus. În asemenea ocazii, Ewen asigura decorul. Aducea întotdeauna femei din diferite programe care trebuiau să satisfacă dorințele sexuale ale bărbaților. Ewen era cel care aranja perechile, participând la orgii care nu pot fi considerate altfel decât un ocultism pervers al celor bogați și puternici. Anna era prezentată de Ewen Cameron ca „dublura sa în formă de zeiță”. Se pare că era obsedat de faptul că amândoi erau descendenți ai zeiței Innana. Încă de la naștere, destinul ei a fost astfel aranjat încât să îi aparțină lui Ewen Cameron și să îi poarte copilul în pântec.

Anna a fost destul de traumatizată de relația pe care a fost nevoită să o aibă cu Ewen Cameron. De aceea, a început să studieze psihologia, pentru a-i înțelege mai bine patologia. Mi-a spus că deși era homofob pe față, era totodată și un homosexual latent. Cel mai tare se amuza brutalizând bărbați tineri și femei. Ewen știa foarte bine că Anna îl urăște, dar nu-și făcea probleme, căci era conștient de faptul că nimeni nu ar crede cuvântul ei împotriva cuvântului lui. Statutul lui social era foarte înalt și avea la bază numeroase diplome în psihiatrie și tot felul de scrisori de recomandare.

Studierea psihologiei i-a permis Annei să facă o serie de comentarii foarte interesante legate de Proiectul Montauk. De pildă, mi-a spus că îmi scapă o piesă din puzzle-ul Montauk, dar că nu dorește să-mi vorbească despre ea la telefon. După mai multe convorbiri, a devenit mai puțin reticentă și mi-a spus despre ce este vorba.

Ingredientul care îmi lipsea pentru a-mi crea o viziune completă asupra programărilor care s-au făcut la Montauk se referea la personalitățile multiple. Scopul Controlorilor era acela de a produce prin programele lor ceea ce se numește în psihiatrie tulburare de personalitate multiplă. Anna mi-a explicat că dacă torturezi pe cineva, pentru a supraviețui personalitatea acestuia se divide în mai multe personalități diferite. De pildă, dacă una din personalități este susceptibilă să fie programată, aceasta va fi instruită să facă anumite acțiuni. O altă personalitate, de regulă una extrem de carismatică, va fi folosită pentru a acoperi urmele celeilalte personalități. Un exemplu îl constituie Mark David Chapman, cel care l-a ucis pe membrul formației Beatles John Lennon.

Studiile referitoare la tulburarea de personalitate multiplă arată faptul că acești indivizi au un IQ peste medie, sunt extrem de creativi și au capacități psihice superioare omului obișnuit. De altfel, dacă reușești divizarea personalității unei persoane, glanda sa pineală se activează și omul poate deveni un medium psihic. De multe ori intervine și elementul posesiunii, către care victimele torturii sunt predispuse prin receptivitatea lor excesivă. Forțele exterioare care se manifestă asupra lor apar în cele mai multe cazuri ca demoni sau bestii.

După obținerea tulburării de personalitate multiplă se trece la inocularea așa-zisului sindrom Stockholm. Acesta apare atunci când victima

ajunge să se raporteze exclusiv la controlorul ei (la cel care o manipulează). Presa a observat acest sindrom în cazul răpirii lui Patty Hearst. Metoda de producere a Sindromului Stockholm constă în torturi repetate și în spălarea creierului. Această metodă a fost folosită de Ewen Cameron asupra Annei.

Personalitatea multiplă îl împiedică literalmente pe individul supus torturii să înnebunească de tot. Pe de altă parte, această ruptură la nivelul psihicului său îl face să devină programabil. De altfel, Ewen Cameron se afla el însuși în această situație, acționând ca o marionetă a Controlorilor din vârful piramidei ierarhice. El a trecut granița criminalității, dincolo de care începe o zonă întunecată din care este aproape imposibil să mai revii înapoi.

Anna prezenta un interes deosebit pentru el, deoarece se presupunea că era o încarnare a zeiței Innana, lucru care o făcea ideală pentru acte de magie sexuală. Avea descendența necesară, astrograma și capacitățile psihice corespunzătoare. Experiențele ei cu dr. Cameron au purtat stigmatul acestei origini. Cameron a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a o determina (de regulă, prin tortură) să își părăsească trupul fizic. Odată aflată în starea extracorporală, experiențele deveneau incredibile. Ewen se delecta literalmente cu aceste experimente, căci își dorea puterea, motiv pentru care o pune să verifice diferite locații.

Printre aceste experiențe s-au numărat și călătoriile în timp. Anna își amintește că în timpul esenienilor a fost astrolog. Grupul căuta o femeie care să poarte în pântec trupul lui Christos, iar ea a fost unul dintre candidați. A călătorit de asemenea în perioada lui Jack Spintecătorul, despre care mi-a spus că a fost un oficial de rang înalt. Tehnologia de obținere a călătoriilor în timp prin intermediul torturii a fost disponibilă prin anii 40. În mod evident, ea nu funcționează însă în cazul tuturor.

În final, experiențele extracorporale ale Annei s-au dovedit atât de înălțătoare încât ea nu a mai putut fi rănită sau controlată. În timp ce călătorea în timp, Cameron nu o mai putea monitoriza, deși a încercat să facă acest lucru. Era foarte furios că nu o poate controla în timpul stărilor modificate de conștiință, oricât de multă durere i-ar fi produs în plan fizic. Deși suferă de sindromul stresului post-traumatic, Anna mi-a spus că primele semne de îmbătrânire i-au apărut abia după vârsta de 50 de ani. La fel ca și Duncan Cameron, plămânii ei poartă cicatrice rămase de pe urma radiațiilor la care a fost supusă.

Mai cunoaște și alte persoane supuse aceluiași experimente ca și ea. De pildă, știe pe cineva care a fost programat să devină un Antichrist. Mi-a spus că ori de câte ori se uită în ochii săi, nu reușește să vadă nimic uman. Bănuiala Annei este că Hitler s-a încadrat în aceeași categorie, fiind supus unei anumite programări. Mai există și astăzi figuri tragice cu care păstrează legături, dar care nu se simt pregătite să vorbească despre experiențele lor.

În anul 1967, Ewen Cameron a murit în timp ce se afla într-o drumeție montană împreună cu fiul său. Cel puțin aceasta este varianta oficială a morții sale. După alte surse, se pare că a fost o moarte înscenată, Cameron lucrând încă un anumit număr de ani pentru o agenție de spionaj străină.

Poate cel mai ironic aspect din viața lui Ewen Cameron este legat de L. Ron Hubbard, dușmanul său cel mai mare. Hubbard ura psihiatria și nu

pierdea nici o ocazie de a o critica, considerând-o cel mai cumplit abuz asupra drepturilor omului la ora actuală. Criticii lui Hubbard s-au grăbit să-l acuze că era obsedat de psihiatrie, că dorea să le preia afacerea și că era nebun. Documentele rămase în urma doctorului Ewen Cameron atestă însă că Hubbard era complet sănătos, cel puțin din punct de vedere psihiatric.

Ewen Cameron a fost, printre altele, președintele Asociației Psihiatrice Americane, al Asociației Psihiatrice Canadiene și al Asociației Psihiatrice Mondiale. Cum a putut acest om să atingă o asemenea poziție de putere și de influență? Cu atât mai mare devine credibilitatea lui Hubbard în acest context, căci el a fost singurul om care a adus critici serioase împotriva practicilor și metodelor aplicate de Cameron. Faptul că cei doi provin din aceeași linie genetică de magicieni (clanurile Wilson și Cameron) face ca întreaga poveste să devină încă și mai fascinantă. În mod evident, Ewen îi reprezenta pe Controlori, în timp ce Hubbard s-a opus deschis acestora.

Acest lucru este suficient pentru a ne convinge că forțele răului, cunoscute și sub numele de Controlori, au făcut de-a lungul timpului tot ce le-a stat în puteri pentru a controla bazinul genetic al clanurilor Wilson și Cameron.

Ilustrație

MARDUK

Aceasta este ilustrația lui Marduk, folosită de societățile secrete din Germania în literatura și simbolistica lor. Acest zeu păgân mai este cunoscut în germană și sub numele de Malduk, Mithras, Moloch sau Malok.

Capitolul 4

Arborele genealogic al Cameron-ilor

Când L. Ron Hubbard s-a angrenat în proiectul Babalon împreună cu Jack Parsons și cu Marjorie Cameron, toți participanții aparțineau aceleiași linii genealogice. Știm deja la ora actuală că familia Wilson (numele original de familie al lui Marjorie și al tatălui lui Hubbard) a derivat din clanul Cameron. Investigațiile genealogice pe care le-am făcut în continuare mi-au revelat faptul că atât Wilson-ii cât și Parsons-ii derivă din familia Catherinei Parr.

Toți cei trei participanți la proiectul Babalon au intrat în rezonanță cu așa-numitul „curent magic”. Așa cum s-a afirmat în cartea *Întâlnire în Pleiade: o privire din interior asupra unui OZN*, eu am fost recipientul direct al acestui curent, prin intermediul lui Hubbard. Întâlnirea mea sincronă cu Marjorie a încheiat circuitul și a declanșat literalmente implicarea mea activă în fenomenele de la Montauk. Dacă nu ar fi avut loc acea întâlnire este puțin probabil că ar mai fi existat o urmare la prima noastră carte, *Proiectul Montauk: experimente asupra timpului*. Chiar dacă ar mai fi existat, aceasta ar fi avut o cu totul altă structură.

Oricine mi-a urmărit implicarea personală în misterele de la Montauk și-a putut da seama că există o influență exterioară care a operat în viața mea,

așa cum am arătat în introducerea acestei lucrări. Inițial nu am remarcat altceva decât o serie de sincronicități declanșate prin intrarea mea în rezonanță cu efectele proiectului Babalon. Pe măsură ce a trecut timpul am început să înțeleg mai bine principiile implicate în acest proces. Am ajuns să îmi privesc retrospectiv viața și să invoc pur și simplu o stare de conștiință superioară și de iluminare. La fel ca în cazul tuturor oamenilor, și în viața mea operează principiul: „Fiecare obține ceea ce își dorește cel mai mult”. Interesul meu personal de a-mi ridica nivelul de conștiință m-a condus la Montauk, iar apoi la conexiunea clanului Cameron. Am înțeles astfel că familiile Cameron și Wilson reprezintă două ferestre genetice prin care se manifestă pe pământ o conștiință externă neumană, prin principiul sincronicității sau pe alte căi.

Rolul geneticii devine extrem de important dacă ținem seama de potențialul interdimensional al unei activități de talia proiectului Babalon. ADN-ul celulelor conține nu doar amprenta corpului fizic, ci și pe cea a universului în ansamblul său și a conștiinței universale. Așa cum am arătat în lucrările anterioare, ADN-ul clanului Cameron pare să conțină exact structura necesară pentru tranzitarea dintr-o dimensiune în alta. Studiind sursa exterioară care operează în viața mea, am constatat că există o influență care comunică cu mine (și cu foarte mulți dintre dumneavoastră) prin intermediul numelor de Cameron și Wilson. Tot aici intră și numele de Parsons și Crowley. Această sursă exterioară încearcă să ne transmită un mesaj. În actuala etapă a jocului, intuiția îmi spune că mesajul constă în revelarea unei cunoașteri despre noi înșine și despre misterul universului, pe care am deținut-o cândva, dar pe care am pierdut-o cu toții. Altfel spus, nume precum Cameron, Wilson, etc., au o componentă asociată cu magia. Cert este că metoda funcționează.

Robert Anton Wilson, un autor al numeroase cărți despre ocultism, afirmă în acestea că atunci când omul ajunge la orizontul conștiinței obișnuite se întâlnește automat cu principiul sincronicității. Cu alte cuvinte, dacă ai învățat tot ce era de învățat în această lume, pătrunzi automat în lumea timpului și ai acces la paradoxurile acesteia. Culmea, cel care explică acest principiu este un autor purtând același nume de Wilson! Ori de câte ori mă lovesc de numele Wilson și Cameron, descopăr anumite sincronicități cu privire la călătoriile în timp. Aceste nume reprezintă porți către o lume incredibilă și miraculoasă.

Una dintre aceste sincronicități s-a manifestat în viața mea când am fost informat că urmează să primesc vizita unui cuplu de șamani celți. Întrucât m-au rugat să nu le revelez numele reale, îi voi numi Lord și Lady Cameron. Deși poartă nume diferite, se trag cu siguranță din acest clan. Personal, nu am nici o îndoială în această privință. Nu sunt căsătoriți.

Cei doi Cameroni practică o tradiție ale cărei origini se pierd în negura timpului. Strămoșii lor au fost chiar condamnați la moarte din cauza acestei practici de familie, axată pe ritualuri druidice. Deși aparțin bazinului genetic al Cameron-ilor, cei doi nu știau nimic despre mine și preocupările mele, lucru care m-a intrigat cu atât mai tare.

Prima mea întâlnire cu ei nu a făcut decât să-mi sporească interesul. La început, am cunoscut-o numai pe Lady Cameron. Observând părul ei

blond-roșcat și pielea diafană, nu am putut să nu recunosc o anumită asemănare cu Marjorie Cameron și cu Diana Hubbard, fiica lui L. Ron Hubbard. Asemănarea era atât de flagrantă încât m-a șocat. Mi-am dat seama cu această ocazie că am devenit un adevărat expert în a recunoaște trăsăturile genetice ale acestui clan.

Dar surprizele nu s-au oprit aici. Lady Cameron mi-a explicat că strămoșii ei au servit ca păzitori ai câmpului unificat. O asemenea afirmație era chiar de așteptat, dar corespunde întru totul principiului sincronicității. Femeia a adăugat că una din cele mai mari provocări pentru clanul ei a fost aceea de a învăța cum să își sublimizeze energia sexuală, adică cele două forțe ale creației, yin și yang. Se pare că în trecut familia ei nu s-a folosit într-o manieră tocmai convențională de această energie, luptându-se în permanență cu ea.

Istoria familiei Cameron se întinde pe o perioadă de câteva milenii și a fost transmisă din generație în generație pe cale orală. O mare parte a ei nu cuprinde altceva decât ritualuri celtice standard, dar prezentarea făcută de Lady Cameron a fost deopotrivă dramatică și unică. În mod evident, femeia este de o inteligență extrem de rafinată. O parte a ritualurilor pe care le practică constă în vopsirea corpului în nuanțe de albastru, dar nu știu sigur în ce măsură cunoaște semnificația acestei tradiții. În cazul în care o cunoaște, a preferat să nu spună nimic. Cât despre noi, vom explica mai târziu în această carte de ce foloseau celții culoarea albastră.

Potrivit tradiției celtice, mi-a spus ea, noi facem cu toții parte dintr-un câmp unificat care păstrează memoria conștiinței Creatorului nostru. Vehiculul prin care ne putem întoarce în această conștiință este pântecul matern. Regresul prin această poartă permite redobândirea identității noastre primordiale. Scopul șamanilor este acela de a face legătura între noi și principiul sacru. În cazul de față, prin principiu sacru se înțeleg nivelele subtile de conștiință, ignorate sau neînțelese de majoritatea oamenilor. Metoda șamanică ideală pentru a ajuta pe cineva să atingă nivelul sacru este aceea a transmisiei energetice directe. Următoarea metodă ca nivel de eficiență este cea care folosește sunetele și simbolurile vizuale. Pe al treilea nivel de eficiență se situează povestirile și conferințele. Lady Cameron a primit cea mai mare parte a harului ei șamanic prin legătura telepatică pe care a stabilit-o cu membrii liniei sale genetice. Aceasta este una din formele transmisiei energetice directe.

Faptul că povestea vieții acestei femei se integrează atât de perfect în cele aflate de noi despre clanul Cameron nu trebuie să ne surprindă. Se pare că lumea în care trăim este înțesată de Cameroni care au agende diferite. Unele din intențiile lor sunt bune, altele rele. Lady Cameron m-a izbit prin bunătatea sa. L-am putea considera pe Ewen Cameron ca fiind un opus al ei. Ne dăm din nou seama că forțele răului încearcă să preia controlul asupra bazinului genetic al Cameron-ilor.

Sincronicitatea întregii povești a devenit și mai evidentă cât l-am întâlnit pe Lord Cameron. Am descoperit că acesta este încă și mai interesant decât Lady Cameron. Se pare că a fost asociat în trecut cu OTO, societatea secretă din care a făcut parte și Aleister Crowley, dar la ora actuală nu este membru al acesteia.

A început prin a-mi descrie prima sa întâlnire cu magia, la vârsta de 13 ani, când s-a trezit că sacrifică o capră. S-a grăbit să îmi spună însă că s-a luptat toată viața să se țină departe de latura întunecată a magiei, iar acel prim sacrificiu al unui animal a fost și singurul pe care l-a realizat vreodată. Când l-am întrebat de unde a știut cum trebuie realizat sacrificiul, mi-a răspuns că totul s-a petrecut în mod natural, sau intuitiv.

- Probabil că s-au manifestat genele Cameron-ilor, i-am spus.
- Cu siguranță, a râs el.

Continuând să discutăm, i-am spus că eram pe jumătate galez, din partea mamei, pe care o chema Sweeney. M-a privit cu uimire și m-a întrebat:

- Deci ești un Sweeney?
- Da, i-am răspuns.

Lord Cameron mi-a spus atunci că știe o femeie care se trage deopotrivă din familia Sweeney și din clanul Cameron. A adăugat că legăturile dintre cele două familii se întindeau pe cel puțin patru generații. Mai mult, mi-a spus că este una din cele mai bogate femei din lume și că predă la Universitatea Yale. Absolut șocant!

Sursa exterioară care m-a condus în toată această perioadă mi-a transmis astfel că sunt asociat eu însumi din punct de vedere genetic cu clanul Cameron. O nouă piesă, cât se poate de fascinantă, se adaugă astfel la puzzle-ul nostru. Deși restul cărții de față nu conține informații la fel de personale, voi fi nevoit să mă mai refer la un moment dat la cea de față, care a avut niște urmări interesante.

Capitolul 5

Conexiunea Kennedy

Conexiunea Cameron-ilor cu Frăția Șarpelui de care mi-a povestit Anna permite asocierea acestui clan cu Germania nazistă. Noi cercetări mi-au permis să descopăr că familia Cameron nu era singurul clan galez care avea asemenea legături. Am afirmat mai devreme în această carte că a existat o anumită asociere între familiile Cameron și Kennedy. Am vorbit pe de o parte de fondatorul Ku Klux Klan-ului, dar și de menționarea unui contact între Ewen Cameron și Joseph Kennedy. Amândoi sunt de origine galeză, dar mai există și alte fapte care îi asociază pe membrii familiei Kennedy cu fenomenele de la Montauk.

Când am auzit pentru prima oară povestea Montauk-ului de la Preston și înainte să mă decid să colaborez cu el pentru scrierea unei cărți, am sugerat ca acest proiect să fie asumat de o prietenă de-a mea. Numele ei este Claudette și este scriitoare profesionistă, lucrând inclusiv ca redactor pentru câteva din marile edituri. Am cunoscut-o pe vremea când lucram amândoi în publicitate și marketing. Ne întâlneam uneori, nu foarte frecvent, și discutam diferite proiecte. I-am spus în acea vreme și de povestea fenomenelor de la Montauk, adăugând că o consider candidatul ideal pentru a scrie cartea. A lucrat de-a lungul carierei ei cu mulți autori faimoși de science-fiction, așa că

mi-a spus cât de greu este să convingi o editură să publice așa ceva, ca să nu mai vorbim de o campanie de marketing.

Claudette mi-a spus că povestea Proiectului Montauk este mult prea ciudată și nu dorește să se implice în ea. Deși a văzut personal odată un OZN ieșind din apă în zona Triunghiului Bermudelor, simțea că povestea nu i se potrivește. Apariția ei în viața mea nu a fost lipsită însă de sincronicități. Deși nu a dorit să scrie personal cartea despre Proiectul Montauk, mi-a dat câteva sfaturi absolut cruciale despre arta literară. Mai mult decât atât, mi-a povestit ea însăși câteva lucruri remarcabile, care se leagă de povestea noastră.

După ce a fost violată de un om de știință german prin anii 50, Claudette a rămas însărcinată. În acele timpuri, mamele necăsătorite erau respinse vehement de societate. De aceea, din cauza presiunilor sociale, s-a hotărât să se mărite cu bărbatul respectiv. Acesta era un imigrant german care avea legături strânse cu naziștii. De pildă, auzind știrea că Hitler a murit, tatăl soțului ei s-a sinucis.

Claudette mi-a mai spus că avea împreună cu soțul ei o barcă pe care o țineau la Montauk, unde își și petreceau adeseori vacanțele. După ce aducea barca la țărm, bărbatul ei obișnuia să dispară perioade lungi de timp. Claudette nu știa unde merge, iar el nu i-a spus niciodată. Tot ce știa era că bărbatul ei este un important om de știință, fiind unul din constructorii modulului lunar cu care primii oameni au aselenizat pe lună. Odată, a urcat-o în mașină și a condus până într-un loc de lângă Washington, unde a dispărut pur și simplu într-un ascensor „în mijlocul câmpului”. Deși nu s-a întâmplat nimic neplăcut, Claudette a rămas șocată să constate că nu existau măsuri de securitate, dată fiind locația în mod evident secretă.

Dar cea mai incredibilă poveste pe care mi-a spus-o Claudette se referă la relația dintre acest om de știință german și Robert F. Kennedy. Mi-a povestit că pe când Kennedy era procuror general, îi vizita uneori în casa lor din Queens. Venea întotdeauna într-o limuzină. Șoferul aștepta în mașină pe toată perioada în care Bobby se afla la ei acasă. Soțul ei obișnuia să scoată din frigider pastile de LSD, pe care le consuma împreună cu Bobby⁴. Uneori, cei doi plecau împreună, alteori rămâneau în casă. Această informație m-a șocat, dar Claudette a insistat spunându-mi că este adevărată. În mod evident, era încă traumatizată de experiență. Claudette îl ura pe Bobby Kennedy, căci de câte ori venea la ei acasă, soțul ei o brutaliza și se purta urât cu ea, îndeosebi din cauza LSD-ului.

Mai există și alte anecdote interesante legate de familia Kennedy și de incredibila noastră poveste, în care istoria naziștilor se amestecă cu fenomenele stranii de la Montauk. De pildă, există un individ care susține că îl cunoaște pe JFK Jr. și că acesta este bisexual. Am auzit chiar povești despre ezitățile mamei sale de a-l trimite la o școală publică de teama elementelor homosexuale pe care le-ar putea întâlni acolo. Recenta căsătorie a lui Kennedy pare să infirme aceste zvonuri, dar au existat numeroase relatări în

---

⁴ Faptul că Bobby Kennedy era consumator de droguri aruncă o lumină nouă și asupra controverselor legate de cazul lui Marilyn Monroe. Este posibil ca moartea actriței să fi fost provocată de unul din agenții lui Ewen Cameron. Este cunoscut faptul că Marilyn Monroe cunoștea dorința lui JFK de a face publice informații legate de OZN-uri. Cu siguranță, misterul morții ei, încă neelucidat la ora actuală, trebuie abordat dintr-o perspectivă ocultă.

presă care indică faptul că ceva este adevărat. Deși una din prietenele din copilărie ale noii doamne Kennedy mi-a spus odată că aceasta are un tată francez și o mamă italiancă, în presă s-a afirmat că aceasta s-a supărat atât de tare pe clanul Kennedy încât a zburat înapoi în „Germania ei natală”. Se pare că rolul de doamnă Kennedy nu i s-a potrivit prea tare.

Dacă JFK Jr. nu este bisexual, numele revistei sale, *George*, nu poate decât să ne minuneze. Se știe că apelativul *George* este folosit de bărbații homosexuali pentru a se striga reciproc. Se pare că aceasta este și explicația numelui asumat de una din vedetele pop ale anilor 80, Boy George. După părerea mea, revista *George* nu face altceva decât să scoată în evidență o imagine decadentă a Americii, trimițând totodată mesaje sexuale subliminale în opinia publică. Ca și cum toate acestea nu ar fi de ajuns, mi s-a spus că JFK Jr. obișnuia să își petreacă verile la Amagansett, o stațiune situată la mică distanță de Montauk.

Extrem de curioasă mi se pare alegerea insulei în care s-a încheiat căsătoria dintre JFK Jr. și soția sa. Se spune că este vorba de o insulă izolată, cu un sistem de securitate foarte puternic și ultrasecret. Am citit undeva că pe această insulă a locuit cândva Bruno Hauptmann, un german care a fost electrocutat pentru că a răpit copilul familiei Lindbergh⁵. Lindbergh era cunoscut ca aliat al celor din familia Kennedy. Atât el cât și Joseph Kennedy au făcut eforturi să mențină America în afara războiului din Europa.

Arnold Schwarzenegger, arhetipul arian al cinematografiei, s-a însurat tot cu o Kennedy. Între altele, el a jucat în *Total Recall*, un film în care apare un dispozitiv similar cu Scaunul din Montauk. Influența sa asupra subconștientului american este uriașă, datorită succesului de casă al filmelor sale.

Mai există o altă asociere stranie între familia Kennedy și industria cinematografiei. Joe Kennedy (tatăl lui JFK și al lui Bobby) a fost primul om care a realizat filme vorbite, în colaborare cu RCA. Totul s-a petrecut pe la începutul anilor 30, perioadă care a coincis cu cea în care Tesla a început să lucreze pentru RCA sub pseudonimul Turbo. Altfel spus, începutul industriei filmului vorbit, și implicit al mesajelor subliminale audio, are o legătură directă cu clanul Kennedy. După ce a făcut o avere, Kennedy a sfârșit prin a-și vinde patentul. Nu am reușit să aflu cui l-a vândut și dacă și-a mai păstrat eventuale acțiuni în compania sa.

Ceea ce doresc să subliniez eu este faptul că mai există încă foarte multe aspecte pe care istoricii clanului Kennedy nu le-au elucidat. Revenind la subiectul nostru, ceea ce ne interesează pe noi este în primul rând conexiunea membrilor acestei familii, sincronă sau nu, cu națiștii.

Joseph Kennedy Sr. a fost atât de vestit pentru atitudinea sa pro-germană înaintea și în timpul celui de-al Doilea Război Mondial încât a fost rechemat din postul de ambasador al Statelor Unite în Marea Britanie. Potrivit scenaristului evreu Ben Hecht, Kennedy a convocat 50 de producători majori de la Hollywood, toți evrei, și le-a cerut să nu protesteze public

⁵ Mulți istorici, deopotrivă conservatori sau ai teoriei conspirației, consideră că Hauptmann a fost acuzat pe nedrept de comiterea acestei crime. Polițistul însărcinat cu acest caz a fost tatăl generalului Norman Schwartzkopf, despre care se știe că era miop și părtinitor. Întreaga poveste este în mod evident o manipulare care necesită investigații suplimentare.

împotriva lui Hitler și să nu facă filme împotriva dictatorilor Axei, sub pretextul că acest lucru ar putea împiedica victoria împotriva Axei și i-ar convinge pe oameni că războiul a fost declanșat împotriva evreilor. Dar lucrurile merg chiar mai departe.

În anul 1939, Kennedy a acceptat să zboare la Paris pentru o întâlnire la nivel înalt cu Helmuth Wohlthat, mâna dreaptă a Reichsmarschall-ului Göring, pentru discuții care includeau și un împrumut în aur acordat lui Hitler. Întrevederea a fost pregătită de James D. Mooney de la General Motors, cel care avea să fie răsplătit de Hitler pentru servicii aduse celui de-al Treilea Reich. Întâlnirea dintre Kennedy și Wohlthat a fost anulată în ultimul moment de președintele Roosevelt. Kennedy a aranjat însă ca Wohlthat să vină la Londra. Cei doi s-au întâlnit la Berkley Hotel pe data de 9 mai 1939 și se spune că au căzut la o înțelegere. Roosevelt s-a înfuriat îngrozitor. Începând din acel moment, MI5, serviciul secret britanic, a început să-l urmărească pe Kennedy, suspectându-l de coalizare cu dușmanii Marii Britanii.

Câteva luni mai târziu, Kennedy a comis cel mai dubios act al întregii sale cariere publice, numindu-l pe simpatizantul nazist Tyler Kent ca decryptor de coduri la ambasada din Londra. Prin mâinile lui Kent urmau să treacă cele mai confidentiale telegrame, inclusiv cele ale lui Churchill și Kennedy către președintele Statelor Unite.

Familia lui Tyler Kent făcea parte din corpul diplomatic, așa că el a crescut în Europa. Era un om educat, care vorbea mai multe limbi. În timpul misiunii sale la Moscova, unde a servit în personalul diplomatic sub conducerea ambadorului William Bullitt, Kent și-a dat seama din corespondența diplomatică la care avea acces că Roosevelt se pregătește să arunce Statele Unite într-un război împotriva Germaniei, pe căi neconstituționale. Se crede că Joseph Kennedy însuși s-ar fi opus războiului, întrucât avea investiții substanțiale în Germania.

Într-o după-amiază, Scotland Yard-ul a intrat în apartamentul lui Tyler Kent cu un mandat de percheziție și a descoperit aici numeroase telegrame și corespondențe oficiale. Kent a fost imediat arestat pentru încălcarea legii secretului de stat, fiind adus înaintea ambadorului Kennedy. Cei doi au avut o întrevedere particulară care a durat 15 minute. Mai târziu, aveau să depună mărturii diferite în privința acestei întrevederi, așa că nu putem ști ce s-a întâmplat în realitate. Kennedy s-a prefăcut că este revoltat, dar Kent a insistat că scopul său a fost acela de a informa poporul american care sunt intențiile duplicitarului său președinte. Se știe însă că Tyler Kent transmitea informații și unei organizații secrete din care făcea parte și care se numea „Veriga”.

Ca membru al ambasadei, Kent beneficia de imunitate diplomatică și nu putea fi judecat ca și criminal în Marea Britanie. Protocolul obișnuit ar fi cerut ca el să fie trimis înapoi în America pentru a fi judecat pentru înaltă trădare de un tribunal american. Acest lucru nu era însă convenabil nici pentru Kennedy, nici pentru președinte. Era evident că Tyler ar fi invocat în apărarea lui argumentul conspirației lui Roosevelt pentru intrarea în război a Statelor Unite. Kennedy avea și el anumite secrete de ascuns, așa că i-a ridicat lui Kent imunitatea diplomatică, dar numai după ce a cerut

permisiunea Casei Albe. Această manevră a fost una fără precedent în istoria diplomației internaționale moderne. Kent a fost judecat în Marea Britanie și condamnat la șapte ani de închisoare pe care i-a petrecut la Isle of Wight. Documentele oficiale referitoare la Tyler Kent continuă să fie sigilate și la ora actuală în Biblioteca Roosevelt din Hyde Park, New York, accesul publicului la ele fiind interzis. Dacă nu vor fi distruse în mod deliberat, va veni probabil o zi în care vor dezvălui secretele întregii afaceri.

Deși familia Kennedy are o reputație dintre cele mai dubioase, trebuie să precizăm că membrii săi nu sunt propriu-zis malefici. Orice familie are problemele ei, trăind la fel ca noi ceilalți. Lady Cameron a insistat foarte mult asupra ideii de *karma* ancestrală și mi-a spus că orice clan are propria sa *karma*, independent de cea a membrilor săi. În cazul clanului Kennedy, acest lucru este cu deosebire adevărat în ceea ce privește afacerea Tyler Kent.

Mama lui Kent a fost scandalizată de ceea ce i s-a întâmplat fiului său. Cunoștea foarte bine legea diplomatică și i-a scris câteva scrisori foarte voluminoase lui Kennedy, dar nici una din acestea nu a fost deschisă. În cele din urmă, destinele lor s-au încrucișat într-un hotel din Washington, iar femeia l-a implorat personal să facă ceva. Kennedy i-a răspuns politicos, dar i-a explicat că nu poate face nimic pentru fiul ei. În mod paradoxal, și-a încheiat discursul cu un argument ciudat: „Dacă aș face ceva, le-aș putea face rău fiilor mei”.

Dincolo de aceste aspecte întunecate, cei din familia Kennedy sunt recunoscuți și pentru trăsăturile lor umanitare de caracter. După ce a început războiul, ambasada Statelor Unite de la Londra a primit tone de scrisori de la americani îngrijorați pentru rudele lor din Marea Britanie. Ambasada nu avea fonduri suficiente pentru a plăti trimiterea tuturor răspunsurilor prin poștă, dar Kennedy a scos o sumă considerabilă din propriul său buzunar în acest scop. Evident, averea lui era atât de mare încât pentru el nu a contat prea mult, dar gestul rămâne totuși meritoriu. Istoria revelează numeroase alte asemenea gesturi umanitare comise de membrii acestei familii.

Scopul pe care mi l-am propus eu este să stabilesc legăturile oculte și cele cu germanii ale acestei familii remarcabile. Acestea au început să mi se reveleze cu mulți ani în urmă, când am primit copia unei pagini dintr-o carte despre genealogiile scoțiene. Aceasta indica faptul că familia Kennedy este înrudită genetic cu clanul Cameron! Cartea mai afirmă că ambele familii își trag rădăcinile de pe insula scoțiană Isle of Skye, insula vrăjitoarelor. Poate că asemănarea familiei Kennedy cu Camelot este efectul unei magii reale, și nu doar o iluzie de presă. Se știe că dacă JFK Jr. ar fi candidat la alegerile prezidențiale, ar fi putut fi ales exclusiv cu votul femeilor. S-a constatat că ori de câte ori candidează un Kennedy, publicul îl votează cu o adevărată frenezie. Este magie curată.

O altă revelație interesantă din aceeași carte de genealogie atestă că semnificația numelui de Kennedy este: „cap urât”. Asta nu înseamnă că vreunul din membrii clanului este sau a fost vreodată urât. Dimpotrivă, majoritatea celor mai celebri dintre ei au fost considerați foarte atrăgători din punct de vedere fizic. Dar cel mai bun cuvânt care i-ar putea descrie este: carismatici. Orice adept al ocultismului și-ar da imediat seama că expresia „cap urât” nu se referă la înfățișarea lor fizică, ci la „marele Cap Urât”,

Baphomet, zeul bisexual cu cap de țap, sâni de femeie și copite despicate. Aceasta este misterioasa zeitățe la care se închinău cavalerii templieri, după cum au mărturisit sub tortura Inchiziției. Baphomet a fost și numele pe care și l-a ales Aleister Crowley în calitate sa de șef al O.T.O. Cu greu am putea găsi o legătură ocultă mai puternică pentru o familie decât identificarea cu Baphomet.

Superstiția ocultă referitoare la „ziua de vineri 13” a început odată cu arestarea lui Jacques de Molay și a templierilor de către regele Phillip al Franței pe data de 13 octombrie, într-o vineri. Una din acuzațiile care i s-au adus lui de Molay a fost aceea că se închina lui Baphomet. La scurt timp, regele Phillip a murit, ca urmare a blestemului pe care l-a aruncat asupra lui de Molay, dar Inchiziția nu s-a lăsat și i-a alungat pe templieri din respectabila societate europeană. Începând din acel moment, tradiția templierilor s-a împărțit în cel puțin două direcții. O parte dintre ei s-au mutat în Scoția, iar mai târziu în America, unde și-au continuat tradițiile. Alții s-au stabilit în Germania, formând societăți secrete, care aveau să permită mai târziu ascensiunea lui Hitler.

Din această perspectivă istorică, unul din cele mai celebre citate ale lui John F. Kennedy capătă o cu totul altă semnificație, de-a dreptul simbolică. „*Ich bin ein Berliner*”⁶ nu a fost o simplă afirmație de *Public Relations*, menită să impresioneze un grup de germani, impregnându-le ideea că va lupta împotriva comunismului, ci a fost mai degrabă o frază în care Kennedy își afirma originile celtice și germane. Ironia sorții face ca la scurt timp înainte ca Germania să invadeze Polonia, JFK să se fi aflat la Berlin. Se pare că ducea mai departe misiunea tatălui său.

Ilustrație

BAPHOMET

Această ilustrație o prezintă pe zeița Ishtar, Baphomet fiind situat în zona ei inghinală. Capul pe jumătate bărbat pe jumătate femeie simbolizează cele două polarități opuse ale naturii umane.

Capitolul 6

Moștenirea teutonă

Așa cum am arătat în lucrarea *O nouă călătorie la Montauk*, Marjorie Cameron mi-a povestit că familia ei provine din clanul Gunn, derivat la rândul lui din familia Odin, din Scandinavia. De aceea, nu trebuie să ne uimească ideea că atât clanul Kennedy cât și Cameron-ii au rădăcini nordice. Potrivit anumitor lingviști, este posibil ca numele de Cameron să provină din „Cam-shron”, care înseamnă „nas strâmb” sau „nas sucit”. După părerea mea, această explicație este incorectă și speculativă (pornind de la caracteristicile

---

⁶ N. Tr. Gafă celebră a președintelui Kennedy. Rostită în Berlinul Occidental pe vremea zidului care despărțea fosta capitală a imperiului în două jumătăți (una comunistă și una sub tutela aliaților occidentali), astfel încât să poată fi auzită și de berlinezii din jumătatea comunistă a orașului, afirmația „*Ich bin ein Berliner*” s-a dorit a fi: „*Sunt și eu un berlinez*”. În limba germană, *berliner* înseamnă însă „gogoasă”.

nasului unuia din misterioșii șefi ai clanului). La fel de incorectă este și semnificația de „colină strâmbă”, provenită din cuvintele galeze *cum brun*.

În textele scoțiene din secolul XV apare numele de „Clancamroun”. Asemănarea fonetică cu „Clan-cam-roun” sau „Clan-cam-rune” este izbitoare, semnificația fiind aceea de „clan (familie) al runelor secrete”. Cuvântul „cam” înseamnă încăpere secretă; din el derivă cuvântul „cameră”. „Rune” se referă la hieroglifele sacre cunoscute în regiunea nordică și atribuite adeseori străvechii rase teutone. I-am relatat lui Lady Cameron această interpretare. A fost de acord cu mine că este posibilă, dar mi-a spus că potrivit tradiției familiei sale, numele provine de la „Ahmroun”. Vom explica mai târziu ce înseamnă acest lucru. Deocamdată ne vom ocupa de varianta cu rune.

Heinrich Himmler, Reichsführerul SS-ului lui Hitler, era renumit pentru interesul său în ocultism, îndeosebi pentru runele teutone. În anul 1939, Himmler a descoperit ruinele unui castel la Wewelsburg, lângă Paderborn, în Westphalia. Structura sa grandioasă l-a inspirat să îl reconstruiască, făcând din el templul sacru al SS-ului, după modelul Cavalerilor Mesei Rotunde. Sub castel se afla o cameră cu o arhitectură în formă de boltă cunoscută ca Sfânta Sfintelor. În aceasta era situat un altar din marmură neagră pe care erau inscripționate două rune din argint: „SS”. Se spune chiar că pe acest altar ar fi fost așezat Sfântul Graal, sau cel puțin o copie a acestuia. În acest castel meditau cavalerii lui Himmler asupra unor teme ca etica onorii, sângele mistic, biologia ocultă, precum și asupra altor teme gnostice și dualiste.

Nu departe de castelul lui Himmler de la Wewelsburg se află Externsteine, o formațiune stâncoasă de mari dimensiuni, extrem de neobișnuită. Considerată sacră atât de păgâni cât și de primii creștini, această veritabilă grădină din piatră este străbătută de tot felul de trecători și de peșteri. Din afară pot fi văzute numeroase intrări. Legende locale afirmă că în timpul celui de-al Doilea Război Mondial aici au fost ascunse numeroase comori.

Himmler nu a ales accidental Externsteine ca loc al fortăreței sale sacre. Acest ținut a fost locul sacru al străvechii culturi teutone, un loc de pelerinaj pentru întreaga Europă, inclusiv pentru popoarele celtice. Considerat a fi locul în care s-a desfășurat acțiunea multor mituri ale popoarelor nordice, Externsteine este destul de ușor trecut cu vederea de istorici, iar cei mai mulți oameni îi ignoră complet existența. Această formațiune stâncoasă gigantică face ca Stonehenge să pălească prin comparație, fiind considerată în trecut centrul din care s-a născut rasa supremă. Vânătorii nomazi de reni din Antichitate considerau acest loc sanctuarul lor. Până în secolul VIII, Externsteine a fost centrul tuturor ritualurilor păgâne. Acestea se desfășurau în jurul marelui arbore al vieții numit Irmensul. Pe vremuri, copacul a existat cu adevărat, dar a fost tăiat mai târziu de creștini, care și-au celebrat chiar acțiunea sculptând un copac pe una din pietre. Imaginea prezintă copacul sub forma unei bârne folosită de Nicodim pentru a coborî de pe cruce trupul lui Iisus. În acest fel, arborele a fost minimalizat prin comparație cu Iisus Christos, fiind considerat doar o etapă în marea operă a creștinismului.

Stâncile de la Externsteine sunt atât de uriașe încât una găzduiește chiar o capelă pe vârful ei. În anul 1823, un om pe nume von Bennigsen a observat o fereastră rotundă în capelă, care permite observarea lunii atunci când aceasta se află la extremitatea ei nordică, dar permite și intrarea luminii soarelui în timpul solstițiului de vară.

În anul 1920, un savant german pe nume Wilhelm Teudt a studiat capela pornind de la această informație și și-a dat seama că stâncile erau în Antichitate un observator astronomic. El și-a propus să ridice nivelul conștiinței spirituale a germanilor amintindu-le de moștenirea lor culturală. Până la Teudt s-a crezut că respectiva capelă era o structură creștină. Teudt a stabilit dincolo de orice îndoială că era vorba de un observator străvechi, unul din locurile sacre ale Germaniei. Deși lumea academică nu a fost de acord cu el, naziștii i-au apreciat munca și intenția de a scoate la lumină vechile obiceiuri și tradiții. Unul din admiratorii săi cei mai înfocați era Heinrich Himmler însuși.

Alți savanți l-au discreditat pe Teudt din cauza limbajului său prea bombastic și a afirmației sale că germanii erau o rasă superioară altora, lucru atestat de moștenirea lor culturală. De pildă, Teudt afirma că germanii au fost cei care au construit inclusiv piramidele din Egipt. Asocierea lui Teudt cu naziștii nu le-a permis savanților moderni să-i analizeze cu obiectivitate opera. Culmea ironiei, afirmațiile sale au fost susținute de un savant englez, Albert Watkins, care a ajuns independent la aceleași concluzii făcând propriile sale cercetări (mai puțin concluzia referitoare la superioritatea rasei germane). Watkins nu avea preferințe pro-ariene, dar descoperirile sale referitoare la popoarele teutone au rămas la fel de ignorate ca și cele ale lui Teudt.

După război, stâncile de la Externsteine au devenit o problemă pentru autorități. Pe de o parte, reprezentau o atracție turistică fascinantă, din cauza labirinturilor interioare și a istoriei lor, dar pe de altă parte erau prea strâns asociate cu naziștii. De aceea, trebuiau „de-nazificate”. Din păcate, în urma acestui proces de „de-nazificare” o mare parte din magia mistică a ansamblului stâncos s-a pierdut. Multe din atributele mitologice ale ansamblului au fost șterse din ghidurile turistice.

Ideea că germanii din Antichitate ar fi putut construi piramidele din Egipt pare absurdă în ochii majorității savanților moderni și ai „oamenilor de bine”. Nimic din ceea ce am învățat cu toții la școală nu conduce la această concluzie. Etimologia cuvântului „teuton” sau „teutonic” derivă însă de la cuvântul „teuta” (pronunțat *tei-u-tei*), care corespunde perfect scribului egiptean al zeilor, Tahuti, cunoscut și sub numele de Thoth la vechii greci. Tahuti este cunoscut în mitologia și istoria egipteană ca fiind constructorul Marii Piramide, sau cel puțin cel care a inspirat construcția acesteia. De altfel, numele savantului german Teudt ne face să ne întrebăm pe bună dreptate cine a fost cel care i-a inspirat opera. Inițial, naziștii l-au angajat pe Teudt la centrul cultural de la Externsteine, dar puterile sale au fost limitate ulterior de ofițerii SS, care aveau alte interese în zonă, de natură politică.

Bogata moștenire a poporului teuton poate fi observată încă în hieroglifele rămase de pe urma lor, mai cunoscute sub numele de rune. Cărțile de istorie acordă semnificații diferite acestor simboluri, inclusiv tehnicilor de

divinație pe care le incumbă ele. Indiferent de semnificația acordată lor, cunoașterea asociată cu ele rămâne la fel de misterioasă și de secretă. Potrivit tradiției popoarelor nordice, aceste rune au fost dăruite umanității de Odin, Regele Zeilor. Odin însuși nu a putut obține această cunoaștere decât la schimb cu unul din ochii săi. Nu întâmplător, ilustrațiile tradiționale îl prezintă ca lipsindu-i un ochi.

Moștenirea teutonă indică o asociere uluitoare cu cea egipteană. În timp ce cuvântul *hieroglifă* se referă la simbolurile sacre egiptene, care erau secrete, cuvântul *rună* înseamnă secret. În panteonul egiptean, Tahuti este considerat păzitorul acestei înțelepciuni scrise, în calitatea sa de zeu al cunoașterii și de scrib al zeilor. Între altele, el este cel care i-a vindecat Ochiul lui Horus. Se poate face astfel o asociere cu Odin. În mod evident, ochiul dăruit la schimb pentru cunoaștere se referă la cel de-al treilea ochi. Ceea ce dorea să obțină Odin era cunoașterea Ochiului lui Horus, al cărui vindecător era Tahuti. Această cunoaștere secretă i-a permis lui Odin să devină rege peste zei. Ea simbolizează cunoașterea rețelei morfogenetice. Ulterior, Odin a dăruit oamenilor cunoașterea runelor, pentru ca aceștia să aibă acces la puterile arhetipale.

Faptul că familia Cameron se trage din cea a lui Odin sugerează că moștenirea lor este strâns asociată cu aceste rune. Atunci când afirmăm că Duncan Cameron Sr. sau Ewen Cameron au avut o influență asupra naziștilor, ne referim în primul rând la moștenirea lor genetică, nu la diferite mașinații politice.

Foarte puțin cunoscut este faptul că simbolurile runice corespund unor unghiuri și relații geometrice extrem de precise, despre care am vorbit în cartea *Piramidele din Montauk*. Studiarea relațiilor dintre unghiurile poliedrelor, a frecvențelor lor de rezonanță și restul științelor fizice oferă o cunoaștere foarte profundă. Dacă ar fi dusă până la capăt, ea ar permite o nouă interpretare a runelor, dar și a cercurilor care apar pe câmpurile din Anglia, care corespund acelorași structuri. Deși nu interesează direct subiectul pe care îl urmărim noi în această carte, nu putem să nu recunoaștem că această cunoaștere ar corespunde în egală măsură științei și magiei cele mai înalte.

Am făcut această introducere pentru a demonstra că vechile popoare teutone nu erau simple grupuri de vikingi sălbatici care își croiau drum prin forță în nordul Europei. Cărțile noastre de istorie nu pomenesc decât de latura violentă a culturii vikinge. Acest popor este însă și cel care ne-a lăsat moștenire uluitoarea cunoaștere a runelor.

Vikingii erau de asemenea recunoscuți pentru practicile lor șamanice. Căștile înzestrate cu coarne pe care le purtau pe cap simbolizau puterea animală. Însuși numele de „*berserker*” (n.n. sălbatic) care li se atribuie frecvent înseamnă „*bear shirted*”, adică „îmbrăcați în blănuri de urs”. În ceremonii purtau de asemenea piei de lup, cu scopul unui transfer de conștiință în lumea acestor animale. Literatura „oficială” nu spune dacă schimbarea se producea cu adevărat, dar există o știință a morfologiei al cărei obiect de studiu este chiar schimbarea unei forme vii într-o altă formă. Există dovezi care atestă că naziștii credeau în schimbarea formei de către șamani. Morfologia are la bază fluctuațiile geometrice în jurul unui design simplu,

centralizat și relativ stabil. Cea mai cunoscută creatură care face obiectul acestei științe este vârcolacul (omul-lup). Lui Hitler îi plăcea porecla care îi era acordată: „Lupul” (de altfel, Adolf înseamnă „nobilul lup”), și nu întâmplător, buncărul său din Bavaria a fost numit „Bârlogul Lupului”. Membrii personalului său îi mai spuneau și „Manitou” (Cel care își schimbă forma). Otto Skorzeny, celebrul comandant de comando din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, și-a ales ca nume al comandoului său „Vârcolacii”. Membrii săi alcătuiau unitatea de elită supremă a trupelor hitleriste, mai presus chiar și de trupele SS.

Hitler și acoliții săi au fost catalogați mai târziu ca psihopați și s-au căutat tot felul de explicații psihiatrice care să explice comportamentul lor. Toate aceste analize nu au condus însă decât la și mai multă confuzie. Concluzia lor ar fi că naziștii erau nebuni de legat, neexistând alte explicații pentru un asemenea comportament aberant. Totul pare un scenariu creat dinadins pentru a ascunde adevărul legat de fascinația naziștilor pentru ocultism. Acestui scenariu i-au corespuns și toate procesele de la Nurenberg.

Au fost scrise multe cărți despre legăturile naziștilor cu ocultismul. Majoritatea reprezintă o lectură plăcută, dar nu iau prea în serios aspectele sacre ale popoarelor teutone. Este mult mai ușor să le ridiculizezi de teama unui eventual al Patrulea Reich. La fel ca în cazul tuturor popoarelor indigene de pe pământ, teutonii aveau o cultură sacră extrem de profundă, dar foarte puțin înțeleasă de cei din afara ei. Popoarele celtice și germane simt această sacralitate chiar în sângele lor. De altfel, cuvântul *sânge* este derivat chiar din cuvântul *sacru*.

Diferite interese au dus o campanie susținută după terminarea celui de-al Doilea Război Mondial de desacralizare a moștenirii popoarelor teutone. Un exemplu este cel al lui Mel Brooks, un actor care a jucat în câteva filme foarte amuzante pe această temă. Până la un punct, această campanie de denigrare este justificată, dacă ținem seama de toate atrocitățile care s-au produs în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Pe de altă parte, nu-i vom putea înțelege niciodată pe naziști, care continuă să trăiască printre noi, dacă nu vom deveni plenar conștienți de forțele care i-au mânat pe germani să lupte împotriva dușmanilor lor. Hitler a știut să focalizeze aceste energii, ajungând pe o poziție extrem de puternică. Maniera în care a obținut această putere a fost extrem de criticată, întrucât s-a folosit de asasini și ucigași, dar la scara istoriei acest lucru nu reprezintă nimic nou sub soare. Încă și mai important este să înțelegem că relația dintre Hitler și poporul german reflectă întru totul istoria locală a acestuia. Regii și feudații fostului imperiu teuton au fost întotdeauna sprijiniți de o mână de războinici loiali, cărora le permiteau să își împartă prada obținută prin victorii. Loialitatea personală generată de aceste relații era extrem de puternică. Moartea eroică pe câmpul de luptă, alături de stăpânul pe care l-ai slujit, este una din temele centrale ale literaturii germane și nordice. Ori de câte ori vorbeau de Fuhrerul lor, manifestându-și devoțiunea fanatică față de el, germanii nu făceau altceva decât să urmeze căile păgâne ale strămoșilor lor. Aceste sentimente au fost reprimare în subconștientul german secole la rând înainte de apariția lui Hitler. Tot ce a făcut el a fost să dezlănțuie latura negativă a acestui subconștient.

Suprimarea acestor tendințe subconștiente păgâne s-a realizat mai întâi prin intermediul clerului aflat la putere. Procesul continuă însă și astăzi. De aceea, consider că este extrem de important să înțelegem psihicul german, încetând să pretindem că acesta nu există. Dacă vom continua să ignorăm dreptul păgânilor de a-și exprima convingerile personale, nu vom face altceva decât să alimentăm ura și să generăm noi curente neonaziste. Societatea modernă nu privește cu prea mult respect spiritul luptătorului. Așa se explică și nenumăratele procese juridice, al căror număr a ajuns să depășească orice imaginație. Refularea acestor energii conflictuale nu presupune neapărat necesitatea unui război civil, dar dacă nu vom ști să le recunoaștem și să le sublimăm, nu vom reuși niciodată să ajungem pe un nivel superior de conștiință.

Am oferit această perspectivă pentru a vă trezi simpatia față de moștenirea sacră a poporului teuton. În această privință, convingerile native ale germanilor sunt la fel de sacre ca și cele ale indienilor americani sau ale altor popoare indigene. După cum spunea Lady Cameron, strămoșii ei s-au luptat din greu pentru a-și sublima energia sexuală, căzând din păcate adeseori în partea întunecată a psihicului lor. Aceste energii sexuale nu sunt altceva decât energiile păgâne. Ele fac parte integrantă din structura arhetipală a omului, indiferent dacă acesta este creștin, budist sau musulman. Folosirea greșită a acestor energii este caracteristica principală a fenomenelor de la Montauk, unde s-au făcut tot felul de experimente aberante cu toate principiile sacre.

Karma ancestrală este un alt factor decisiv în această ecuație. Strămoșii continuă să trăiască prin urmașii lor (clanurile moderne). Această *karma* trebuie purificată, căci ne afectează pe toți. Din păcate (sau poate din fericire), noi depindem încă de marile familii ale lumii, precum Kennedy sau Cameron, împărțând destinul lor.

Din nefericire, această incredibilă preocupare pentru linia genealogică a dat naștere tuturor ororilor de la Montauk, inclusiv experimentelor diabolice efectuate de Ewen Cameron. În capitolul următor vom aborda acest subiect al genealogiei dintr-o altă perspectivă.

Capitolul 7

Casa de Orange

Sfârșitul primului mileniu al erei noastre a fost caracterizat de o perioadă de apogeu a Evului Mediu și a cavalerilor templieri, dar și de emigrarea primilor nordici în America de Nord. Primul care a descins pe Long Island a fost Thorwald, un membru al coloniei groenlandeze a lui Leif Erickson. La pagina 82 a *Istoriei Americii* lui Payne se spune că „Thorwald a descoperit o insulă mare orientată de la vest la est, care nu putea fi alta decât Long Island”. Nu vom ști probabil niciodată dacă Thorwald a vizitat Montauk Point, dacă i-a contactat pe nativii locali sau a plasat simboluri runice în locurile sacre. Aceste ipoteze ar putea părea exagerate, dar fenomenul cunoscut sub numele de „Smithsonian-gate”⁷ a generat multă confuzie de-a lungul anilor. „Smithsonian-gate” se referă la ascunderea unor relicve antice

---

⁷ N. Tr. În traducere: *Poarta Smithsoniană*.

care ar fi aruncat o cu totul altă lumină asupra istoriei noastre decât cea care ni se predă în școli și prin intermediul televiziunilor. Accesul la adevărata noastră istorie este atât de limitat încât suntem nevoiți să citim printre rânduri.

Conexiunea ariană cu Long Island a căpătat noi valențe când am început să-l studiez pe Lion Gardiner, cel mai proeminent european care s-a stabilit în Long Island. În mod curios, el și-a ales drept cămin ținutul Montauk. Am vorbit despre Gardiner în *Piramidele din Montauk*, unde am arătat că a fost prietenul șefului de trib Wyandanch și că a reușit să „dobândească” o mare parte din proprietatea indienilor Montauk. Nativii nu credeau în „proprietatea” asupra pământului, motiv care a generat ulterior numeroase neînțelegeri.

Istoria îl prezintă pe Lion Gardiner ca pe un prieten al indienilor, un om corect, bun și drept. Chiar dacă a fost un manipulator, este cert faptul că avea o predispoziție mai mare către compasiune și indulgență decât mulți dintre magistrații și liderii politici ai vremii sale.

Lion Gardiner a murit în anul 1663. 200 de ani mai târziu, cadavrul său a fost dezgropat și mutat într-un alt mormânt, cu toate onorurile. Printr-o sincronicitate absolut remarcabilă, cei doi bărbați care i-au săpat mormântul purtau amândoi numele de Pharoah! Erau descendenți ai tribului regal din Montauk. Scheletul lui Lion Gardiner a fost găsit intact. Statura sa impozantă și părul roșu mai puteau fi încă recunoscute. Descendenții săi i-au construit un mormânt impunător, în care l-au așezat cu toate onorurile, îmbrăcându-l într-o armură și învelindu-l cu o mantie de cavaler. Acest gest simbolic nu este deloc obișnuit. Cavalerii Evului Mediu aparțineau unei epoci demult apuse. Un asemenea ceremonial, realizat la 200 de ani de la moartea lui, ascundea cu siguranță un secret. Faptul că a fost îngropat cu onoruri de cavaler indică faptul că Gardiner a servit unei cauze extrem de înalte: protejarea sângelui regal, gest echivalent cu protejarea Sfântului Graal. Anumite tradiții oculte consideră că părul roșu este o dovadă a unei genealogii derivate din Carol cel Mare, considerat a fi un urmaș direct al lui Christos. Alții asociază părul roșu cu vrăjitoria.

Studiul făcut asupra lui Lion Gardiner m-a condus și la alte concluzii surprinzătoare. Acesta s-a dovedit a fi un olandez care a servit în armata engleză, provenind din Casa olandeză de Orange. La prima vedere, pare ciudat că un olandez care a servit în armata engleză a sfârșit ca fiind cea mai importantă personalitate din Long Island. O examinare mai atentă a istoriei ne arată însă că lucrurile stau cu totul altfel.

La vremea respectivă nu se putea vorbi de Olanda. Olandezii nu erau altceva decât o combinație între germani și francezi. Imigranții germani și-au numit provincia Nassau⁸, în timp ce francezii i-au spus Orange. Fiind puterea cea mai importantă din Europa în acele vremuri, spaniolii au guvernat zona timp de mai mulți ani. Un prinț german pe nume Wilhelm I a moștenit apoi o mare parte din pământul Olandei de astăzi și i-a izgonit pe spaniolii catolici. A condus o revoltă protestantă și a dat naștere unei dinastii extrem de puternice, cunoscută sub numele de Casa de Orange-Nassau, sau mai simplu,

---

⁸ Nassau este și numele unui district important din Long Island. Există patru districte pe insulă: Kings County (ocupat în întregime la ora actuală de orașul Brooklyn), Queens County, Nassau County și Suffolk County. Montauk-ul este situat în districtul Suffolk.

Casa de Orange. Lion Gardiner, primul european stabilit în Montauk, era membru al Casei de Orange. Această informație ne ajută să înțelegem mai bine ce s-a întâmplat în acele vremuri, căci este greu de crezut că un membru al Casei de Orange nu știa că Montauk-ul reprezintă un loc energetic sacru.

Casa de Orange era foarte dinamică și avea planuri mari de expansiune a puterii sale. Folosindu-se de guvernul oficial al Olandei, a aranjat astfel încât familia regală olandeză să fie încoronată. În cartea sa, *Zei din Eden*, William Bramley afirmă că a existat o asociere între influența germană asupra Casei de Orange și Frăția secretă a Șarpelui (este vorba de grupul menționat de Anna în legătură cu Ewen Cameron). Bramley explică faptul că instituțiile monarhice din Europa consideră că se trag din vechii „zei” sumerieni. Tăblițele din Sumeria indică faptul că primii regi umani au fost urmașii „conducătorilor custodiali” care s-au împerecheat cu fiicele oamenilor. O asemenea genealogie merită să fie considerată de sânge regal. Ilustrațiile vremii îi prezintă pe acești zei ca având pielea albastră sau sânge albastru (de unde și expresia).

Această fascinație față de sângele regal poate părea puerilă pentru omul simplu, dar trebuie să tratăm chestiunea cu toată seriozitatea, căci prea multe războaie au fost declanșate de-a lungul timpului din acest motiv. Am vorbit în *Piramidele din Montauk* despre Rh-ul negativ al sângelui, care nu prezintă aspecte genetice simiene (similare cu ale maimuțelor). Sângele cu Rh negativ (care înseamnă lipsa factorului genetic Rhesus) este considerat prototipul sângelui uman primordial, numit uneori și *Adam Kadmon*, sau inteligența umană primordială. Acest aspect este important pentru subiectul tratat în această carte, dar ne vom ocupa de el mai îndeaproape ceva mai târziu. Deocamdată l-am menționat numai ca argument pentru a demonstra că membrii Casei de Orange aveau sânge albastru.

William Bramley continuă spunând că mai mulți membri ai familiei regale germane s-au înrudit prin căsătorie cu alte familii regale din Europa, pentru a-și mări puterea și granițele imperiului. Una dintre cele mai tragice povești în această privință este cea a familiei Stuart din Anglia. După ce s-a luptat multă vreme să-și recâștige tronul, această familie a fost înghițită de Casa de Orange. Prin căsătoria lui Mary cu faimosul prinț William, Casa de Orange a ocupat tronul englez. William nu era altcineva decât Wilhelm III al Olandei, iar Mary era fiica regelui Charles II al Angliei. După această căsătorie de conveniență, Casa de Orange a ajuns să domnească peste Olanda, Anglia și un principat german. Când Wilhelm III a murit, tronul a fost moștenit de sora sa Anne. A urmat o lovitură de maestru, aranjată cu mult timp înainte, prin care lui Anne i-au succedat la tron prinții statului german Hanovra, care făcuseră și ei căsătorii cu femei din casa Stuart. Regii hanoverieni au preluat numele castelului Windsor, fiind cunoscuți de atunci și până în prezent drept Casa de Windsor. Din această familie face parte și actuala casă regală britanică. Imperiul galez din insulele britanice i-a considerat întotdeauna pe Windsor ca fiind impostori ai tronului, lucru care nu s-a schimbat nici în zilele noastre. Cel mai mare abuz de putere al Casei de Orange este cel legat de Irlanda de Nord. Se spune că primii preoți irlandezi erau urmașii druizilor și dispuneau de cunoașterea adevăratului creștinism, în forma sa primordială. Se pare că aceasta este motivul ezoteric al războiului din Irlanda. Evident, lucrurile sunt mult mai complicate decât ceea ce am

prezentat noi aici, ambele părți fiind înțesate de elemente ale serviciilor secrete⁹.

Un alt caz interesant legat de Casa de Orange este cel al lui Richard Cameron, fiul unui negustor din Fife. Convertit la o formă extremă de calvinism pe vremea când era director de școală, se spune că acesta a fugit în timpul perioadei de intoleranță și s-a refugiat în Olanda, unde s-a alăturat altor pastori calviniști exilați. Întorși în Scoția pentru a predica, ei au fost prinși într-o ambuscadă. Cameron le-a cerut să se lupte cu atacatorii și a fost ucis. El nu a fost însă uitat. Mișcarea calvinistă a obținut supremația în anul 1698, iar regimentul care a trecut de partea lui William de Orange a fost cel cameronian. Era alcătuit din trupe de elită și continuă să existe în aceeași structură și astăzi.

Este limpede că familia Cameron nu a operat numai în cadrul Casei de Orange, ci și în facțiunea opusă, cea iacobită. Cauza iacobită avea drept scop readucerea familiei Stuart pe tronul Angliei. Această influență omniprezentă în treburile altora este foarte bine ilustrată de o afirmație pe care am citit-o într-o carte despre genealogia familiei Parsons. Autorul afirmă aici că membrii acestei familii erau foarte mândri de sorgintea lor, dar au preferat să lucreze din umbră pentru George Washington mai degrabă decât să își asume funcții înalte. Convingerea lor era că în timp ce alte persoane și alte familii sunt potrivite pentru a-și asuma responsabilități oficiale, ei își puteau aduce cel mai bine contribuția la mersul civilizației din spatele ușilor închise.

Cameron-ii influențau așadar ambele părți, folosindu-se de Casa de Orange ca de un instrument. Dar misterele legate de mutarea lui Lion Gardiner în Long Island ca urmaș al Casei de Orange nu se opresc aici.

Capitolul 8

Lion Gardiner și Vrăjitoarea

Rolul jucat de Lion Gardiner în epopeea Montauk-ului devine încă și mai bizar dacă ținem seama că el a fost implicat în unicul proces de vrăjitorie din istoria Long Island. Povestea a început în anul 1658, când un tânăr pe nume Samuel Parsons și-a vizitat prietenul, pe Arthur Howell. Soția lui Howell era Elizabeth, fiica lui Lion Gardiner. În ziua respectivă, Elizabeth era bolnavă și de plângea că are febră. După ce și-a alăptat copilul, ea i l-a înmănat lui Parsons și a început să cânte un imn. Dintr-o dată, trupul ei a intrat în spasme și din gură i-ai ieșit cuvinte ciudate: „O vrăjitoare! O vrăjitoare! Ai venit să mă torturezi din cauză că m-am împotrivit ție! Dimineăța o să vii linguşindu-te...”

Se spune că auzind aceste cuvinte incoerente, Parsons ar fi exclamat: „Dumnezeu să o aibă în pază. Probabil că a fost vrăjită de cineva”.

Lion Gardiner a fost chemat imediat la fața locului. Locuia chiar peste drum, așa că a sosit într-o clipă. Elizabeth continua să bolborosească: „O vrăjitoare! O vrăjitoare!”

---

⁹ Cei interesați de aspectele politice ale Casei de Orange și de conexiunile acesteia merită să citească *Zei din Eden* a lui William Bramley.

Când tatăl său a întrebat-o ce a văzut, Elizabeth i-a răspuns că la picioarele patului se afla ceva negru. I-a pus apoi întrebări în legătură cu mama ei, care fusese la rândul ei bolnavă. Lion i-a spus că mama ei a suferit tot din cauza febrei. Auzind acest răspuns, Elizabeth și-a rugat tatăl să nu-i spună mamei sale de vrăjitorie. Deși grav bolnavă, mama lui Elizabeth a venit să o vadă, sprijinindu-se de brațul unui vecin.

„O, mamă, am fost vrăjită”, s-a plâns Elizabeth.

Deși doamna Gardiner a refuzat să creadă acest lucru, insistând că fiica ei a visat urât, Elizabeth nu s-a potolit. A repetat cu insistență că nu a dormit și nu a visat urât, ci că a fost vrăjită. Interogată de mama ei, ea a spus că a văzut-o pe servitoarea lui Gardiner, Goody Garlick, la capătul patului, și un obiect negru, care îi aparținea lui Goody, de cealaltă parte a patului. Doamna Gardiner i-a recomandat să păstreze tăcerea în legătură cu acest subiect, dar cum se simțea ea însăși tot mai rău, a fost nevoită să se întoarcă acasă.

Cum celelalte femei din comunitate îi țineau partea lui Elizabeth, tensiunea s-a amplificat. Elizabeth a continuat să pretindă că Goody era o femeie cu limba despicată, care o înțepa cu ace și o tortura. A cerut chiar ca aceasta să fie adusă în fața ei pentru a o ucide cu mâna ei. A repetat apoi că Goody o înțeapă cu acele și că a adus un obiect negru la picioarele patului. În acel moment, Elizabeth a intrat în convulsii. Deși cei de față i-au descleștat gura cu un cuțit, nu au putut vedea nimic în interiorul acesteia. Apoi, după un acces de tuse, din gura lui Elizabeth a căzut un ac.

În noaptea care a urmat, alături de Elizabeth au dormit doi bărbați și o femeie, pentru a-i purta de grijă. Spre groaza tuturor, s-a auzit un zgomot specific fenomenelor poltergeist. A doua zi, Elizabeth a murit, nu înainte de a bolborosi: „Mama... Garlick... limbă despicată... lucru urât... ace”. A intrat apoi în delir și s-a mai zbatut puțin, până când a murit.

Această poveste a răspândit groaza în localnici. Autoritățile au început imediat o anchetă asupra lui Goodwife „Goody” Garlick, al cărei nume real era de asemenea Elizabeth. Bărfele locale o considerau de mult timp pe aceasta o vrăjitoare. Se știa că se folosește de plante, iar Lion Gardiner a apelat el însuși cu o anumită ocazie la ea pentru desfacerea unui blestem legat de o boală a animalelor sale. Goody Garlick avea o pisică neagră. În plus, a fost folosită ca doică, dar toți copiii care au supt lapte de la sânul ei au avut parte de ghinioane.

A urmat un proces, în care s-au adus nenumărate dovezi care o incriminau pe Goody Garlick de vrăjitorie. Deși dovezile erau puternice și proveneau din mai multe surse, Goody a scăpat de pedeapsă, fiind apărată cu ardoare de soțul ei, Joshua Garlick, și, spre marea noastră surpriză, de Lion Gardiner însuși, deși fiica acestuia a murit arătând cu degetul către Goody.

Nu se cunosc motivațiile reale ale lui Gardiner pentru a o proteja pe această femeie. Se știe doar că ea a lucrat pentru el și că a locuit o vreme pe proprietatea lui. Cărțile de istorie îl prezintă pe Lion Gardiner ca pe un om bun și superior, care vedea adevărul dincolo de pasiunile și de cruzimea semenilor săi. Se pare că era un suflet nobil, dar nu putem să nu ne întrebăm

dacă nu avea cumva un interes personal în eliberarea femeii de acuzatorii săi.

Oricare ar fi adevărul, mărturisesc că nu am mai auzit niciodată de un proces de vrăjitorie în care dovezile să fie atât de convingătoare. Mii de vrăjitoare au fost arse pe rug în acea perioadă, majoritatea fără să fie vinovate de altceva decât de practicarea unei religii personale. Cazul lui Goody Garlick a creat astfel un precedent. Nici o vrăjitoare nu a mai fost judecată de atunci pe Long Island. Mai mult, se pare că s-au pus astfel bazele unei epoci a magiei negre care continuă și astăzi.

Cu patru ani înainte s-a petrecut un alt caz, care ne va ajuta să înțelegem mai bine natura acelor vremuri. Iată un citat din dosarele municipalității:

Daniel Fairfield, un servitor al lui Joshua Garlick, Fulke Davis, John Davis și John Hand Jr. au fost aduși în fața celor trei consilieri municipali – John Mulford, Thomas Baker și John Hand – sub acuzația de masturbare. După o examinare atentă și o dezbatere aprinsă, consultându-se și cu vecinii acestora, Say Brook, consilierii au ajuns la concluzia că acuzația nu justifică pedeapsa cu moartea sau cu pierderea unui membru. Sentința a fost următoarea: Fulke Davis a fost pus la stâlpul infamiei și a primit o pedeapsă corporală, iar John Davis și Daniel Fairfield au fost biciuiți în public. Cei trei consilieri au asistat personal la aplicarea pedepsei.

Acest pasaj ilustrează cu claritate cât de mare era teama și superstiția acelor oameni în fața energiei sexuale. Comunitatea avea reguli precise și o poliție locală gata să intervină la cea mai mică abatere. Într-o comunitate cu constrângeri atât de severe este de bănuir că actele de magie sexuală aveau un impact înfinit mai puternic decât în societatea modernă. Lion Gardiner nu părea însă influențat sau intimidat de această poliție locală. Deși luptase alături de protestanți, era evident că avea o gândire complet diferită.

Urmașii lui Gardiner nu s-au ridicat la înălțimea reputației tatălui lor. Lion și-a avertizat chiar soția, pe Mary, să fie cât se poate de atentă cu fiul lor, David, care era vestit pentru prostia și apucăturile sale scandaloase. Fiul lui David, John, a moștenit nu doar părul roșu al bunicului său, ci și ceva din inteligența acestuia. Se știe că a lăsat în urma sa nenumărați bastarzi cu femei din tribul Montauk și că vorbea limba nativilor. Unul din strănepoții săi, John Lyon, povestește că străbunicul său obișnuia să se ducă la wigwam-urile¹⁰ indienilor pentru a mânca pește proaspăt și că îi plăcea să doarmă cu tinerele squaw¹¹ ale sachem-ului¹². Își spunea „Lord John” și „considera că dacă nu ar fi dormit cu membrele Familiei Regale... nu ar fi fost un nobil de rasă”. Este evident că John Gardiner cunoștea destule lucruri legate de sângele regal, îndeosebi de cel al nativilor Montauk¹³.

¹⁰ Așezămintele indienilor.

¹¹ Soția unui indian.

¹² Șef de trib.

¹³ John Gardiner a rămas de asemenea vestit în istorie pentru faptul că l-a adăpostit pe Captain Kidd. Se pare că acesta era nevinovat de acuzațiile care i s-au adus și a fost condamnat la moarte numai pentru a fi ascunse astfel diferite interese financiare ale epocii. Deși Gardiner a primit ordin să predea comoara lui Kidd, se spune că nu ar fi cedat-o în întregime. Personal, am convingerea că dacă ar fi să aflăm adevărata poveste a lui Captain Kidd, am constata că aceasta implica mult mai multe aspecte decât cel financiar. În buna tradiție a Montauk-ului, sunt convins că interesele implicate în joc erau dintre cele

Pe scurt, deși nu cunoaștem numărul exact și numele societăților secrete în care a fost implicat Lion Gardiner, nu avem nici cea mai mică îndoială că acesta s-a aflat în mijlocul tuturor evenimentelor oculte ale vremii. Sunt încă foarte multe întrebări legate de el și rămase fără răspuns. Cert este că Gardiner a fost unul din lunga serie de personaje extrem de colorate din istoria Montauk-ului. Următorul personaj de care ne vom ocupa este încă și mai fascinant.

Capitolul 9

Proiectul Paperclip¹⁴ și clanul Hamill

Într-unul din capitolele anterioare am vorbit de Ewen Cameron și de faptul că Rudolph Hess a fost implicat într-un fel sau altul în călătoriile în timp. Sunt ani de când Preston Nichols ne repetă că cel de-al Doilea Război Mondial a fost în realitate un război al timpului. Această informație nu este o invenție a lui, ci provine din surse ale serviciilor secrete. La rândul lui, Al Bielek vorbește de un proiect numit „Calul Troian”, o continuare la nivel american a unui proiect de experimentare asupra timpului început de naziști. Filmul *Experimentul Philadelphia II* prezintă implicarea naziștilor în călătoriile în timp prin intermediul Experimentului Philadelphia.

Avem așadar trei surse diferite, asociate cu numele de Cameron, plus un film, care sugerează că naziștii au fost implicați în călătoriile temporale. Deși acest lucru nu constituie în sine o dovadă, sursa exterioară care m-a mânat tot timpul de la spate m-a determinat să îmi continui investigațiile legate de acest subiect. Noi sincronicități m-au condus astfel să îmi focalizez atenția asupra unui personaj pe care Preston îl cunoaște sub numele de Mark Hamill. Am afirmat în lucrarea *O nouă călătorie la Montauk* că Mark Hamill, actorul principal care a jucat în seria de filme *Star Wars*, a fost producătorul din umbră al filmului *Experimentul Philadelphia*. În mod oficial, Preston Nichols nu recunoaște că personajul pe care el îl numește „Mark Hamill” ar fi același cu actorul din *Star Wars*. Intuiția îmi spune că face acest lucru numai pentru a scăpa de eventualele repercusiuni legale în caz că ar fi dat în judecată.

Încă de când l-am cunoscut pe Preston, apropiații lui au contestat faptul că l-ar fi cunoscut vreodată pe Mark Hamill. L-am întrebat pe tatăl lui Preston despre acest lucru. Acesta mi-a răspuns că și-l amintește pe Mark de pe vremea când era doar un băiat care curăța frunzele din curtea lor. Hamill nu este doar actor, ci și un compozitor și muzician talentat. În anii 60-80 a lansat pe piață numeroase hit-uri, sub diferite pseudonime. Este un individ extrem de creativ, cum rareori poți întâlni. Publicul general îl cunoaște însă îndeosebi ca actor.

Interacțiunea mea cu cazul lui Mark Hamill a fost una dintre cele mai bizare. După publicarea cărții *O nouă călătorie la Montauk*, în viața mea au apărut numeroase sincronicități legate de el. De pildă, am fost abordat de oameni care îl cunoșteau pe Mark sau familia acestuia. Aceștia apăreau din neant și dispăreau la fel de subit. Există încă nenumărate aspecte pe care nu le

---

mai bizare și mai oculte. La nord de Camp Hero se află un lac care a primit numele lui Captain Kidd.

¹⁴ Agrafă pentru hârtii

înțeleg. De aceea, mă voi limita în continuare doar la prezentarea faptelor cele mai concrete.

Al Bielek ne-a povestit că a vorbit personal cu Doug Curtis, unul din producătorii care apar pe genericul filmului *Experimentul Philadelphia*. Acesta i-a spus lui Al că Mark Hamill nu avea nici o legătură cu proiectul. Când l-a întrebat de partea a doua a filmului, care urma să fie scoasă pe piață, Curtis i-a răspuns că, personal, nu are nici o implicare în aceasta.

În perioada Crăciunului anului 1992, Preston m-a informat că a dat nas în nas cu Mark Hamill într-un mall din Long Island. Acesta i-a spus că își vizita familia de sărbători și că i s-a interzis să vorbească cu Al Bielek sau cu Peter Moon. În ultima perioadă de timp a lucrat la proiectul unui film, *Experimentul Philadelphia II*, susținut se pare de guvern.

Când filmul a apărut în sfârșit, printre producători l-am regăsit pe Doug Curtis, iar ca producător executiv era trecut Mark Levinson. Jocul de cuvinte pare evident, prenumele Mark fiind alăturat numelui Levinson. Am vorbit de „ecuațiile temporale ale lui Levinson” în *Proiectul Montauk: experimente asupra timpului*. Era ca și cum Mark s-ar fi jucat cu noi.

La scurt timp, am văzut o știre pe CBS potrivit căreia un incendiu a ars practic toate casele dintr-o regiune a stațiunii Malibu, cu excepția casei lui Mark Hamill, salvată într-o manieră miraculoasă. Mark însuși a apărut la televizor timp de un minut sau două și a spus că a practicat un ritual ocult indian care i-a permis să își salveze casa.

Dacă ținem seama de toate aceste sincronicități, faptul că producătorii au ales ca subiect pentru filmul *Experimentul Philadelphia II* participarea naziștilor la experimente asupra timpului nu trebuie privit cu ușurință. O altă sincronicitate legată de film s-a petrecut atunci când în mijlocul lui s-a auzit strigătul „Decker”. Totul s-a petrecut în timpul unei scene, fără nici o legătură logică cu aceasta. Preston și cu mine ne-am dat seama că există totuși o legătură, întrucât cunoșteam un om pe nume Decker. Acesta este numele real al personajului despre care am vorbit în *O nouă călătorie la Montauk* sub numele de John von Neumann. Cu siguranță, Mark Hamill știa despre cine este vorba.

Ca și cum toate acestea nu ar fi fost de ajuns, Mark Hamill a apărut într-un alt film, intitulat „Satul blestemăților”, în rolul unui predicator. În film mai jucau actrița scientoloagă Kirstie Allie și actorul fost scientolog Christopher Reeve. Subiectul filmului se referă la niște copii cu părul blond și ochii albaștri care preiau controlul asupra unui sat numai prin puterea minții.

Dacă ținem seama și de celelalte sincronicități din viața lui Hamill, simplul fapt că apare într-un asemenea film cu o tematică ariană vorbește de la sine. Din toate aceste motive, m-am decis să fac o nouă escapadă la bibliotecă pentru a cerceta referințele la viața lui Mark Hamill. Singurul lucru semnificativ pe care l-am putut găsi a fost un articol din *Variety* în care se spunea că pe la sfârșitul anilor 70 Hamill a suferit un accident de mașină care i-a desfigurat fața. Operația de chirurgie plastică la care a fost supus a permis reconstrucția feței sale, astfel încât a putut juca în *Întoarcerea lui Jedi*. Abia acum am înțeles ce mi-a repetat ani la rândul Preston: că nu este sigur dacă Mark Hamill pe care îl cunoaște el este același care a jucat în filmele din seria

Războiul stelelor. M-am întrebat cu toată sinceritatea dacă „noul” Mark nu era cumva o dublură. La urma urmei, cunosc mai multe situații în care Duncan Cameron a beneficiat de o asemenea dublură.

După ce am citit articolul din *Variety*, l-am sunat pe Preston și l-am întrebat dacă a auzit vreodată că Mark a suferit o operație de chirurgie plastică. Mi-a răspuns că da și că totul s-a petrecut din cauza unui accident de mașină, din câte i-a spus Mark.

Toate aceste incidente ne silesc să ne punem câteva întrebări firești. Doctorii naziști au fost vestiți pentru faptul că erau cei mai buni chirurgi plasticieni din lume. Au făcut o adevărată avere în Brazilia schimbând chipurile clienților lor din fostul SS, îndeosebi ale celor care aveau nevoie de o identitate nouă. Brazilienii i-au absorbit în cultura lor fără prea multe probleme. Nu putem ști dacă Mark este adevăratul Mark, dar este cert că accidentul de mașină s-a petrecut în momentul în care Proiectul Montauk se afla la apogeu.

Toate aceste sincronicități au luat o întorsătură de-a dreptul remarcabilă atunci când am dat peste o biografie intitulată *Werner von Braun, un cruciat al spațiului*. Știind că von Braun a fost un celebru om de știință german, specializat în rachete, am căutat în index pentru a vedea dacă există vreo referință la Jack Parsons. Exista o singură referință, dar când am căutat pagina cu pricina, am constatat că Parsons era citat împreună cu o întreagă listă de alți savanți, fără alte amănunte. Mi se întâmplă deseori să am dezamăgiri minore de acest fel atunci când fac cercetări, dar de data aceasta am descoperit pe pagina alăturată un nume pe care l-am recunoscut. Era vorba de locotenent-colonel James Hamill. Cercetând în continuare, am aflat că acesta a fost unul din principalii actori ai Proiectului Paperclip de naturalizare a oamenilor de știință germani în rândul americanilor. Cartea *Agenda secretă: Guvernul Statelor Unite, savanții germani și Proiectul Paperclip 1945-1990*, scrisă de Linda Hunt, mi-a fost extrem de utilă în obținerea acestor informații.

La vârsta de 26 de ani, acest maior „înalt, cu părul blond” a fost ales pentru una din cele mai cruciale funcții pe teatrul de război european. Înainte ca rușii să coboare în buncărul lui Hitler a existat o adevărată cursă contra cronometru între aceștia și aliați pentru a vedea cine ajunge primul să obțină tehnologia rachetelor creată la Peenemünde, o insulă din marea Baltică situată la nord de Germania. Deși pare greu de crezut, Hamill era doar un novice în armată atunci când a primit acest post. Practic, prima lui misiune de anvergură primită a fost aceea de a coordona misiunea V-2 în Germania!

În timp ce o unitate de investigare a crimelor de război cerceta zona pentru depistarea abuzurilor comise împotriva prizonierilor de război, Hamill și echipa sa căutau documente tehnice și încărcau rachete V-2 în trenuri special utilizate, care le transportau către continent. După prinderea savanților germani, Hamill l-a escortat personal pe Werner von Braun în Statele Unite.

Acest lucru nu a fost însă de ajuns. Hamill a primit misiunea de a monitoriza Proiectul Paperclip, cu baza la Fort Bliss, în Texas, sub conducerea colonelului Toftoy. La fel ca și frații Cameron, Hamill era licențiat în fizică. A făcut școala la Universitatea Fordham din Bronx, ceea ce

indică posibilitatea de a fi fost new-yorkez și chiar un posibil membru al conexiunii Long Island. Din punct de vedere al vârstei, ar corespunde ca părinte al lui Mark Hamill, ținând cont și de faptul că mama acestuia a divorțat când Mark avea vârsta de doi ani. Cel puțin aceasta este varianta pe care am auzit-o eu. Cei care nu sunt de acord cu datele ar trebui să țină seama de faptul că Mark arată mult mai tânăr decât este în realitate. Este un om care a îmbătrânit frumos.

Se știe de asemenea că tatăl lui Mark a lucrat în serviciile secrete ale armatei. Un articol din *National Enquirer* afirmă că a lucrat în serviciile secrete ale Marinei. Deși ar putea fi o simplă greșală, nu este exclus ca Hamill să fi primit mai târziu o asemenea însărcinare. Agenții serviciilor secrete își schimbă frecvent titlurile și rolurile, din motive numai de ei știute. Regula de bază în acest domeniu este duplicitatea. Personal, nu cred că există temeiuri serioase să credem că acest om nu a fost tatăl lui Mark, dar nu am făcut verificări pentru a vedea dacă există o legătură genetică între ei. Se știe că nimic nu este mai ușor pentru oamenii din această categorie decât să își schimbe identitatea (inclusiv actele necesare). În ceea ce mă privește, principiul după care m-am ghidat a fost tot timpul sincronicitatea. Chiar dacă cei doi bărbați nu sunt înrudiți, asemănarea de nume este suficient de remarcabilă dacă ținem cont de cursul investigației noastre.

James Hamill este criticat dur de Linda Hunt în cartea ei, nu doar pentru ascunderea adevărului față de opinia publică americană (guvernul nu a fost niciodată de acord să spună în ce măsură i-a protejat și s-a folosit de oamenii de știință germani), dar și pentru faptul că a le-a permis savanților naziști să își reia legăturile cu contactele lor anterioare și să propage pe această cale convingerile lor naziste. Hamill le-a permis acestora să dețină propriile telefoane fără să le monitorizeze conversațiile și fără să le impună restricții la apelurile internaționale. Nici unul din savanții care au participat la Proiectul Paperclip nu a fost nevoit să completeze vreodată formularele guvernului federal legate de siguranța națională. Așa-zisa supraveghere a acestor naziști a fost atât de relaxată încât ar putea fi considerată chiar „un semn de aroganță”. Dacă doriți să obțineți informații suplimentare referitoare la această parodie de supraveghere, vă recomand să citiți cartea Lindei Hunt.

O parte din acești savanți naziști au fost acuzați că au călcat literalmente peste multe cadavre în fabricile de producere a rachetelor de la Mittelwerk. Muncitorii folosiți în aceste fabrici erau luați din lagărele de concentrare și puteau fi abuzați în fel și chip. Deși Hamill a vizitat Mittelwerk în anul 1945, se spune că ar fi afirmat că nu știa nimic de eventualele acte inumane legate de savanții care au lucrat mai târziu la Proiectul Paperclip.

La sfârșitul cărții sale, Linda Hunt își pune câteva întrebări absolut necesare: de ce a fost necesară acoperirea crimelor naziste, acoperindu-i și protejându-i pe criminali? Nu numai că s-au ascuns documente și au fost mințite alte agenții guvernamentale, dar există instituții care continuă să acopere aceste urme chiar și la ora actuală.

Trebuie să existe motive foarte serioase pentru a face acest lucru. Câteva indicii ne-au fost oferite chiar în acest capitol. Primul se referă la numele insulei pe care s-au făcut cercetările referitoare la rachete:

Peenemünde. Acest cuvânt este tibetan. Etimologia engleză a cuvântului înseamnă: „capul lumii”.

Un alt indiciu este legat de cercetările făcute de Hamill pentru descoperirea documentelor tehnice. În realitate, el nu s-a limitat să caute numai informații tehnice referitoare la rachete, ci a pus practic mâna pe întreaga tehnologie a farfuriilor zburătoare creată de naziști. Grupul de interese căruia îi aparținea, reprezentat de armată, își dorea o tehnologie superioară cu ajutorul căreia să poată controla lumea. Se știe la ora actuală că naziștii dispuneau de o tehnologie superioară, care includea și farfuriile zburătoare. În acest context, cadavrele lăsate în urmă rămân un simplu incident nefericit prin comparație cu interesele militare supreme de cucerire și control al spațiului aerian. Naziștii aveau chiar o politică și un cuvânt ce desemna acest concept: *Lebensraum*. După înfrângerea lor, doctrina *Lebensraum* a fost preluată și dusă mai departe de Statele Unite. În spatele armatei SUA operează un grup ascuns de control.

Toate aceste informații mi-au parvenit pe calea sincronicității, pornind de la numele german de „Hamill”. Povestea a devenit chiar mai interesantă când am putut stabili o conexiune cu o persoană în carne și oase din Germania.

Capitolul 10

Conexiunea germană

Chiar înainte de a lua în considerație o eventuală conexiune a naziștilor cu fenomenul Montauk, soarta mi-a condus pașii în Germania. În septembrie 1992 am participat la Târgul de Carte de la Frankfurt. În timp ce intram în oraș la bordul unui taxi, m-a izbit un peisaj remarcabil. Puteam zări de departe un turn uriaș având în vârf o piramidă. Imaginea mi s-a părut uluitoare, întrucât semăna fantastic de bine cu antena Delta-T. Deși am întrebat în stânga și în dreapta ca să aflu cine este proprietarul turnului, nimeni nu părea să știe. Majoritatea celor pe care i-am întrebat mi-au răspuns că aparține unui conglomerat de companii de asigurare.

Spre surpriza mea, turnul era situat chiar în locul în care se ținea târgul de carte. După câteva zile petrecute la târg am intrat în curtea sa și am descoperit că aceasta era plină de simboluri masonice. Am rămas cu o senzație de uimire și de curiozitate. Nu am reușit să obțin însă răspunsuri decât câțiva ani mai târziu, când am început să primesc faxuri și telefoane de la o persoană din Germania, pe nume Jan van Helsing. Acesta mi-a spus că a făcut aranjamente pentru traducerea în limba germană a cărții *Proiectul Montauk*. În cele din urmă, s-a dovedit că reprezintă o sursă de informații absolut senzaționale. Jan are tot felul de conexiuni cu diferite societăți secrete din Germania, ale căror rădăcini se întind până în Antichitate. O parte din acestea l-au sprijinit efectiv pe Hitler să preia puterea supremă în Germania.

În septembrie 1994, Jan a făcut o excursie în Hawaii și s-a oprit pentru o scurtă escală în aeroportul Newark. Preston nu se afla în oraș, așa că m-am dus să-l întâlnesc împreună cu Duncan. Pe drum, ne-am oprit în Manhattan ca să luăm o altă prietenă ce urma să ne însoțească. Printr-o sincronicitate curioasă, atunci când am intrat în apartamentul ei ne-a arătat o pictură

semnată cu inițialele „A.H.”. Reprezenta trei căprioare pe o pajiște și se credea că este un original al lui Hitler. Se pare că fusese luată și adusă din Germania de un soldat american după moartea fűhrerului. Autenticitatea ei nu a fost pusă în discuție de Sotheby's, cea mai mare casă de licitație din New York, dar aceasta a refuzat să o scoată la vânzare din cauza semnăturii ei. Coincidența m-a făcut să mă gândesc că ne aflăm pe calea cea bună.

Ne-am îndreptat către un hotel din Newark și l-am întâlnit aici pe Jan, care ne-a povestit o istorie cât se poate de interesantă. Ne-a spus că s-a născut cu capacități mediumice dintr-o mamă care putea citi aurele. La rândul lui, tatăl său s-a ocupat cu studiul științelor oculte ani de zile. Cu toată această moștenire, interesul lui Jan pentru paranormal s-a diminuat la un moment dat și el a devenit pasionat de muzica punk rock. Interesul pentru lucrurile oculte i-a fost retrezit după ce a fost abordat de un *skinhead*¹⁵ care i-a spus că poate citi aurele și că *chakra* lui coronară nu funcționează cum trebuie. Ceea ce i s-a părut șocant a fost faptul că informația venea de la un *skinhead*. Se știe că această categorie de oameni este considerată de regulă insensibilă și abrutizată.

Experiența l-a trezit pe Jan, care a început să aibă experiențe extracorporale. După ce a renunțat la droguri, alcool și carne, a intrat într-o comă care a durat o săptămână și jumătate, timp în care s-a aflat aproape tot timpul în afara corpului său. A trăit tot felul de experiențe, inclusiv vizitarea unor piramide și a unor case în formă de domuri. Se pare că acestea aparțineau unui oraș al viitorului pe care spera să-l construiască chiar el într-o bună zi.

După întâlnirea cu *skinhead*-ul și experiențele care i-au succedat, viața lui Jan s-a schimbat radical. S-a scufundat în studii ezoterice și s-a întâlnit cu tot felul de mediumi și cititori de aure. O întâmplare extrem de interesantă s-a petrecut atunci când s-a întâlnit cu un cititor de aure în vârstă de 70 de ani. Jan a rămas șocat de întâlnirea cu acesta deoarece un alt prieten medium i l-a descris anterior, spunându-i inclusiv că se va întâlni cu el. Deși i-a privit aura lui Jan, bătrânul nu a spus nimic. Jan l-a întrebat de ce îl privește atât de straniu.

Bătrânul i-a răspuns: „Am citit multe aure la viața mea, dar nu am văzut nici una care să arate atât de ciudat ca a ta. S-ar părea că ai fost implicat într-o călătorie în timp. O parte a sufletului tău a rămas blocată într-o altă dimensiune”.

Fraza i-a sunat familiar lui Jan, căci îl cunoscuse deja pe Al Bielek în circumstanțe dintre cele mai neobișnuite.

Aflat într-o vacanță la Hawaii, Jan i-a cunoscut din întâmplare pe autorii Bill Cooper și Brad Steiger. Aceștia l-au invitat pe iahtul lor pentru a asista la o eclipsă de soare ce urma să aibă loc la ora 5.00 dimineața. Secretara lui Cooper a sfârșit prin a deveni iubita lui Jan, după care l-a invitat la o conferință despre OZN-uri ținută în Arizona.

Acolo a dat nas în nas cu Al Bielek. Jan a simțit o prezență extrem de puternică, dar nu și-a dat seama despre ce este vorba. Ascultându-l pe Al, a

¹⁵ N. Tr. Textual: „cap ras”. Mișcare controversată alcătuită din tineri rași în cap, atrași de muzica rock și predispuși la violență.

înțeles că între ei există o conexiune. Totul i se părea excesiv de familiar. În timp ce Al continua să vorbească despre călătoriile în timp, Jan a început subit să plângă. Trăia o experiență emoțională extrem de profundă, dar nu știa ce anume stă la baza acestei emoții. Totul părea o nebunie.

După conferință, Jan s-a decis să se oprească într-un bar Holiday Inn pentru a bea o bere. Era absolut singur în bar. Zece minute mai târziu, în fața lui a apărut Al, care s-a așezat chiar la masa din fața sa. Acest lucru l-a luat prin surprindere pe Jan, care i-a făcut chiar un compliment lui Al în legătură cu conferința ținută. Al nu s-a arătat însă foarte deschis și și-a văzut de treburi. Subit, s-a petrecut ceva ce nu i s-a mai întâmplat niciodată până atunci lui Jan. A auzit în cap o voce care i s-a adresat astfel, referindu-se la Al.

„Motivul pentru care ești încă în viață este că în viața ta s-a petrecut ceva și nu ai comunicat acest lucru Guvernului”.

Jan a rostit aceste cuvinte cu voce tare, uitându-se drept la Al, care i-a răspuns că are dreptate. Jan a auzit din nou o voce interioară, alta decât prima oară:

„Nu este adevărat. Trebuie să călătorești în altă parte. Guvernul nu știe unde și dorește să afle ce s-a întâmplat în celălalt timp; acesta este motivul pentru care ești încă în viață”.

Când i-a repetat aceste cuvinte lui Al, Jan a reușit în sfârșit să îi capteze atenția. Al l-a întrebat dacă este cumva un medium. Cei doi s-au împrietenit și în curând s-au întâlnit acasă la Al. În timp ce își continuau discuțiile, Jan a meditat asupra sincronicităților care l-au condus în această situație. S-a trezit dintr-o dată povestindu-și viața unui călător în timp (Al). Dorind să înțeleagă ce se întâmplă, Jan l-a întrebat pe Al cum se face că își povestește viața unui străin.

Al l-a privit scurt și a exclamat: „Doamne, încă unul!”

Se referea la faptul că Jan avea o aură diferită. Mulți cititori în aure au vorbit de oamenii cu aure triple. Obişnuţi cu prima aură, ei cad de multe ori în confuzie, neştiind cum să le interpreteze de regulă pe toate trei. Al susţine că pe planeta noastră nu există decât 18 oameni cu aura triplă, proveniţi dintr-un univers diferit de al nostru, care a fost distrus, transformându-se într-o gaură neagră. Numai 18 oameni au scăpat din el, începând un proces de renaştere sau de reconstrucţie. Jan mi-a spus că din câte şi-a dat seama, Al, Duncan, Preston şi cu mine facem parte din cei cu aure triple. Avem cu toţii o misiune pe care trebuie să o îndeplinim. A menţionat de asemenea că Mark Hamill prezintă şi el această caracteristică.

Personal, nu susţin că am o asemenea aură, dar nu pot să contest faptul că există un element misterios care pare să ne unească pe toţi în această poveste. Duncan a adăugat că potrivit informaţiilor sale, pământenii au şapte straturi de informaţii care se suprapun, alcătuind o structură asemănătoare cu o salată. Nu-şi dă seama dacă această funcţie se referă exclusiv la structura energetică sau chiar la corpul fizic. Cert este că ea se manifestă pe şapte nivele.

Spre exemplu, dacă Duncan percepe pe cineva ca fiind „dublu”, asta înseamnă că persoana respectivă are o structură alcătuită din 14 straturi, adică 2 x 7. Cele 14 straturi alcătuiesc o „aură dublă”. Stan Campbell, a cărui poveste tragică am relatat-o în lucrarea *O nouă călătorie la Montauk*, este un om cu aură „triplă”, adică cu 27 de straturi energetice. Potrivit lui Duncan, oamenii cu aura triplă aparțin așa-numitei „zone de creație”. De pildă, Stan nu numai că poate vizualiza incidente care se petrec în alte momente temporale, dar percepe realmente interferențele dintre planul eteric și cel fizic. În jurul lui se petrec tot felul de „evenimente” metafizice. Există călugări în Tibet vestiți pentru asemenea lucruri, iar Stan face parte din această categorie.

Duncan susține de asemenea că fenomenul aurei triple se manifestă ori de câte ori cineva pătrunde în zona de creație. Orice om are această capacitate, dar ea rămâne de regulă într-o stare latentă. În cazul lui Stan Campbell, acesta a fost manipulat și atras în cursa Proiectului Montauk. Operatorii acestuia au trezit plenar această capacitate a sa (către care avea deja înclinații) și au folosit-o în detrimentul său.

Ideea existenței unor indivizi cu aure triple proveniți dintr-un alt univers este susținută și de lecturile psihice pe care le-a făcut Duncan. În anumite ocazii, el s-a referit la 637 de oameni proveniți din vechiul univers. Există o altă sincronicitate care face ca amintirile psihice ale lui Duncan să se suprapună aproape perfect cu scenariul filmelor din seria *Star Wars*. Experiența este profund emoțională pentru el. Probabil, va veni cândva ziua în care aceste amintiri vor ieși plenar la suprafața psihicului său.

Cât despre filmele din seria *Star Wars*, informațiile noastre nu se opresc aici. Preston Nichols a fost implicat în producerea sunetului și a afirmat public în cadrul unor conferințe că s-au făcut ședințe cu mediumi psihici pentru atragerea oamenilor, pentru ca aceștia să vadă de mai multe ori filmele.

Seria *Star Wars* are la bază *Jurnalul Voinței* scris de George Lucas. Deși nu a fost publicat niciodată, acest jurnal conține visele și inspirațiile lui Lucas, un om despre care se spune că a locuit la Montauk. Cuvântul „voință” se referă exact la conceptul folosit de Aleister Crowley. Când voința este dezlănțuită, indiferent dacă acest lucru se realizează prin intermediul lui George Lucas sau al altei persoane, adevărul iese mai devreme sau mai târziu la lumină. Iar adevărul care ne preocupă pe toți este dezvăluirea secretelor timpului.

Este evident că Duncan și George Lucas s-au inspirat din aceeași sursă. Dacă ne gândim că Mark Hamill a fost cândva coleg de cameră cu Duncan¹⁶, un prieten din copilărie al lui Preston, iar apoi a devenit ginerele lui George Lucas, speculațiile pe marginea sa pot fi infinite. Este evident că a existat o putere invizibilă care a operat prin intermediul tuturor acestor persoane.

Am putea crede că Hamill, Lucas și Preston (care a lucrat ca inginer de sunet pentru aceste filme) au contribuit la unison la crearea filmelor din

¹⁶ Duncan nu-și mai amintește de acest lucru, știut fiind că există perioade în viața sa față de care este amnezic, dar propriile sale lecturi psihice i-au revelat acest adevăr. Informația a fost verificată apoi și dintr-o sursă independentă. Mark Hamill nu a avut comentarii de făcut.

seria *Star Wars* încercând să readucă aminte publicului larg de o cunoaștere străveche la care a avut cândva acces. Filmul a fost înțesat de arhetipuri mitologice și toată lumea este de acord astăzi că a revoluționat industria de la Hollywood, îndeosebi în ceea ce privește efectele tehnologice speciale. Lucru și mai important, a aruncat o lumină nouă asupra science-fiction-ului, care a ajuns să fie privit cu alți ochi. Dintr-o literatură neglijabilă a devenit astăzi un curent major al artei la nivel mondial. Preston, Duncan și Al au mers chiar mai departe, dezvăluind lumii informațiile legate de Montauk.

Indiferent dacă sunteți sau nu un fan al seriei *Războiul stelelor*, trebuie să recunoașteți că entuziasmul popular stârnit de aceste filme a fost enorm. Oamenii s-au înghesuit să le revadă de nu știu câte ori. Fiind un adevăr deghizat în forma acceptabilă a science-fiction-ului, el nu a amenințat *status quo*-ul sau sistemul de convingeri al nimănui. Toate recordurile de box office au fost spulberate, iar economia Hollywood-ului a fost pur și simplu relansată.

Istoria fenomenelor de la Montauk merge un pas mai departe și lezează interesele *status quo*-ului. Unul din motivele pentru care oamenii resping această poveste sau refuză să o ia în considerare este legat de faptul că atacă înseși programele care îi fac pe oameni să uite. Scopul studiului nostru referitor la Montauk este acela de a deznoda literalmente rețeaua încurcată a conștiinței care penetrează construcția acestui univers. Credem că următoarele capitole ne vor apropia cu încă un pas de acest scop.

Povestea lui Jan legată de oamenii cu aure triple proveniți dintr-un alt univers ne pune pe gânduri. Dincolo de toate, este cert că intrarea lui în viața mea s-a produs în circumstanțe sincrone, permițându-mi să aflu numeroase informații legate de naziști.

Capitolul 11

Secretul lui Iuda

Așa cum am precizat mai devreme, Jan are numeroase contacte cu societățile secrete din Germania. Unii dintre indivizii pe care îi cunoaște au peste 90 de ani și s-au implicat în aceste tradiții dinainte ca Hitler să se amestece în ele. Mulți dintre ei își datorează longevitatea faptului că sunt vegetarieni și că au o dietă foarte sănătoasă. S-ar putea să vă surprindă, dar motivația fundamentală a acestui vegetarianism este principiul *ahimsa*. Acest cuvânt sanscrit înseamnă „non-violență”. Potrivit doctrinei *ahimsa*-ei, întreaga viață reprezintă un tot unitar și nici o creatură vie nu ar trebui să sufere de violență sau durere. Din acest motiv, acești vegetarieni nemți refuză să mănânce carne.

Jan nu este membru al nici uneia din aceste societăți, nici neonazist. Nenumăratele informații pe care le-a strâns le-a primit în aceeași manieră sincronă în care am primit eu informațiile referitoare la fenomenele de la Montauk și la alte subiecte ezoterice conexe. Avem multe lucruri în comun, dar nu mi-am propus să transmit imediat mai departe tot ce mi-a spus. A fost necesar mai întâi să asimilez informațiile primite de la el, iar apoi să le plasez într-un context mai larg, mergând astfel un pas mai departe.

Când Jan van Helsing a început să vorbească, mi-am dat pe loc seama că ascult cea mai reală variantă a istoriei celui de-al Treilea Reich, mai apropiată de adevăr decât tot ce am citit vreodată în cărți. Nu numai că era relatată de un german, dar Jan dispune de conexiunile relevante, având acces la o tradiție încă vie și absolut secretă.

Jan mi-a explicat că după căderea zidului Berlinului, anumite informații ținute pentru atunci secrete nu au mai putut fi oculte. Diferite societăți secrete precum Cavalerii Templieri, sever reprimare în timpul regimului comunist est-german, s-au bucurat în sfârșit de libertatea de a spune ceea ce au fost nevoite să păstreze foarte mult timp în taină. Jan a fost de acord să îmi dezvăluie tot felul de informații, care au devenit apoi puncte focale ale investigațiilor mele.

Din păcate, Jan a fost puternic obstrucționat în propriile sale cercetări. După ce a scris o carte în care a dezvăluit toate aceste informații, a fost investigat de guvernul german cu scopul de a fi pus sub acuzare. Procurorul general al Germaniei i-a interzis lucrarea și i-a dat o amendă atât de mare încât l-a ruinat financiar.

Titlul cărții lui Jan este *Societățile secrete și puterea lor în secolul XX*. A fost scrisă în limba germană și a devenit rapid un best-seller cu peste 50.000 de exemplare vândute în întreaga Europă. Din cauza acestei popularități, guvernul german a interzis-o, sub pretextul că „incită masele la ură”. Subiectul cărții se referă în primul rând la aspectele conspirației politice, incluzând doar câteva capitole referitoare la ocultism. Principala controversă cu care a fost nevoit să se confrunte Jan se referea la chestiunea evreiască. El a inclus în carte *Protocoalele înțelepților din Sion*, un document pe care istoricii convenționali îl consideră un fals. Istoricii conspiraționiști nu sunt de acord cu această părere. Un lucru este cert: chiar dacă *Protocoalele* ar fi o invenție, ele reprezintă exact mijloacele pe care le-ar folosi orice grup, precum Iluminații, pentru a controla politica mondială. Oricare ar fi adevărul în legătură cu *Protocoalele*, este evident că includerea lor într-o carte nu-ți va atrage simpatia unor organizații precum B’nai Brith sau Liga Anti-Defăimare.

În ceea ce mă privește, trebuie să recunosc că Jan s-a dovedit un prieten loial și sincer. Din păcate pentru el, o parte din informațiile ezoterice revelate în cartea sa sunt ușor de interpretat greșit. Din această perspectivă, consecințele s-au dovedit dramatice pentru el, cu atât mai mult cu cât a fost luat în vizorul politicienilor. Deși Jan afirmă negru pe alb în cartea sa că nu este antisemit, mas-media s-a grăbit să-l acuze că ar fi susținut inexistența Holocaustului. Poziția lui Jan este însă diferită. El a explicat pe un număr considerabil de pagini că adevărații evrei nu fac parte din nici o conspirație.

Deși a fost tratat incorect de criticii săi, problema cu care s-a confruntat Jan este de înțeles. De aceea, înainte să continui cu revelarea informațiilor primite de la el, doresc să elucid odată pentru totdeauna chestiunea evreiască.

Principala problemă legată de cartea lui Jan este faptul că predispune cititorul către judecarea extrem de aspră a anumitor categorii de persoane. Deși atitudinea guvernului german, de interzicere a cărții pe piața germană, a fost incorectă, este totuși ușor de înțeles. Imigrația masivă în Germania a

schimbat dramatic cultura acestei țări. Am constatat personal că amestecul de culturi în această țară este chiar mai mare decât în Statele Unite. Cultura ariană originală a trecut în umbră, ceea ce explică apariția neonazismului și a altor curente pline de ură. Ironia sorții face ca roata să se fi întors, știut fiind că civilizația ariană indo-europeană a distrus în trecut diferitele culturi ale indigenilor din întreaga lume.

Jan mi-a explicat printre altele că simbolurile francmasonerie pe care le-am văzut în Frankfurt sunt rezultatul influenței și puterii de control a evreilor asupra Germaniei de astăzi. El susține că facțiunile evreiești conduc practic țara. Cartea sa aduce dovezi în acest sens, dar nu știu în ce măsură acestea sunt în totalitate adevărate. Ceea ce știu cu siguranță este că Germania continuă să plătească și astăzi daune de război statului Israel. Foarte mulți germani trăiesc un resentiment din această cauză. Unii au ajuns chiar să creadă că cel de-al Doilea Război Mondial a fost o manipulare a sioniștilor pentru a-i determina pe germani să finanțeze crearea statului Israel. Acest mod de a gândi este frecvent întâlnit în Germania.

La un moment dat în timpul conversației noastre, Jan a insistat să închid reportofonul. Dorea să-mi spună ceva despre care nu ai voie să vorbești în Germania, deși am descoperit ulterior că apărea tipărit în cartea sa. Deși mi s-a părut că exagerează cu dramatismul, i-am făcut pe plac și am închis reportofonul. Secretul pe care dorea să mi-l reveleze se referea la Cavalerii Negri. Potrivit investigațiilor sale, aceștia sunt moștenitorii legitimi ai Cavalerilor Templieri, arși pe rug de către Inchiziție. Jan mi-a spus că naștiții s-au folosit de Cavalerii Negri pentru a pune mâna pe un document străvechi care le-a aparținut cândva templierilor, iar înainte triburilor din Israel. Prețiosul secret conținut în acest document este acela că scribii ebraici îl identifică pe Dumnezeu lor cu El Shaddai, Arhanghelul căzut sau Satan. Această informație poate părea șocantă credincioșilor fanatici. Se pare că a avut un asemenea efect și asupra liderilor arieni, inflamându-le antisemitismul.

După părerea mea, chiar dacă informația este adevărată, interpretarea ei este complet greșită. Identificarea „Bestiei” cu Dumnezeu în orice religie reprezintă o referință ezoterică a faptului că planul fizic are ca număr de cod energetic 666. Am vorbit despre acest lucru în lucrarea *Piramidele din Montauk*, în care am explicat că numărul Bestiei (calculat conform principiilor numerologiei) este 26, la fel ca și numărul lui *YHWH* (numele corect pe care îl atribuie lui Dumnezeu evreii, citit Iehova sau Yahve). Vă reamintesc că ne aflăm într-un univers a cărui construcție se bazează pe atomul de carbon, care conține șase neutroni, șase electroni și șase protoni. Simbolismul ezoteric consideră conceptul de Bestie o metaforă a unui principiu extrem de profund, implicat direct în crearea universului. El devine un „Dumnezeu” care poate fi adorat numai în aspectul său inferior. Este evident că această neînțelegere legată de numărul 666 sau de Bestie a condus de multe ori în trecut la incitarea la ură împotriva evreilor sau a altor grupuri sociale. Este curios faptul că formula prin care putem recunoaște structura universului în care trăim a fost interpretată într-un mod atât de greșit, generând teamă și respingere. Teamă nu este altceva decât un demon care ne împiedică să descoperim adevărata natură a lucrurilor.

Referința de care am vorbit mai sus, care îl identifică pe Dumnezeuul evreilor cu El Shaddai, nu este singura afirmație care a determinat autoritățile germane să interzică lucrarea lui Jan. Cartea sa include și alte citate din Noul Testament sau din Talmudul evreiesc, dar acestea mă preocupă mai puțin. Ceea ce mă interesează pe mine sunt tradițiile ezoterice ale umanității, care, dacă sunt studiate corect, revelează unitatea fundamentală care stă la baza întregii existențe. Din această perspectivă, evreii, musulmanii, creștinii, arienii și orice alt grup social, cu toții ocupă un loc egal pe Roata Vieții. Cu toții suntem integrați în aceeași rețea. Diferitele facțiuni sunt ca niște pete colorate care consideră că nuanța lor este cea preferată de Dumnezeu. Numai cei care intră în rezonanță cu aspectul lor creativ cel mai înalt pot vedea lucrurile din perspectiva Creatorului, privind cu egală îngăduință toate nuanțele în care este colorată Roata Vieții.

Din nefericire, manipulatorii umanității au creat religiile într-o manieră care să le permită să controleze emoțiile credincioșilor și înclinațiile politice ale maselor. Adevărul interior al acestor religii nu este cunoscut decât de niște elite foarte reduse ca număr.

Religia a găsit întotdeauna o cale pentru a polariza umanitatea. Oricare ar fi adevărul relativ cu privire la rolul potențial adversar al evreilor în societate, nu există nici o îndoială că lucrarea lui Jan a creat o polarizare la nivelul guvernului german, dar și al diferitelor grupări de evrei. Atunci când ne ocupăm de subiecte atât de controversate ca naștii și conexiunile lor mistice, nu avem dreptul să ne împiedicăm de o gândire polarizată care include judecăți de tipul „cutare este bun” și „cutare este rău”.

După părerea mea, cel mai interesant aspect legat de evrei nu este cel politic sau conspiraționist, ci natura sacră a alfabetului lor ebraic despre care am discutat pe scurt în *Piramidele din Montauk*. Această descoperire îi aparține lui Stan Tenen, care merită să-i fie recunoscute meritele, întrucât și-a petrecut mai bine de un deceniu studiind acest subiect. În esență, opera lui susține că dacă faci o secțiune într-o gogoasă (sau într-un profil circular – forma pe care fizicienii susțin că o are universul), vei obține o structură în formă de vârtej care va reflecta toate cele 27 de litere ale alfabetului ebraic, dacă vei proiecta asupra ei o umbră din 27 de unghiuri diferite. Din păcate, cele mai multe surse evreiești tradiționale nu au auzit de acest lucru și nu îi apreciază importanța sau implicațiile¹⁷.

Această implicare a formelor geometriei sacre în crearea unei limbi arată că cel care a făcut acest lucru opera cu o conștiință mai presus de cea umană obișnuită, ca să nu-i spunem de-a dreptul divină. Putem obține un indiciu referitor la cel care a creat limbajul divin și religios examinând etimologia cuvântului Iuda, numele celui mai puternic dintre cele 12 triburi din Israel. Iuda era numele unui teritoriu ebraic și se datorează celui de-al patrulea dintre fiii lui Iacov. Cuvântul englez *Judah* derivă din cel ebraic *yehudhah* (pronunțat *ya-hu-dey*), care seamănă izbitor cu Tahuti (pronunțat *ta-hu-tey*), zeul egiptean al magiei și cunoașterii. Dacă nu vi se pare o coincidență suficient de semnificativă, vă propun să examinăm etimologia

¹⁷ Ebraica nu este singura limbă sacră care prezintă asemenea mistere. Aproape toate limbile primordiale sacre (greaca, arabica, sanscrita și tibetana fac parte dintre ele) au caracteristici asemănătoare. De fapt, ele au fost derivate din aceeași limbă-mamă. Dar despre acest subiect vom discuta mai amănunțit mai târziu.

cuvântului *ebraic (hebrew)*. Acesta derivă din cuvântul ebraic *ibhri*, care înseamnă „cineva aflat dincolo de râu”. Dacă ebraicii s-au auto-definit ca locuind dincolo de râu, este probabil că se refereau la Nil. Acest lucru devine încă și mai clar dacă ținem seama de asemănarea dintre cuvântul *ibhri* și „ibis”, forma animală în care este reprezentat de regulă Tahuti. Acest animal trăia într-o populație numeroasă pe malul Nilului și era considerat sacru de egipteni. Nimeni nu vâna vreodată un ibis. Cuvântul englezesc *ibis* derivă din egipteanul *hib*, care are o rezonanță comună cu englezescul *hebrew*. Chiar și cuvântul *ibex* (o capră cu coarne lungi, curbate) derivă dintr-un dialect alpin și înseamnă cățărător (la fel ca cei care se cățărau pe vârful Marii Piramide).

Labirintul etimologic de mai sus demonstrează că atât tradiția teutonă cât și cea ebraică derivă dintr-o sursă comună avându-l în centru pe Tahuti. Etimologia ambelor cuvinte sugerează că Egiptul se afla în centrul tradiției culturale antice. Poporul aflat în acest centru cultural avea pielea întunecată la culoare. I s-au adăugat apoi triburile celtice, emigrate din Asia Centrală și care au trăit în pace alături de egipteni sub conducerea înțeleaptă a aceluiasi faraon. Ambele popoare au contribuit în egală măsură la moștenirea culturală egipteană, așa cum o cunoaștem astăzi. Marea breșă în cultura și civilizația egiptenilor care s-a produs în timpul lui Ramses II a fost provocată de Moise, care i-a condus pe ebraici dincolo de Marea Roșie. Din această perspectivă, poporul condus de Moise includea un amestec de rase, inclusiv celtice. Se știe astăzi că în timpul perioadei respective, un celt pe nume Niul s-a însurat cu fiica faraonului, Scots. Descendenții acestuia au numit țara în care s-au stabilit Scoția, în onoarea fiicei faraonului. Insulele scoțiene numite Hebride poartă în mod evident numele ebraicilor, la fel ca și Hebron-ul, un oraș situat la sud de Ierusalim.

Comparația numelor poate continua la infinit, dar credem că am stabilit cu toată claritatea că Egiptul a fost cândva centrul lumii, în care s-au amestecat numeroase culturi și din care au derivat un mare număr de tradiții. Cercetătorul atent își dă seama că atât religia creștină cât și cea iudaică s-au născut din aceeași religie egipteană. Din păcate, majoritatea oamenilor nu-și dau seama de acest lucru, căci religia egipteană a fost distorsionată sau interpretată greșit de istorici. Este imposibil să nu faci o apropiere între Torah ebraică și Tarotul egiptean sau Rota (n.n. Roata). Însuși cuvântul *rabbi* derivă fonetic din Ra, regele-soare al egiptenilor.

Nu am dorit în nici un caz să demonstrăm că evreii ar fi furat religia egiptenilor. Cuvântul *hebe* arată că ebraicii duceau cu ei sfântul potir al lui Melchisedec, cel puțin într-un sens metaforic, dacă nu chiar fizic. În limba greacă, cuvântul *hebe* înseamnă tinerețe. În mitologia elenă, Hebe era zeița tinereții și purtătoarea cupei pentru zei. Metaforic vorbind, ea purta potirul Sfântului Graal sau al lui Melchisedec. Odată cu plecarea lui Moise (și a potirului), egiptenii și-au pierdut puterea, care s-a transferat la ebraici, cel puțin până în timpul lui Solomon. Mișcarea corespunde unui plan celest, legat și de mecanica orbitală a universului. Așa cum viața se folosește de diferite artificii pentru a supraviețui și a evolua, la fel procedează și Tahuti, creatura arhetipală a vieții, care își manifestă mesajul prin cele mai variate canale. Se știe despre el că a fost mesagerul zeilor și un expert în comunicare. Un mediu diferit necesită o abordare diferită și soluții corespunzătoare.

Revenind la străvechiul manuscris al Cavalerilor Templieri, putem găsi aici o sincronicitate remarcabilă. Documentul se referă la Iisus, care se adresează teutonilor din legiunea romană. Iisus le spune direct acestora că ei sunt poporul pe care l-a ales. Extremiștii arieni din Germania s-au folosit de aceste cuvinte și au făcut ce au vrut cu ele. Ei au pretins exact ce au pretins secole la rând evreii: că sunt poporul ales. Această referință atestă faptul că ambele tradiții și-au derivat puterea și forța din aceeași sursă: Tahuti. Din păcate, bunul simț a fost ignorat și situația s-a deteriorat într-o conștiință polarizată. Este evident că prin interpretarea greșită a informațiilor ezoterice s-a încercat de fapt manipularea umanității.

Personal, am convingerea că studiul aprofundat al etimologiei va conduce mai devreme sau mai târziu la revelarea originii comune a civilizației. Un prim exemplu se referă la *Ararat*, muntele pe care a ajuns Noe cu legendara sa arcă. Aceasta este zona din care s-a născut întreaga umanitate. Este greu să nu observi similitudinea dintre cuvintele Ararat și arian. Știința nu a stabilit niciodată că ar exista vreo diferență rasială între evrei și arieni. Singurele diferențe între cele două popoare sunt de natură culturală și religioasă.

Confuzia și rivalitatea dintre diferitele grupuri de pe pământ își trag sorgintea din legenda antică a Turnului din Babilon. Există o poveste care susține că „Dumnezeu” a pedepsit umanitatea pentru că a încercat să ajungă pe culmea cunoașterii, concept simbolizat și de calota Marii Piramide. Era o epocă în care întreaga umanitate vorbea aceeași limbă, cunoscută sub numele de Vril. Această limbă a fost ulterior fragmentată în mai multe, ceea ce explică labirintul etimologic al diferitelor limbi de pe pământ. Povestea Turnului din Babilon nu este altceva decât un program injectat în rețeaua morfogenetică a pământului pentru a genera divizarea umanității. Rivalitatea dintre evrei și naziști, care continuă să existe și la ora actuală, este un exemplu în această direcție.

Ne vom ocupa în continuare de un om care deși a trăit în mijlocul celor mai puternici oameni din cel de-al Treilea Reich, a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a vindeca rivalitatea dintre cele două popoare.

Capitolul 12

Doctor Felix

În timp ce scriam această carte, am primit o scrisoare care mi-a revelat un alt aspect al misterului care înconjoară conexiunea nazistă a fenomenelor de la Montauk. Scrisoarea provenea de la o persoană care a lucrat la filmele din seria *Star Wars*. Acesta mi-a comunicat că toate filmele din această serie, la fel ca și cele din seria *Indiana Jones*, au fost turnate în Anglia pe un teren aparținând E.M.I. Thorn, misterioasa companie de care am mai vorbit în asociere cu Aleister Crowley și cu *Experimentul Philadelphia*.

Scenariul filmului *Călătorii arcei pierdute*, scris de George Lucas, este cel mai interesant dintre toate, din perspectiva conexiunii naziste. Se spune despre regizorul filmului, Steven Spielberg, că ar fi fost aspru criticat în comunitatea evreiască pentru acest film, care le-a adus multă popularitate naziștilor, făcând din ei niște personaje remarcabile, deși negative. Unii au

considerat filmul ca fiind chiar o glorificare a puterilor așa-zis mistice ale naziștilor. Fabrica de zvonuri de la Hollywood afirmă că Spielberg a făcut filmul *Lista lui Schindler* pentru a diminua efectele indiscreției sale din primul film. Un lucru este sigur: după filmarea *Listei lui Schindler*, Spielberg a devenit favoritul Hollywood-ului. Înaintea acestui film, deși a avut un succes enorm, a fost întotdeauna discriminat la decernarea premiilor Oscar și la recunoașterea oficială a uriașului său talent.

Există articole de presă care susțin că Spielberg sau companiile sale au cumpărat proprietăți extinse ale industriei de apărare din Long Island, despre care se știe că au facilități subterane uriașe. Locațiile și companiile prezentate în presă au variat, dar tema a fost de fiecare dată aceeași: aducerea studioului în Long Island pentru a face un film despre extraterestre. Conexiunile lui Spielberg cu guvernul sunt legendare. Ele au început cu filmul *Întâlnire de gradul III* și cu continuatul *E.T.*, în care se crede că ar fi intervenit inclusiv Casa Albă. Se spune că Ronald Reagan ar fi făcut comentarii, spunându-i regizorului „ce are dreptul să afirme în film și ce nu”.

Odată cu noua proprietate din Long Island, Spielberg se află doar la o aruncătură de băț de Montauk. Există două persoane diferite care mi-au comunicat că i-au dat personal cartea *Proiectul Montauk*. Menționez că nu le-am cerut eu însumi acest lucru, ci a fost propria lor idee. Multă lume s-a întrebat însă de ce nu a făcut nici un film în legătură cu cartea, de vreme ce a primit-o. În schimb, a turnat *Lista lui Schindler* și se spune că ar lucra în prezent la un film despre Incidentul de la Roswell. Nimeni nu contestă inteligența și talentul uriaș al lui Spielberg. În plus, se pare că are o predispoziție personală către redarea adevărului. Există indicii clare pe care ni le-a oferit în filmele *Călătoria arcei pierdute* și *Întâlnire de gradul III*, dar nu putem ști sigur dacă nu a fost silit să urmeze linia guvernamentală.

În *Lista lui Schindler*, Spielberg îi ridică un adevărat monument eroului principal, Schindler, pentru faptul că a salvat circa o mie de evrei de la o moarte sigură în lagărele de concentrare. Fără să minimalizăm cu nimic eforturile umanitare ale lui Schindler, trebuie să spunem că Spielberg a trecut cu vederea una din cele mai fascinante istorii legate de cel de-al Doilea Război Mondial. Este vorba de povestea doctorului Felix Kersten.

Dr. Kersten a salvat viețile a sute de mii de oameni din lagărele de concentrare, majoritatea evrei, și asta în circumstanțe mult mai dificile decât cele cu care s-a confruntat Schindler, căci avea zilnic de-a face cu liderii celui de-al Treilea Reich. Deși este menționat în multe note de subsol ale cărților de istorie, se cunosc foarte puține lucruri despre Kersten. Personal, am devenit interesat de el după ce am găsit într-o carte o mențiune legată de el în care se preciza că era maseurul personal al lui Heinrich Himmler, care făcea o terapie holistică. Referința menționa de asemenea că dr. Felix a scris ulterior o carte despre experiențele sale cu Himmler. După părerea mea, orice om care practica o terapie holistică pe vremea naziștilor trebuia să fie o personalitate interesantă, ca să nu spun mai mult. De aceea, am căutat cartea lui Felix Kersten, intitulată *Memoriile lui Kersten, 1940-1945*. Am descoperit aici că descrierea lui Kersten ca simplu maseur era o minimalizare. În realitate, Kersten era un medic cu drepturi depline care practica medicina holistică, nu doar masajul.

Născut în anul 1898, în Estonia, Kersten era de origine germană, dar și-a început viața ca supus al Imperiului Țarist. După ce a luptat în Războiul Finlandez de Eliberare din anul 1918 a devenit finlandez. Mai târziu, s-a mutat la Berlin, unde a studiat medicina și s-a specializat într-o terapie orientală străveche și foarte puțin cunoscută alături de un specialist oriental, dr. Ko. Kersten și-a numit tehnica terapia fizio-neuronală și a descris-o într-o anexă a cărții sale. Descrierea arată cu claritate că era vorba de o abordare științifică a terapiei. Pe de altă parte, administrarea ei necesită o capacitate intuitivă deosebită a practicantului. Kersten stăpânea la perfecție procedeul.

Terapia a avut un succes uimitor și reputația lui Kersten s-a răspândit ca fulgerul. Întreaga aristocrație din Europa își dorea să fie tratată de el, și astfel, dr. Felix a ajuns medicul personal al Prințului Hendrick și al Reginei Wilhelmina a Olandei, țară în care s-a și stabilit.

La un moment dat, destinul lui Kersten s-a intersectat cu cel al lui Heinrich Himmler, Reichsführerul SS-ului lui Hitler. Himmler suferea de spasme severe ale stomacului care îi provocau mari dureri și îl făceau uneori să își piardă cunoștința. Lui Kersten i-a fost ușor să îi rezolve problema, motiv pentru care i s-a cerut să îi asigure lui Himmler un tratament regulat. Kersten a refuzat. Pe de o parte respingea politica nazistă, iar pe de altă parte, căminul lui se afla în Olanda. Când naziștii au invadat această țară, lui Kersten nu i-a mai fost deloc ușor să îl refuze pe Himmler. Așa se face că a ajuns medicul personal al Reichsführerului. Deși respingea hotărât metodele naziste, Kersten s-a decis să se folosească de poziția sa pentru scopuri umanitare.

În cartea sa, Kersten explică faptul că oamenii tulburați și bolnavi îi povestesc medicului personal lucruri pe care nu ar îndrăzni niciodată să le spună altor persoane. Himmler savura prezența intelectuală a lui Kersten, așa că cei doi s-au angajat în multe conversații aprinse, deși în limitele bunei cuviințe. În curând, Reichsführerul și-a făcut din dr. Felix un adevărat confident. Numeroasele ședințe de terapie pe care le-a făcut ne permit astăzi să ne facem o părere destul de exactă despre felul în care gândea Himmler. Imaginea care rezultă este cea a unui iubitor al ocultismului, al doilea ca putere în stat după Hitler.

Deși Kersten îl prezintă pe Himmler ca fiind indiferent la problema evreilor, el nu diferă cu nimic de germanul mediu al acelei epoci. La rândul lui, Kersten se dovedește indiferent la problema francmasoneriei sau a altor subiecte arzătoare. Spre exemplu, Himmler credea că masonii se află în spatele tuturor evenimentelor politice majore ale lumii și că ordinele lor secrete sunt controlate de un grup mic de evrei. Respingând vehement acest punct de vedere, ca fiind extrem și nefondat, Kersten se arată la rândul lui incapabil să înțeleagă posibilitatea rolului sinistru al conspirațiilor masonice.

Mult mai ușor de înțeles sunt plângerile lui Himmler referitoare la profesiunea medicală și la cea avocațească. Este o ironie incredibilă să ascuți criticile sale la adresa abuzurilor acestor profesii, care nu diferă cu nimic de ceea ce se întâmplă astăzi în America modernă. Deși observațiile lui Himmler sunt pline de bun simț, Kersten nu părea să aibă urechi de auzit pentru ele. Îi era imposibil să înțeleagă că medicii și companiile farmaceutice acționează de multe ori pentru a-și satisface interesele egoiste și meschine, în

detrimentul intereselor pacienților lor. Pe de altă parte, se pare că Himmler a înțeles durerile oamenilor obișnuiți, simpatizând din toată inima cu aceștia atunci când venea vorba de avocați, medici și farmaciști necinstiți.

Nu mai puțin surprinzătoare mi se pare credința fermă a lui Heinrich Himmler în *Bhagavad-gita* și în legea *karma*-ei. Dar cea mai curioasă între toate mi s-a părut confesiunea făcută de el lui Kersten cu privire la chestiunea exterminării evreilor. Himmler i-a mărturisit acestuia că nu dorește să ucidă nici măcar un singur evreu, preferând să-i trimită pe toți într-o colonie din Madagascar. Ne putem face o idee despre frustrarea pe care a simțit-o el când a încercat să-l convingă pe Hitler să abordeze chestiunea evreiască dintr-o perspectivă mai umanitară, fără să reușească. Singurul căruia putea să-i împărtășească această frustrare era medicul său personal. Personal, această trăsătură umanitară de caracter a lui Himmler m-a luat prin surprindere. Fiind șeful Gestapo-ului și al SS-ului, numele său este asociat astăzi exclusiv cu teama și cu cruzimea.

Într-o zi, Kersten l-a găsit pe Himmler pradă unor dureri îngrozitoare după o vizită făcută la Führer. Tocmai primise ordinul Soluției Finale. Himmler s-a simțit atât de tulburat încât a suferit o prăbușire psihică totală. Atât el cât și Kersten știau foarte bine că nu se putea împotrivi Führerului fără a-și pierde poziția de Reichsführer SS.

Deși aceste circumstanțe nu-i justifică neapărat acțiunile, avem totuși o perspectivă nouă asupra omului Heinrich Himmler și a eșecului său în calitate de ființă umană. La fel ca atâția alții, a avut idealuri înalte, dar a fost incapabil să le atingă. Deși credea în *karma*, acțiunile și omisiunile sale au condus la moartea îngrozitoare a milioane de oameni.

După cum este prezentat în cartea lui Kersten, Himmler s-a confruntat cu o dilemă majoră. Dorința lui cea mai mare era aceea de a restaura gloria de odinioară a rasei sale germanice. A urmărit și a dobândit o poziție foarte înaltă în Reich, care l-ar fi putut ajuta să-și îplinească idealurile, dar a fost nevoit să-și păstreze funcția adaptându-se la mașinațiile politice ale unor oameni obișnuiți. Urmărindu-și idealurile înălțătoare, Himmler a căutat să obțină o poziție de înaltă influență politică. Așa se face că a fost atras de Hitler. Unul din cei mai loiali aghiotanți ai lui Hitler, Himmler l-a însoțit pe acesta încă din primele zile când încerca să se integreze în societatea Thule. La început, Himmler s-a simțit inspirat de oratoria lui Hitler și de ideile acestuia legate de poporul german. De-a lungul anilor, el a asistat neputincios la decăderea spirituală și fizică a Führerului, dar nu s-a putut desprinde de convingerea lui că Hitler este salvatorul etern al rasei ariene. Se pare că afirmațiile publice și ceea ce gândea el în particular erau două lucruri complet diferite.

Se pot spune încă multe lucruri despre Heinrich Himmler. Credea despre sine că este reîncarnarea lui Henry I și era foarte mândru de castelul său de la Wewelsburg unde se întâlnea cu membrii ordinului său: Cavalerii Negri. A urmărit cu perseverență recuperarea Sfântului Graal și a Arcei Contractului, autorizând diferite expediții arheologice pe mai multe continente. O parte din aceste aventuri sunt incluse în cărțile afișate în bibliografie. De aceea, în capitolele următoare ne vom ocupa numai de aspectele cele mai importante ale acestora.

Cel mai impresionant lucru în cartea lui Kersten mi s-a părut viziunea complet diferită asupra lui Himmler prin comparație cu cea oferită de cărțile de istorie. Înainte îl privisem întotdeauna ca pe cel de-al doilea om în ierarhia răutății mondiale, un monstru însetat de sângele evreilor. În realitate, Himmler s-a dovedit foarte maleabil în mâinile lui Felix Kersten, care i-a cerut în mod repetat eliberarea unor deținuți, majoritatea evrei. Situația era extrem de stânjenitoare pentru Himmler, dat fiind climatul moral al vremii, și de multe ori a fost nevoit să acționeze în spatele ușilor închise, pentru ca ceilalți naziști să nu afle cu ce se ocupă. Există totuși destule alte mărturii ale unor ofițeri naziști care au simpatizat cu prizonierii evrei, dându-i chiar liste cu numele lor lui Kersten, pentru ca acesta să aranjeze eliberarea lor prin intermediul lui Himmler.

Către sfârșitul războiului, Kersten a negociat literalmente eliberarea a sute de mii de prizonieri. Detaliile pot fi găsite în cartea sa. Himmler ajunsese să capituleze ușor în fața lui, deși aceste acțiuni erau contrare ordinelor Führerului și puteau fi chiar pedepsite cu moartea. În asemenea momente, Himmler a făcut dovada unei compasiuni și a unui umanism care nu se regăsesc în reputația sa. Știa foarte bine că războiul se apropie de sfârșit, și a acționat ca și cum ar fi dorit să își asigure o *karma* mai bună.

La fel ca atâția alți oameni care se trezesc în circumstanțe nepotrivite, Himmler nu era un om rău în sine, aflându-se mai degrabă sub influența unei forțe malefice mult mai puternice pe care nu a putut-o controla sau învinge¹⁸.

Capitolul 13

Führerul

Felix Kersten își amintește în cartea sa de ziua cea mai tulburătoare pe care și-a petrecut-o alături de Himmler. Era vorba de 12 decembrie 1942. În ziua respectivă, Himmler l-a chemat în cabinetul său pentru a vindeca un om care suferea de dureri foarte mari de cap, amețeală și insomnie. Omul s-a dovedit a fi Hitler.

După ce l-a pus pe Kersten să jure că va păstra secretul, Himmler a scos din seiful său o mapă neagră, din care a luat un manuscris tipărit, cu coperte albastre. Acestea conținea în 26 de pagini fișa medicală a lui Hitler, care prezenta toate bolile și afecțiunile de care suferise acesta, începând cu otrăvirea cu gaz din timpul Primului Război Mondial care l-a făcut să orbească o vreme. Printre alte simptome a descoperit și sifilisul. Boala ar fi fost „vindecată”, dar a reizbucnit în anul 1937. Începând din 1942 nu mai exista nici o îndoială că Hitler suferea de paralizie progresivă, boală asociată cu fazele avansate ale sifilisului. El a manifestat toate simptomele bolii, cu excepția fixității privirii și a confuziei în vorbire.

În toată această perioadă de timp, Himmler nu era deloc în apele sale, neștiind ce să facă. Nu se cunoștea nici un remediu la paralizia progresivă, dar lui Hitler i se făceau injecții care îi permiteau să își continue lucrul. Acestea îi erau administrate de un escroc pe nume dr. Morell.

¹⁸ Celor care refuză să creadă în această imagine a lui Himmler le recomand să citească lucrarea doctorului Felix Kersten. Aceasta este scrisă în funcție de propriile sale observații și amintiri. Părerile de mai sus nu îmi aparțin. Afirmările mele nu sunt altceva decât o reflectare a memoriilor doctorului.

Himmler avea îndoieli cu privire la Morell, dar dorea să-și vadă Führerul vindecat cu orice preț, căci își dădea foarte bine seama de deteriorarea rapidă a capacităților mentale ale acestuia. Injecțiile lui Morell îl ajutau pe Hitler să gândească mai clar. Era însă doar o soluție temporară și Himmler știa foarte bine acest lucru.

După ce a aflat care este situația, Kersten a sugerat o examinare mentală totală a lui Hitler. Himmler a insistat însă că Hitler nu putea fi examinat într-un spital de psihiatrie sau într-un azil de nebuni. Chiar dacă Führerul ar fi consimțit, zvonul s-ar fi răspândit rapid și i-ar fi demoralizat pe germani. Pentru Himmler, dr. Morell a rămas unica alternativă.

Himmler s-a trezit astfel într-o dilemă profundă legată de starea de sănătate a Führerului său. Era convins că orice ar face pentru restaurarea sănătății lui Hitler, colegii săi ar fi rămas cu impresia că nu face decât să-și urmeze interesele personale. În cele din urmă, a ajuns la concluzia că ar trăda cauza germană dacă ar fi pus la îndoială sănătatea Führerului, punând astfel în pericol securitatea întregii națiuni. Deși Kersten a insistat, Himmler nu s-a putut decide să facă ceva, continuând să se îmbete cu apă rece, în speranța că lucrurile se vor îmbunătăți de la sine. El a promis totuși că dacă situația se va deteriora, va lua măsuri. Între timp, dr. Morell a continuat să-i facă injecțiile sale hipodermice lui Hitler.

Kersten afirmă că Himmler s-ar fi confruntat și cu o altă problemă în caz că l-ar fi declarat pe Hitler incompetent din punct de vedere mental. Această problemă se numea Martin Bormann, omul care controla toate audiențele la Führer, recunoscut ca un mare manipulator. Himmler și Bormann nu aveau încredere unul în altul. Mai mult, nu există dovezi cum că Bormann ar fi prețuit trăsăturile umanitare de caracter atribuite lui Himmler.

Himmler i-a împărtășit toate aceste informații lui Kersten deoarece a asistat personal la diferite miracole medicale făcute de acesta cu alți membri ai celui de-al Treilea Reich și și-ar fi dorit ca acest lucru să se petreacă și în cazul lui Hitler. Kersten a refuzat să-l trateze însă pe Hitler, căci nu se cunoștea nici un remediu pentru paralizia progresivă. Deși nu o spune direct, rezultă din cartea sa și faptul că dr. Felix nu dorea să se implice personal, convins că își va prinde urechile cu un asemenea pacient. Lucrul cu un pacient nebun, dar care deținea o putere atât de mare, l-ar fi putut costa cu ușurință viața. Prin comparație cu el, Himmler era ușor de manipulat. Rămâne totuși semnificativ faptul că dr. Felix a descris în cartea sa această zi ca fiind „cea mai tulburătoare din viața sa”. Putem considera acest lucru o dovadă în plus a magnetismului uluitor pe care se spune că îl avea Hitler prin simpla sa prezență. Pur și simplu, Kersten nu s-a simțit capabil să se apropie mai mult de el.

Nu este deloc surprinzător faptul că Himmler nu a făcut nimic pentru a-l înlătura pe Hitler de la putere, dar este demn de remarcat, ca să nu spunem șocant de-a dreptul, că și-a dat seama cu atâta luciditate ce se întâmpla cu șeful său. Loialitatea sa avea să-l coste la un moment dat viața. Deși s-a făcut vinovat de numeroase crime, nu putem contesta faptul că a existat un aspect spiritual al lui Himmler pentru care ar merita să fie iertat. Mult mai malefic apare din această perspectivă Bormann, ale cărui acțiuni satanice au fost concertate (conștient sau inconștient) cu forțe precum acel

dr. Morell, care îi injecta lui Hitler tot felul de substanțe necunoscute. De aici și până la concluzia unei manipulări psihice și fiziologice a Führerului nu mai este decât un pas.

Capitolul 14

Hitler trăiește!

Toată lumea știe că Hitler a murit în buncărul său la 30 aprilie 1945. Evenimentele din ziua respectivă au fost dramatizate în numeroase filme. Știu fiind cât de pasionat este Hollywood-ul de adevăr, nu este de mirare că nimeni nu și-a pus vreodată problema să facă un film despre supraviețuirea Führerului Germaniei. Totuși, dacă citim ziarele din perioada de sfârșit al celui de-al Doilea Război Mondial, constatăm că a existat o mare nedumerire în legătură cu soarta lui Adolf Hitler. Genealul Eisenhower era foarte preocupat de ideea că Hitler ar fi putut scăpa. Au existat nenumărate raiduri pe deasupra buncărului dictatorului. Rușii, care au ajuns primii la buncăr, nu au permis decât o inspecție limitată a Aliților înainte de a-l sigila o perioadă lungă de timp. Scenariul a fost atât de confuz încât practic orice s-ar fi putut întâmpla.

Într-o zi, pe când mai scriam încă la cartea *Proiectul Montauk*, Preston mi-a spus că a discutat cu un negustor de artă care i-a jurat că a cumpărat tablouri de la Hitler în persoană. Aceste opere de artă erau considerate adevărate comori de către naziști. Ciudata poveste este susținută și de un articol apărut în *Portland Oregonian* (din 1962, cred) care prezenta povestea unui bărbat ce arăta exact ca Hitler. Acesta era artist și a declarat că era confundat tot timpul cu Hitler din cauza asemănării sale cu el. Artistul susținea că asemănarea este o pură coincidență. În cele din urmă, omul s-a mutat în Prescott, Arizona, și nu s-a mai auzit nimic de el. Când l-am auzit pentru prima oară pe Preston spunându-mi că Hitler ar fi în viață, nu l-am crezut, deși auzisem de articolul respectiv, printr-o ciudată sincronicitate. Acesta îmi fusese înmănat de una din secretarele lui L. Ron Hubbard cu 15 ani în urmă, fiindu-mi prezentat ca o curiozitate trimisă acestuia.

Preston nu mi-a dezvăluit identitatea „negustorului de artă”, dar am reușit să o aflu dintr-o altă sursă. Omul era implicat în fenomenele de la Montauk și se potrivea de minune profilului. La întâlnirea dintre mine și Preston la care acesta din urmă mi-a pomenit de conexiunea cu Hitler s-a nimerit să participe și Duncan Cameron. Acesta a devenit brusc foarte grav și ne-a spus că nu trebuie să transmitem mai departe această informație, care trebuie să rămână confidențială. Câțiva ani mai târziu l-am întrebat pe Duncan dacă trebuie să păstrez în continuare confidențialitatea informației. Acesta nu-și mai amintea însă de conversația noastră și s-a limitat să râdă. Privind retrospectiv, totul s-a petrecut ca și cum un program s-ar fi activat instantaneu în mintea lui Duncan atunci când a auzit informația.

Mulți istorici ai celui de-al Doilea Război Mondial sunt nevoiți să respecte o anumită agendă. În climatul politic al zilelor noastre nu este ușor să menționezi ideea că Hitler ar fi putut supraviețui fără a fi imediat ridiculizat. La urma urmei, „toată lumea știe care este adevărul”. Această atitudine nu este deloc surprinzătoare dacă ne gândim că cea mai mare

autoritate în domeniul naziștilor și al celui de-al Doilea Război Mondial este Hugh Trevor-Roper, un agent al serviciilor secrete britanice! Această referință ar trebui trecută cu litere **bold** de către toți cei care citează din acest specialist. Întreaga sa operă este influențată decisiv de funcția pe care a avut-o, dar majoritatea istoricilor și cercetătorilor nu menționează acest lucru decât în treacăt, cu litere mici.

Lucrările celor mai mulți dintre istorici arată că aceștia sunt incapabili să ia măcar în considerare posibilitatea ca Hitler să fi scăpat din buncăr. Există totuși o carte care prezintă o abordare diferită și îndrăzneță asupra acestui subiect. Aceasta poartă numele *Cenușa lui Hitler* și este semnată de colonelul Howard A. Buechner, recent decedat, și de căpitanul Wilhelm Bernhard. Colonelul Buechner a fost licențiat în medicină la LSU și a devenit un expert de largă recunoaștere internațională în bolile plămânilor, și îndeosebi în tuberculoză. Ca medic-ofițer aparținând Batalionului 3, Regimentul 157 Infanterie, Divizia 45 Infanterie, a fost primul medic american care a intrat în lagărul de concentrare de la Dachau după eliberarea acestuia. Coautorul cărții, căpitanul Bernhard, s-a înrolat în marina germană în anul 1943, fiind distribuit la serviciul de submarine al Reich-ului. A servit pe submarinul U-530 din august 1944 și până în momentul predării sale în fața marinei Aliaților pe coasta lui Mar del Plata, în Argentina, la data de 10 iulie 1945. Ziarele vremii au făcut multe speculații referitoare la posibilitatea ca la bordul submarinului să se fi aflat Hitler însuși. Au existat martori care au vorbit de un container din cauciuc în care s-ar fi aflat un bărbat și o femeie care semănau leit cu Hitler și cu Eva Braun. Cei doi au coborât de pe submarin înainte de predarea acestuia, pe o proprietate germană unde erau așteptați. Nu se știe nici până la ora actuală dacă cei doi au fost într-adevăr Hitler și Eva Braun. Interesant este că nici Buechner nici Bernhard nu susțin teoria că Hitler s-ar fi aflat la bordul submarinului.

Buechner prezintă detaliat rutele pe care le-au folosit naziștii pentru a scăpa din Germania ocupată. Ruta VIP era la bordul unui submarin către Norvegia, apoi pe sub Atlantic până în America de Sud sau către alte destinații. Eșalonul inferior al ierarhiei naziste a preferat ruta sudică, prin Italia.

Chiar lângă clădirea cancelariei exista o pistă pentru avioane, cu scopul expres de a-i facilita lui Hitler scăparea. Exista un pilot desemnat special pentru această misiune. Oportunități și motive pentru ca Führerul să încerce să scape ar fi fost destule, dar nu s-au putut găsi vreodată dovezi.

Ce nu precizează Buechner este faptul că primii care au intrat în buncăr au fost rușii, după ce sistemul de apărare al naziștilor a cedat. După descoperirea cadavrului lui Hitler, următorul pas logic ar fi fost ca aceștia să cheme o echipă medicală a Aliaților pentru a identifica și a face o autopsie și un raport oficial. În acest fel s-ar fi pus capăt speculațiilor. Întrucât nu s-a procedat așa, au existat în mod firesc tot felul de zvonuri care au circulat în perioada respectivă. Zona cancelariei a rămas sub controlul forțelor sovietice, motiv pentru care nu s-a făcut nici o investigație oficială asupra morții lui Hitler.

În anul 1953, cheștiunea a devenit încă și mai complicată după ce sovieticii au predat un raport de autopsie prin intermediul lui Lev

Bezymenski. O parte a acestui material a fost publicat sub forma unei cărți apărute în anul 1969 sub titlul *Moartea lui Adolf Hitler*. Raportul prezenta însă discrepanțe atât de mari încât majoritatea cercetătorilor serioși nu l-au luat în considerare. Interesantă era o notă care vorbea de „dinții stricați ai lui Hitler”. Deși raportul susținea că examinarea post-mortem s-a făcut la începutul lunii mai, cele două trupuri fiind distruse o lună mai târziu, fotografia dentară a lui Hitler nu s-a găsit decât pe la mijlocul lui august. Era așadar imposibil să compari dantura cadavrului identificat ca fiind Hitler cu fotografia sa dentară în momentul autopsiei. La data de 7 mai 1945 Moscova a emis un buletin de știri care a fost publicat în Statele Unite și în care se afirma că trupul lui Hitler nu a fost găsit și că sovieticii credeau că întreaga poveste cu moartea acestuia era o înscenare nazistă. Se spune că Stalin însuși ar fi afirmat în mai multe rânduri că nu crede că Hitler ar fi mort, fiind convins că a scăpat la bordul unui submarin. Merită să menționăm de asemenea că rapoartele cu privire la autopsia lui Hitler au fost emise abia la data de 5 martie 1953, adică la circa opt ani de la presupusa sa moarte. Raportul a fost emis, deloc întâmplător, imediat după moartea lui Stalin. Detaliile și circumstanțele acestor eforturi bizare de a demonstra „moartea lui Hitler” pot fi aflate din cartea menționată mai sus, de Buechner și Bernhard.

Rușii au complicat și mai tare lucrurile distrugând „corpul lui Hitler”, considerând că dovezile medicale sunt concludente. În anul 1946, clădirea cancelariei, celebrul buncăr al lui Hitler și grădina în care a fost înmormântat corpul acestuia au fost aruncate în aer de ruși. În acest fel, orice investigație ulterioară a devenit imposibilă. În schimb, rușii au prezentat un film cuprinzând viziunea lor asupra evenimentelor finale din viața lui Hitler. Indiferent dacă această viziune era reală sau nu, este cert că cineva a avut interesul să facă o muncă de *public relations* pentru a prezenta lumii ideea că Führerul a murit. Întreg acest scenariu este ciudat în sine.

Buechner și Bernhard susțin că rămășițele buncărului continuă să existe și astăzi, dar că intrarea a fost zidită. Se spune că un anume Wolfgang Fuchs ar fi săpat un tunel în interiorul buncărului în anul 1963, dar a fost rapid arestat de autoritățile guvernamentale. Buechner adaugă că dovezi fragmentare rămase din cancelaria Reich-ului mai puteau fi găsite încă prin anul 1949, potrivit unei fotografii făcute în luna octombrie a aceluiași an.

Stalin nu a confirmat niciodată rapoartele autopsiei, probabil din cauza lipsei lor de substanță, lucru care ar fi stârnit hohote de râs în guvernele rivale. Probabil că autopsia nu a fost altceva decât un complot al KGB-ului menit să servească unei agende ulterioare rămase necunoscută până astăzi. Indiferent care a fost ideea care a stat la baza ei, cert este că rapoartele nu au fost făcute publice decât după moartea lui Stalin.

Deși autorii lucrării *Cenușa lui Hitler* pun la îndoială corectitudinea raportului lui Bezymenski, ei nu și-au propus nici o clipă să susțină că acesta este lipsit de onorabilitate sau că minte pe față. Omul nu a făcut altceva decât să rescrie rapoartele primite și falsificate de alții. Cel mai curios amănunt din descrierea lui Bezymenski este cel legat de căutarea corpului lui Hitler. La un moment dat, cadavrul a fost așezat în sala principală a cancelariei pentru a putea fi văzut de toată lumea. Corpul era îmbrăcat în uniformă de luptă și avea postura unui om spânzurat. Deși mortul semăna cu Hitler, un diplomat

de carieră a venit și a indicat că nu este vorba de aceeași persoană. Era vorba chiar de ambasadorul sovietic la Berlin, care îl cunoștea personal pe Hitler. El l-a recunoscut pe cel în uniformă ca fiind o sosie nu foarte reușită a Führerului, cunoscut ca „un bărbat din Breslau”. Un indiciu care ar fi pus pe gânduri orice investigator serios era legat de faptul că mortul avea în picioare șosete cârpite. O altă sursă afirmă că în grădina cancelariei se mai găseau și alte cadavre care erau îmbrăcate cu uniforme ale lui Hitler.

Un alt aspect esențial pe care l-a remarcat Buechner în autopsie era legat de faptul că „trupul lui Hitler” nu avea decât un singur testicul. Buechner îl învinovățește chiar pe dr. Walter Johannes Stein că ar fi răspândit zvonul că Führerul nu avea decât un singur testicul, deși toți medicii personali ai lui Hitler afirmă că acesta avea organe genitale normale. Mai mult, Buechner afirmă că Walter Johannes Stein era un mincinos recunoscut, un dezertor și un agent dublu. Or, tocmai Stein a fost sursa de inspirație de care s-a folosit Trevor Ravenscroft în cartea sa, *Lancea destinului*. Chipurile, Stein ar fi observat lipsa testiculului lui Hitler observându-l de departe în timp ce se pregătea să facă o baie în Dunăre. Este greu de crezut că el ar fi putut trage o asemenea concluzie de la o distanță atât de mare.

Toate aceste informații nu numai că ne fac să privim cu rezerve cartea *Lancea destinului*, dar ne îndeamnă chiar să credem că istoria cunoscută a fost manipulată dincolo de orice imaginație a noastră.

Capitolul 15

Fuga liderilor celui de-al Treilea Reich

În cartea de care am discutat în capitolul anterior, *Cenușa lui Hitler*, autorii sfârșesc prin a respinge teza potrivit căreia Hitler ar fi supraviețuit circumstanțelor din luna aprilie 1945. Există două argumente care susțin această ipoteză.

Mai întâi, cei doi consideră că salvarea Führerului ar fi fost imposibilă în circumstanțele date. Mai mulți martori oculari afirmă că l-au văzut pe Hitler chiar înainte de presupusa sa sinucidere. Cei doi autori consideră că dictatorul a fost prins în buncăr ca într-o capcană, fără posibilitatea de a scăpa la o dată atât de târzie. Tot ei recunosc însă că Hitler a refuzat mai multe oportunități anterioare de a scăpa.

Cel de-al doilea argument care ar atesta moartea lui Hitler se referă la niște informații furnizate de foști ofițeri SS care au susținut că știu exact ce s-a petrecut în ultimele clipe ale Führerului. Ei au afirmat că după sinuciderea sa, corpul său a fost parțial cremat, iar cenușa sa a fost dusă la bordul unui submarin într-o „călătorie sacră” în Antarctica. Acolo, urna a fost așezată într-o peșteră din gheață. O altă carte, *Secretul Lăncii Sfinte*, scrisă tot de Buechner și Bernhard, descrie pe larg această călătorie. Lucrarea vorbește și de un alt obiect sacru care a făcut acea călătorie legendară: Lancea Sfântă. Este vorba de aceeași relicvă pe care Trevor Ravenscroft o numește „Lancea Destinului”. Ravenscroft afirmă că Lancea ar fi fost returnată în final Muzeului Habsburgilor din Viena. Pe de altă parte, Buechner și Bernhard afirmă că Lancea care s-a întors la muzeul din Viena nu a fost decât o copie. Originalul a rămas îngropat în Antarctica din motive de siguranță.

Eu cred că Buechner a încercat să explice adevărul așa cum l-a înțeles el. La fel ca oricare dintre noi, își obținea informațiile prin observație directă, dar și din alte surse. Este evident că el a fost cel care a scris cea mai mare parte a cărților sale, în timp ce căpitanul Bernhard obținea informații din sursele sale SS. Chiar dacă cei doi au fost cât se poate de sinceri, trebuie să ne punem întrebarea dacă nu cumva SS-ul avea propriile sale interese de slujit. Cartea de care vorbim afirmă că membrii „Ordinului Lăncii Sfinte” sunt interesați de propagarea păcii mondiale. Intenția lor este ca adevărul despre liderul lor să fie cunoscut. Nu putem exclude totuși posibilitatea ca mitul referitor la scăparea lui Hitler să fie răspândit în cu totul alte scopuri, de pildă pentru a ascunde adevărul în legătură cu anumite chestiuni, cum sunt cele discutate în această carte. Indiferent dacă Hitler a murit sau nu în anul 1945, puteți fi siguri că există nenumărate arhive în întreaga lume care conțin suficiente informații în legătură cu acest subiect.

În lumina informațiilor pe care le-am primit în legătură cu fenomenele de la Montauk, propun o nouă teorie referitoare la fuga lui Hitler. Mai întâi, nu cred că situația din buncăr era neapărat disperată. Se știe că sub pământ există o rețea uriașă de tunele și peșteri. Există o întreagă literatură care afirmă că în perioada cel de-al Doilea Război Mondial, Germania era literalmente înțesată de facilități subterane. Un asemenea exemplu este Wewelsburg, la fel ca și fabricile subterane de rachete de la Peenemünde. De vreme ce a fost pregătit special pentru Hitler, este de presupus că buncărul acestuia era dotat cu o rută subterană de scăpare, conectată la principala rețea de tunele. Mi se pare de-a dreptul hilar faptul că această ipoteză nu a fost luată niciodată în considerare. Cel puțin eu unul nu am întâlnit-o în literatura pe care am citit-o.

De pildă, președintele Statelor Unite și cabinetul său au mai multe rute subterane de scăpare decât v-ați putea imagina vreodată. Toată lumea știe acest lucru. Să fi învățat americanii această strategie din greșeala lui Hitler? Sau dimpotrivă, din reușita lui? Dată fiind dinamitarea clădirii cancelariei germane, este greu să mai găsești astăzi dovezi în această privință.

Un alt argument în favoarea fugii lui Hitler sunt sosiile sale, despre care am vorbit și puțin mai devreme. Se știa că Führerul avea cel puțin cinci sosii, pe care le folosea în diferite scopuri. Nu se știe dacă acestea erau clone ale sale sau oameni care prezentau simple asemănări. Clonarea nu este luată nici la ora actuală foarte în serios.

Se spune că Dr. Mengele, celebrul Înger al Morții, era un expert în genetică. El s-a ocupat foarte mult de studiul gemenilor, încercând să reproducă asemănările lor genetice. Deși unele din cercetările sale au fost publicate, cea mai mare parte rămân până astăzi o necunoscută. Oamenii greșesc când presupun că aspectele diabolice ale muncii lui Mengele au fost inspirate numai din setea sa de sânge. Celebrul său gest de ridicare sau coborâre a degetului mare, indicând astfel cine va trăi și cine trebuia să moară, nu se datora faptului că era în reîncarnare a lui Caligula sau a lui Nero, așa cum pretindea el. Mengele căuta anumite trăsături genetice cu ochii săi îndelung antrenați. Sunt de acord că a fost un om diabolic, dar cu siguranță în spatele acestui holocaust s-a ascuns un plan mai mare decât ne-am putea imagina vreodată. Vom vorbi despre acest lucru mai detaliat în

continuare, dar deocamdată nu putem trece cu vederea posibilitatea ca Hitler să fi avut niște clone.

Moartea sau supraviețuirea lui Hitler în anul 1945 nu pare să fi influențat decisiv istoria ulterioară a umanității. Chiar dacă a continuat să trăiască, este greu de crezut că a mai avut vreun impact asupra lumii după această dată.

Scenariul morții lui Hitler devine cu atât mai interesant dacă examinăm soarta celorlalți lideri de vârf ai naziștilor. Și în această privință, istoricii au preferat să ignore evidența. Cu excepția lui Martin Bormann, moartea conducătorilor naziști nu a fost contestată de nimeni, deși nu au existat dovezi care să verifice dispariția lor fizică.

Să începem cu Rudolph Hess, adjunctul Führerului și Secretar al Partidului Nazist. Allen Dulles, ofițer OSS (Office of Strategic Services, precursorul Agenției de Contrainformații CIA) și mai târziu Directorul CIA, era convins că personajul care a apărut la Nurenberg dându-se drept Hess era o sosie a acestuia. Ipoteza clonării nu este nici ea exclusă¹⁹.

O mare controversă s-a iscat după moartea lui Hess în închisoarea de la Spandau, la vârsta avansată de 93 de ani (număr despre care foarte mulți magicieni, printre care și Crowley, afirmă că reprezintă *thelema*, adevărata voință). Presa a afirmat că Hess s-ar fi spânzurat, dar asistenta sa personală a susținut tot timpul că nu era suficient de puternic pentru a se spânzura singur. Mai mult, femeia era foarte indignată din cauza acestei încercări de compromitere a pacientului ei.

Indiferent dacă personajul respectiv a fost adevăratul Hess sau nu, este cert că a fost o figură misterioasă, care dispunea de foarte multe informații. În închisoare a primit constant date complete de la prietenii săi germani de la NASA, fiind perfect informat de toate călătoriile omului pe lună. Americanul de rând nu a avut acces la aceste informații, dar personajul nostru intra într-o cu totul altă categorie.

Mentorul lui Rudolph Hess a fost Karl Haushofer. Deși nu a fost membru al partidului nazist, acesta avea o influență uriașă în societățile secrete bavareze. Se spune că s-ar fi sinucis în martie 1946, dar a cerut cu insistență ca mormântul său să rămână anonim. De aceea, nici moartea lui nu este indiscutabilă. A fost de asemenea șeful Oficiului pentru Germanii din Străinătate, care răspundea de răspândirea civilizației germane în întreaga lume. Nu putem decât să ne întrebăm care a fost în aceste condiții adevărata sa soartă.

Nici moartea lui Heinrich Himmler nu a fost serios investigată, lucru confirmat de cel puțin două argumente. Pe de o parte, există o fotografie a cadavrului său într-o poziție înclinată. Pe de altă parte, există o altă fotografie a unuia dintre bărbații care l-au înmormântat. Cu siguranță, mărturia lui ar fi fost mai convingătoare dacă și-ar fi dat osteneala să marcheze mormântul.

---

¹⁹ Această ipoteză a căpătat subit o susținere imensă chiar în zilele din dinaintea trimeriei la tipar a acestei cărți, când presa a aflat că în Scoția a fost clonată o oaie. Articolele indică faptul că cel care a orchestrat întreaga afacere a fost Hugh Cameron, un investitor major al Institutului Roslin. Vă reamintesc că serviciile secrete dispun de o tehnologie cu cel puțin 50 de ani înainte ca ea să fie făcută pulbică.

Povestea morții lui Himmler este foarte interesantă, dacă ținem seama de circumstanțele în care s-a produs ea. În perioada de sfârșit, când Reich-ul se prăbușea, Himmler a fost acuzat de trădare de Hitler pe motiv că ar fi încercat să facă pace cu Aliații. El și-a acoperit un ochi cu un plasture și a încercat să treacă la englezi sub o identitate falsă. După ce a fost prins, a fost interogat timp de mai multe ore, dar nimeni nu i-a aflat identitatea. În cele din urmă, frustrat, el le-a spus anchetatorilor cine este. Sfârșind în mâinile a doi agenți secreți, a fost dezbrăcat la piele și căutat să nu aibă pastile otrăvitoare. Luptându-se cu anchetatorii, Himmler și-a spart o capsulă cu cianură ascunsă în dantură și a murit. Istoria consemnează această mărturie pe care nimeni nu a pus-o la îndoială vreodată deși provine de la doi agenți ai serviciilor secrete, dintre care unul avea să devină mai târziu președintele Israelului! La fel ca și în celelalte cazuri, nu putem decât să rămânem uimiți...

Un alt scenariu bizar este cel legat de moartea Reichsmarschall-ului Hermann Göring, omul care a depozitat în străinătate cea mai mare avere dintre liderii naziști. După ce și-a câștigat faima ca pilot în Primul Război Mondial, Göring a făcut primul pas către putere însurându-se cu o femeie foarte bogată dintr-o familie de industriași suedezi. Emma, soția sa, a apelat deseori la el să salveze anumiți evrei, la cererile prietenilor ei de familie. Göring i-a satisfăcut cererile atât timp cât s-a putut, până când situația a devenit mult prea dificilă pentru a mai risca.

Göring a căzut în dizgrația Führerului când l-a criticat pe acesta pentru divizarea Luftwaffe (Forțelor Aeriene Germane) și trimiterea unei părți a acesteia în Rusia. Deși Hitler a fost cel care a sabotat Luftwaffe prin decizia sa, el a sfârșit prin a-l critica pe Göring pentru ineficiența acesteia. Drept urmare, acesta s-a retras din Luftwaffe pe la mijlocul anului 1943, după care s-a bucurat în liniște de incredibila avere acumulată și de celebra sa colecție de artă. Pe măsură ce războiul se apropia de sfârșit, Göring ar fi avut numeroase posibilități de a fugi pe ruta sudică, dar, în mod curios, nu s-a folosit de nici una dintre ele.

Din buncărul său, Hermann Bormann a insistat și l-a convins pe Göring să îi trimită o telegramă lui Hitler, prin care îi cerea acestuia să îi cedeze poziția supremă în Reich, întrucât fusese deja numit succesorul legal al lui Hitler. Manipulat de aghiotantul său, Hitler l-a pus pe Göring sub acuzare, depozându-l de orice putere și de orice privilegii. Bormann a insistat apoi ca Göring să fie împușcat și a trimis chiar un ordin armatei în această direcție. Trupele loiale lui Göring au refuzat să facă însă acest lucru, astfel încât Reichsmarschall-ul a sfârșit prin a fi judecat la Nurenberg pentru crimele sale.

În afara lui Hess, Göring a fost singurul nazist de rang înalt judecat la Nurenberg. A refuzat să depună mărturie, considerând procesul o simplă înscenare. S-a creat astfel o situație critică pentru Aliați, care s-a rezolvat printr-o vizită-surpriză a colonelului William J. Donovan, directorul Oficiului pentru Servicii Strategice. „Wild Bill”, după cum era cunoscut de prietenii săi, a primit responsabilitatea de a monitoriza desfășurarea lină a proceselor. Până la întâlnirea cu el, Göring a fost necooperant și foarte afectat. Între cei doi s-a stabilit o anumită înțelegere, dar nimeni nu știe ce s-a întâmplat în

realitate. Unicul lucru cert este că atitudinea lui Göring s-a schimbat ca prin miracol.

Cartea *Misterioasa sinucidere a lui Hermann Göring* de Ben E. Swearingen sugerează că Donovan l-ar fi convins pe Göring să coopereze cu Aliații, în schimbul dreptului de a folosi o capsulă cu otravă, pentru a nu fi spânzurat. Conform acestei teorii, Donovan a obținut ce își dorea – buna desfășurare a proceselor, plătind un preț relativ mic: o moarte convenabilă pentru Göring.

Din cartea acestui autor rezultă că Donovan l-ar fi convins pe Göring să preia cea mai mare parte din vină, pentru a elimina astfel vinovăția colectivă a poporului german. În acest fel, nemții ar fi putut uita istoria holocaustului, ducându-și viața mai departe. Göring și-ar fi dat seama de noblețea acestui gest și ar fi acceptat să joace acest rol de dragul viitorului poporului său. Donovan nu îl considera pe Göring ca fiind responsabil de uciderea evreilor, dar fiind numărul doi în ierarhia Reich-ului, era singurul care își putea asuma responsabilitatea pentru aceste crime. El urma să fie principalul martor al acușării „împotriva lui Hitler”.

Tot acest scenariu ridică însă destule întrebări. Merită să ne întrebăm de pildă care a fost motivul real al prezenței directorului OSS la Nurenberg, știut fiind că biroul a fost creat cu scopul exclusiv de a strânge informații secrete. Procesul putea fi guvernat de procedurile simple ale jurisprudenței militare pentru cei suspecți de crime de război, dar implicațiile sale politice erau enorme și depășeau cu mult faptele cunoscute.

După convorbirea cu Göring, Donovan nu a rămas la Nurenberg. El și-a exprimat public, în numeroase ocazii, rezervele față de modul în care a fost judecat Lotul Generalilor, intrând astfel în conflict cu procurorul Robert H. Jackson, celebru pentru duelurile sale verbale cu Göring, în care a ieșit de fiecare dată pe locul doi. La început, Donovan s-a limitat la niște obiecții minore. Treptat, a început să forțeze nota. Jackson a refuzat să respingă cererea rușilor de punere sub acuzare a corpului de ofițeri germani. De regulă, când un ofițer al serviciilor secrete de talia lui Donovan este refuzat pe căi normale, el trece la subterfugii și la diferite metode clandestine, care se dovedesc mult mai eficiente. După ce a pierdut disputa cu procurorul Jackson, Donovan s-a decis să părăsească Nurenberg-ul și să-și reia funcția la OSS. După plecarea sa, Göring a devenit deprimat, simțind că „și-a pierdut un prieten”.

Într-un fel sau altul, Göring a reușit să se sinucidă în închisoarea din Nurenberg cu ajutorul unei capsule cu otravă. În mod curios, cu patru zile înainte de sinucidere a scris o scrisoare în care afirma că nici o persoană din personalul închisorii nu era vinovată de acțiunea sa. Gestul este mai mult decât surprinzător, întrucât o simplă percheziție în celulă le-ar fi putut dezvălui anchetatorilor planurile sale.

La vremea morții lui Göring, comandantul închisorii din Nurenberg era colonelul Burton Andrus. Deși tribunalul militar l-a absolvit de acuzația de neglijență, Andrus a fost puternic atacat de presă și de diferite facțiuni evreiești pentru că a permis sinuciderea lui Göring. Pe de altă parte, el a permis expunerea cadavrului dezgolit al acestuia pentru ca toată lumea să

poată vedea că este mort. S-a mers chiar până acolo încât un medic rus a palmuit cadavrul pentru a se convinge că nu este vorba de un truc. Aceasta este principala dovadă adusă de lucrarea *Misterioasa sinucidere a lui Hermann Göring* pentru moartea acestuia. Autorul nu-și dă nici o osteneală în a demonstra că lui Göring nu i s-au administrat droguri care să imite starea de deces. Se știe că acest lucru este posibil și că o eventuală stare de inconștiență ar fi neutralizat efectul palmei.

Despre Comitetul de Investigație a Sinuciderii lui Göring s-a spus că a dat dovadă de o lipsă de obiectivitate fără precedent. Afirmația îi aparține chiar fiului colonelului Andrus. Încălcând orice procedură militară, investigația a fost făcută de niște subordonați ai lui Andrus, membri ai Departamentului de Securitate Internă 685, chiar unitatea responsabilă de paza lui Göring. Cu greu am putea găsi o dovadă mai clară a înscenării.

Cadavrul lui Göring și corpurile celorlalți naziști spânzurați în aceeași perioadă au fost așezate apoi în sicrie și transportate în camioane escortate de armată, dar fără plăcuțe de înmatriculare. Nu s-au păstrat documente cu șoferii vehiculelor. Comandantul Companiei 26 Infanterie la vremea procesiunii înmormântării era Nick Carter, un absolvent al Academiei West Point. Acesta a chemat două camioane pentru transportul cadavrelor, dar nu știa cine sunt șoferii acestora. Aceștia nu s-au întors niciodată, și din câte declară chiar el, au fost șterși de pe statele armatei.

Corpul lui Göring și cadavrele celorlalți naziști au fost transportate la crematoriul de la cimitirul din München, cunoscut sub numele de Ostfriedhof. Pe data de 16 octombrie, un ofițer al armatei americane a sosit la cimitir la ora 5.00 dimineața. El le-a spus paznicilor germani că la ora 7.00 urmează să sosească niște camioane cu „corpurile a 11 soldați americani, uciși și îngropați în timpul războiului, dar a căror cenușă a fost solicitată de familiile lor”. Corpurile nu au sosit decât la ora 11.00, moment în care crematoriul a fost înconjurat de paznici din armata americană. Cele 11 sicrie au fost coborâte în crematoriu, în care focul fusese deja aprins. Ele nu au fost deschise. Pe scurt, întregul scenariu ar fi permis de o mie de ori fuga naziștilor.

Martin Bormann, omul care i-a depozat literalmente pe Himmler și pe Göring de puterea lor în ultimele zile ale Reich-ului, a reușit în schimb să scape. Povestea lui este prezentată în cartea *Urmarea războiului: Martin Bormann și cel de-al Patrulea Reich*, scrisă de Ladislav Farago. Există și voci care insistă că Bormann ar fi murit, dar această carte este destul de convingătoare.

Oricare ar fi realitatea legată de acești indivizi, nu pot fi contestate ciudatele circumstanțe și oportunitățile de care au beneficiat. Nici unul dintre ei nu a deținut o putere vizibilă care să fi constituit o amenințare, dar cu toții au avut un numitor comun: erau profund preocupați de ocultism. Magicienii, fie ei albi sau negri, cred într-un ritual sacru care constă în schimbarea identității. Aceasta este chiar esența inițierii în cel de-al zecelea grad al OTO. Adeptul renunță la fosta sa identitate și primește una nouă. Inițierea este valabilă și dacă noua identitate se obține prin moarte sau prin mijloace îndoielnice.

Cu siguranță, Hitler nu și-ar fi putut alege o dată mai enigmatică și mai magică decât cea de 30 aprilie pentru a muri. La această dată se celebrează sărbătoarea celtică a Walpurgisnacht, sărbătoarea sufletelor moarte, cu exact șase luni înainte de Halloween. Misterul pare desăvârșit.

Nu există nici o îndoială că spiritele liderilor celui de-al Treilea Reich nu se odihnesc în pace. Nici un alt personaj din istorie nu a atras atâta atenție ca ei. Oricât de mult i-am disprețui, sau poate admira, nimeni nu poate contesta faptul că ei continuă să ne influențeze prin rețeaua morfogenetică a pământului. Sufletele lor conțin secrete care nu au fost încă descoperite. Atât timp cât acest mister se va păstra, vor continua să fie adorați pe pământ, chiar dacă într-o manieră mai mult sau mai puțin tacită.

Cu toții au afirmat că susțin idealurile și puterea străvechiului Babilon. Altfel spus, și-au dorit să creeze pe pământ o utopie în numele poporului german, care să constituie o punte directă către Creator. Cei care încearcă să urce însă această scară a Babilonului sunt nevoiți să contemple de-a lungul drumului scheletele predecesorilor lor care nu au reușit. Rămășițele lor își strigă încă disperarea viselor lor neîmplinite. Visele lor au fost atât de înalte și împlinirea lor atât de dramatică, uneori de-a dreptul oribilă, încât oamenii care au trăit aceste vise nu vor fi cu siguranță uitați.

Capitolul 16

Otto Skorzeny

Deși majoritatea liderilor celui de-al Treilea Reich nu par să fi supraviețuit războiului, sau cel puțin nu au mai avut un cuvânt de spus după încheierea acestuia, există un personaj absolut fascinant care a avut o soartă diferită. Deși a fost extrem de celebru și admirat de toți fanii războiului, majoritatea contemporanilor noștri nu îi cunosc nici măcar numele. Era vorba de Otto Skorzeny, șeful celui mai important comando al celui de-al Doilea Război Mondial.

Skorzeny era un austriac de un mare patriotism. La fel ca și mulți dintre compatrioții săi din acele vremuri, era convins că evreii reprezintă un factor major în degradarea culturii austriece. Deși nu am descoperit dovezi ale unei atitudini antisemite a lui Skorzeny înainte de război, nu există nici o îndoială asupra poziției sale ulterioare războiului. A afirmat public în repetate rânduri că nu este antisemit, dar viața sa a devenit o veritabilă cursă între el și agenții israelieni.

Atlet cu o reputație uriașă, Skorzeny a fost antrenat în diferitele arte ale războiului. În tinerețe, s-a rănit la obraz în timpul unui concurs de sărit garduri; rana s-a transformat apoi într-o cicatrice permanentă. Admiratorii săi o priveau însă ca pe un semn al distincției și el însuși își purta cicatricea cu mândrie. De atunci, Skorzeny a primit porecla „Omul cu Cicatrice”.

Foarte mulți l-au considerat pe Skorzeny cel mai bun soldat de pe întregul teatru al celui de-al Doilea Război Mondial. A știut să-și cucerească acest titlu, iar comandoul său a avut o celebritate uriașă în ambele tabere ale războiului. Deși primea în permanență numai misiuni aproape imposibile, cu șanse ridicole de succes, Skorzeny a reușit de fiecare dată să le ducă la bun

sfârșit. Și-a antrenat personal soldații, care îi erau de o loialitate absolută. Nu era un om crud și nu-i păsa deloc de politică sau de birocrație. Pe scurt, era un adevărat luptător.

Lectura biografiei sale (*Skorzeny: comandoul lui Hitler*, de Glenn B. Infield) trezește încă o mare admirație în majoritatea cititorilor pentru acest soldat și conducător pur, chiar dacă aceștia nu simpatizează cu naștii²⁰. Pentru a înțelege mai bine această fascinație, este suficient să amintim derularea evenimentelor în cea mai faimoasă misiune a sa: salvarea lui Benito Mussolini.

Cu mult timp înainte ca războiul să fie considerat pierdut, Mussolini a fost capturat de un grup anti-fascist din Italia, fiind încarcerat într-un hotel construit într-o zonă stâncoasă, accesibil numai cu ajutorul telefericului. Hitler era furios, căci această răpire reprezenta o mare lovitură pentru moralul trupelor Axei. Și mai rău era faptul că nimeni nu știa unde era ținut Mussolini. Skorzeny a primit această misiune și a fost instruit direct de Hitler. În caz de eșec, ar fi fost dezonorat.

Serviciile secrete nu au reușit să afle nici o informație legată de locul de detenție a lui Mussolini. Skorzeny trebuia să afle singur acest lucru, ceea ce a și reușit destul de rapid, dar aceasta era doar partea cea mai ușoară a misiunii sale. Nu existau drumuri care să ducă la hotel și pe care să poată fi transportate trupe și vehicule blindate. În plus, peisajul stâncos nu permitea transportul acestora pe cale aeriană și aterizarea pe o eventuală pistă. Bombardarea hotelului era exclusă din start, căci ar fi pus în pericol viața lui Mussolini, compromițând misiunea.

După o misiune de recunoaștere a regiunii, Skorzeny a descoperit la baza stâncilor pe care era construit hotelul o mică porțiune de teren plat pe care s-ar fi putut ateriza forțat cu ajutorul unor planoare. După ce a studiat planul și s-a antrenat alături de oamenii săi, punându-și de o mie de ori viața în pericol, comandoul a trecut la acțiune.

Aterizarea forțată a planoarelor a fost un succes, dar soldații mai trebuiau încă să urce pe stânci fără să fie observați de gărzile italiene și să preia controlul asupra hotelului. Nemții au reușit să-i ia prin surprindere pe italieni, iar Skorzeny a pătruns personal în interiorul hotelului, neobservat. În scurt timp, trupele sale au preluat controlul asupra zonei, deși erau depășite în număr mare de italieni. Mussolini a fost transportat la baza stâncilor, unde îi aștepta un mic avion cu motor, care l-a transportat, împreună cu Skorzeny, înapoi la Roma. Avionul era prea mic pentru a mai transporta și alți soldați din comando. Însăși aterizarea sa forțată pe mica porțiune de teren plat a fost considerată un miracol, la fel ca și decolarea ulterioară. Trupele germane au reușit însă să-și croiască drum prin regiunea muntoasă a Italiei, mergând pe jos și ajungând în siguranță pe teritoriul Germaniei.

După ce l-a lăsat pe Mussolini la Roma, Skorzeny a zburat la Viena și s-a cazat la un hotel. Speranța lui era să se odihnească o vreme, întrucât se rănise la spate în timpul aterizării forțate. Telefonul a sunat însă încontinuu, mesaje de felicitare succedându-se unul după altul. În cele din urmă,

---

²⁰ Deși Skorzeny nu a fost judecat niciodată ca și criminal de război, au existat grupuri evreiești care au insistat că ar fi trebuit să fie pus sub acuzație.

Skorzeny a primit un mesaj de la Himmler care îi spunea că Führerul dorește să-l vadă deîndată. A zburat la Berlin, unde a primit ordinul Crucea Cavalerilor, cea mai înaltă onoare care putea fi acordată unui soldat, comparabilă cu Medalia de Onoare a Congresului în Statele Unite. Vestea s-a răspândit ca fulgerul și Skorzeny a devenit vedeta principală a orașului. Nu avea însă timp de petreceri. Dorința lui cea mai vie era să se întoarcă în acțiune. La urma urmei, avea un război de câștigat.

Multe din sarcinile primite de Skorzeny după această misiune care i-a adus celebritatea erau pur și simplu imposibile. Nu trebuia să fii un om curajos ca să le accepți, ci de-a dreptul idiot. Majoritatea au și fost anulate.

Cea mai neobișnuită misiune pe care a primit-o Skorzeny a avut loc în anul 1944, când Himmler i-a cerut să descopere comoara ascunsă de la Montsegur, în regiunea Cathar din sudul Franței. Montsegur este o fortăreață istorică, considerată ultima reședință a catharilor, o sectă creștină gnostică pe care biserica catolică o acuza de erezie. Înainte de a fi complet anihilată de Inchiziție, membrii acesteia au trecut în clandestinitate, ieșind mai târziu din nou la lumină prin intermediul lojilor masonice și al altor organizații secrete. Catharii erau apropiați de curtea lui Carol cel Mare și de cavalerii templieri.

SS-ul lui Heinrich Himmler trimisese deja mai multe expediții la Montsegur. Cea mai importantă a fost condusă de arheologul german Otto Rahn, un adept avid al ocultismului care dorea să descopere atât Sfântul Graal cât și Arca Contractului. Rahn avea motive să creadă că secta catharilor a ascuns aceste relicve sacre în fortăreața de la Montsegur. Scenariul era credibil, întrucât zona este înșesată de caverne și de tunele subterane. Rahn și-a făcut o adevărată carieră din a căuta aceste obiecte și comoara despre care credea că le însoțește. În momentul de față nu există nici o dovadă care să ateste că ar fi avut succes. Otto Rahn a fost declarat mort înainte de începerea războiului, dar moartea sa a fost extrem de controversată.

Himmler a apelat atunci la Skorzeny, pe care îl considera un om care poate realiza orice. Acesta a obținut în câteva zile ceea ce Otto Rahn nu a reușit să facă în mai mulți ani. Folosindu-și cunoștințele excepționale de strategie și tactică militară, el a tras rapid concluzia că gnosticii cathari nu și-ar fi lăsat comoara în fortăreața de la Montsegur sau în vecinătatea acesteia, ci ar fi luat-o cu ei pe o anumită rută de salvare. Singura problemă legată de această teorie era că nu exista nici o rută de salvare din Montsegur. Catharii fuseseră înconjurați din toate direcțiile de forțele Inchiziției, cu o singură excepție: o stâncă inaccesibilă deasupra căreia era construită fortăreața.

Se pare că Skorzeny avea o *karma* bună în ceea ce privește stâncile. Într-o misiune asemănătoare a reușit să-l salveze pe Mussolini. El și-a dat seama că deși era imposibil să încerci să urci pe stânca respectivă, catharii s-au folosit probabil de frânghii pentru a coborî pe ea. Aceasta a fost ruta de salvare a catharilor, iar Skorzeny și-a propus să o urmeze. În scurt timp, el a ajuns pe vârful unui munte din apropiere, pe care a descoperit o fortăreață ascunsă. Aceasta a fost adevăratul refugiu suprem al catharilor, rămas nedescoperit aproape o mie de ani.

Printr-o coincidență, operația condusă de Skorzeny s-a realizat în ziua cea mai sfântă a catharilor. Conform tradiției, sute de localnici celebrau în

această zi un festival ținut la fortăreața propriu-zisă de la Montsegur. Fiind sub ocupație, de data aceasta sătenii au fost nevoiți să ceară formal permisiunea autorităților germane de a folosi perimetrul, dar au fost refuzați. În fervoarea lor, mulți dintre ei nu au ținut însă cont de interdicția autorităților și au coborât în fortăreață pentru a-și îndeplini ritualurile străvechi.

Informat de situație, Skorzeny i-a lăsat să se bucure de festivalul lor. Era el însuși un om simplu, fără nici un pic de respect pentru birocrația germană, pe care chiar o disprețuia. De altfel, operațiunea sa se desfășura la o distanță considerabilă de locul de pelerinaj al sătenilor.

În curând, Skorzeny și oamenii săi au găsit comoara secretă. L-a anunțat imediat pe Himmler, care a trimis o echipă pentru recuperarea și transportul acesteia. El i-a transmis lui Skorzeny un mesaj prin care îi cerea să se uite pe cer în ziua următoare. A doua zi, un avion care lăsa o dâră colorată a desenat pe cer crucea celtică (o cruce în interiorul unui cerc). Era un mesaj ezoteric adresat unui coleg dintr-o societate secretă. Semnificația mesajului era limpede: Skorzeny își încheiase misiunea. El a lăsat echipa de recuperare să-și facă treaba și s-a întors pe teatrul de război.

La sfârșitul războiului, Skorzeny se afla în casa sa din Austria. După ce Aliații au cucerit țara, el le-a ordonat oamenilor săi să își depună armele și s-a predat el însuși armatei americane. Acest simplu act s-a dovedit mai dificil decât ar fi crezut. Luptele încetaseră, prizonierii germani erau deja foarte numeroși, așa că soldații americani nu se grăbeau prea tare să ia noi prizonieri. Skorzeny știa însă că este extrem de faimos și că ar fi fost considerat un prizonier valoros. Se pare însă că soldații cărora a încercat să se predea fie nu l-au crezut, fie nu au înțeles semnificația cuvintelor sale. După multe discuții ridicole, cineva și-a dat în sfârșit seama cu cine are de-a face: cu șeful comandoului care l-a salvat pe Mussolini. Și astfel, a început circul. Extrem de admirat de soldații americani, Skorzeny a fost tratat ca un zeu. În cele din urmă, autoritățile au fost nevoite să le ceară soldaților să își facă datoria.

După cum am afirmat mai devreme, Skorzeny nu a fost niciodată judecat pentru crime de război la Nurenberg. Nu se obișnuiește ca soldații loiali să fie judecați în acest fel. De altfel, procurorii militari nici nu aveau vreo dovadă că Skorzeny s-ar fi făcut vinovat de crime de război. Totuși, el nu a fost eliberat, lucru care a început să-l deranjeze foarte tare. Pe scurt, Skorzeny a devenit un prizonier pe timp de pace, fără nici o explicație. I s-a permis o singură vizită la Viena, dar a fost supravegheat îndeaproape. După ce a lăncizat în arest o bună bucată de vreme, Skorzeny a fost acuzat de un tribunal militar pentru un act care viola Regulile Războiului stabilite la Geneva.

În perioada de final a războiului, lucrurile deveniseră disperate pentru naziști. Hitler s-a gândit să facă un ultim efort suprem. El a aplicat o tactică pe care o învățase chiar de la Aliați, care au folosit-o împotriva naziștilor. Soldații germani s-au îmbrăcat în uniforme americane, au folosit vehicule capturate de la Aliați și s-au infiltrat în liniile inamice. Aici, ei au inversat indicatoarele, au aruncat în aer poduri și au generat multă confuzie. Cel care a pus în aplicare planul a fost, desigur, Skorzeny.

Regulile Războiului interziceau în mod expres purtarea uniformelor inamice pentru a ucide. Skorzeny știa foarte bine acest lucru și l-a întrebat pe Führer cum trebuie să procedeze. Hitler a fost de acord să nu fie uciși oameni aplicând această tehnică. Este limpede însă că atunci când te trezești în mijlocul liniilor inamice este ușor să fii prins într-un schimb de focuri. Ca de obicei, operațiunea condusă de Skorzeny s-a dovedit un succes. Evident, în timpul acestui proces americanii au suferit pierderi grele. Acesta este războiul.

Skorzeny, care a primit din oficiu un avocat american, a respins cu amărăciune acuzațiile și și-a dat seama că asistă la un proces politic. Judecătorii erau surzi la apărarea sa. În ultimul minut, la bară a fost chemat un martor-surpriză. Era vorba de un ofițer de aviație britanic pe nume Yeo-Thomas. Acesta a depus mărturie că Aliații au folosit o tactică similară, trimițând un comando la care a participat chiar el în spatele liniilor germane, și încă de mai multe ori. A declarat deschis că atunci când a fost necesar, Aliații nu s-au sfiit să ucidă. Deși legea nu prevedea nimic în acest sens, Yeo-Thomas a arătat că Regulile Războiului s-au schimbat mult de la Primul Război Mondial încoace. De data aceasta, judecătorii aveau mâinile legate. Ei nu au mai avut ce face și l-au achitat pe Skorzeny. În caz contrar, Aliații ar fi trebuit să răspundă la rândul lor pentru crime de război. După toate probabilitățile, cei care l-au trimis pe Yeo-Thomas să depună mărturie au fost șefii serviciilor secrete americane.

Cu tot acest deznodământ fericit, Skorzeny a continuat să rămână închis. Politica este un joc complicat. Cert este că el a căpătat un resentiment față de americani, fiind convins că este tratat în mod injust. Atunci când s-a predat, scopul lui a fost acela de a coopera cu Aliații, dornic să-și construiască un viitor nou într-o Austrie renăscută. Dintr-o dată, și-a dat seama că nu mai are o țară, trezindu-se singur într-o lume străină și înspăimântătoare. Singurul sistem de guvernare pe care l-a cunoscut a fost vechiul Reich, care nu mai exista. Autoritățile aliate nu aveau încredere în el și în nici un caz nu s-au grăbit să-i întindă o mână de ajutor.

Cu toate acestea, Skorzeny se bucura încă de o popularitate uriașă în rândul soldaților americani. Aceștia îi admirau curajul și faptele legendare. De aceea, câțiva dintre ei l-au ajutat să scape, probabil mai mult din simpatie și respect decât ca parte a unei conspirații. Skorzeny a zburat în Spania și a cerut protecția unui vechi aliat al Germaniei: dictatorul Francisco Franco. Aici, el și-a dat seama că are încă destule contacte și că popularitatea sa a rămas intactă. La urma urmei, Skorzeny a fost direct responsabil de trimiterea a tot felul de comori către Argentina și alte destinații. Superiorii săi naziști, care aveau o încredere nelimitată în el ca într-un om care rezolvă orice sarcină, erau acum morți sau dispăruți. Pe scurt, avea cale liberă să înceapă o viață nouă, chiar dacă una în anonimat. Americanii nu l-au dorit, vechiul Reich dispăruse, dar Skorzeny a rămas cu o moștenire de pe urma acestuia: o carte de credit practic nelimitată.

Loialitățile lui Skorzeny au fost modelate de circumstanțele vieții sale. El a fost nevoit în permanență să aleagă între o tabără și alta. Americanii l-au respins, fiind susținuți și de evreii care tocmai își creau noul stat, Israel. Aceste grupări nu aveau nici o simpatie pentru Skorzeny, pentru prietenii săi

și pentru tot ce reprezentau ei. Aceasta este singura explicație rațională pentru procesul politic la care a fost supus. Dându-și seama cine îi stă împotrivă, Skorzeny a devenit pe față dușmanul lor și a început să susțină financiar operațiunile de salvare și de mutare a foștilor ofițeri SS. A devenit astfel o veritabilă placă turnantă între operațiunile din Germania, America de Sud și lumea arabă. Geniul său militar a fost folosit (uneori chiar de CIA) pentru a antrena forțe teroriste în Egipt, Irak și alte țări arabe. Țările din America de Sud l-au folosit ca și consultant militar.

Deși este de înțeles că americanii nu l-au dorit pe Skorzeny, procedând în acest fel ei au eliberat în lume o forță de necontrolat, care avea să se dovedească un adevărat coșmar. Antrenamentele și taberele militare conduse de el în țările lumii a treia au pus bazele unei politici de ură și teroare ale cărei consecințe continuăm să le simțim și în ziua de astăzi.

După război, Skorzeny a devenit prietenul și consultantul lui Juan Peron, dictatorul militar al Argentinei. A fost inclusiv garda de corp personală a Evitei, soția acestuia. El a fost cel care avea să-i aducă mai târziu trupul înapoi din Italia, după ce Evita a murit, iar cadavrul i-a fost furat și ascuns timp de mai bine de un deceniu.

Skorzeny a creat în Egipt o veritabilă rețea teroristă, despre care s-a spus că ar fi înființat inclusiv lagăre de concentrare. Din câte am citit, se pare că acest lucru s-a realizat la cererea autorităților egiptene, care doreau să scape de populația lor evreiască. Skorzeny le-a făcut pe plac, apelând la un vechi contact din SS care știa cum trebuie condus un lagăr de concentrare. În fața opiniei publice, el a afirmat însă că nu a susținut Holocaustul. După părerea mea, s-a folosit de orice mijloace pentru a restabili și menține o vastă rețea de interese care să susțină și să ducă mai departe cauza nazistă, indiferent cum am defini această cauză.

Lui Skorzeny îi plăcea să se joace cu ziariștii, furnizându-le frânturi din aspectele oculte ale celui de-al Treilea Reich. Uneori i-a încurajat să facă speculații legate de scăparea lui Hitler sau de alte aspecte neverosimile ale celui de-al Patrulea Reich. Nu există nici o îndoială că se amuza copios, dar nimeni nu poate afirma cu precizie ce anume știa și ce erau pure speculații. Tot ce știm cu siguranță este că a fost un jucător foarte important într-o rețea misterioasă, cu implicații pe alocuri sinistre.

Pe la începutul anilor 70 Skorzeny a fost diagnosticat ca având cancer, posibil ca rezultat al complicațiilor generate de o lovitură la spate pe care a căpătat-o în timpul misiunii de salvare a lui Mussolini. Operația chirurgicală la care a fost supus l-a lăsat paralizat, iar medicii i-au spus că nu va mai putea umbla niciodată. Skorzeny era însă un om plin de resurse. El a apelat la un fost terapeut SS. Cu ajutorul acestuia, a reușit să-și uimească medicii, recâștigându-și capacitatea de a umbla. Una din ultimele sale acțiuni publice a fost participarea la o slujbă catolică ținută pentru mântuirea sufletelor lui Hitler și Mussolini. A murit în anul 1975.

La prima vedere, moștenirea pe care ne-a lăsat-o Otto Skorzeny pare să fie una legată de terorism. Nu este mai puțin adevărat însă că în urma sa au rămas nenumărate intrigi care așteaptă să fie dezlegate, dar și convingerea că în lumea modernă există încă o puternică organizație nazistă,

cât se poate de activă. Cunoscută sub numele de Păianjenul, această rețea mondială cuprinde diferite facțiuni răspândite în întreaga lume.

Capitolul 17

Conexiunea arabă

Unul din aspectele cele mai curioase la care ne-a condus investigația noastră se referă la conexiunea lui Otto Skorzeny cu Egiptul și cu lumea arabă. Această alianță pare și mai interesantă dacă ținem seama de ostilitatea istorică a celor două puteri față de Israel. Istoria antică a Arabiei ne oferă indicii demne de remarcat care explică legăturile dintre arabi și naziști. Indiferent cât de fragmentată a devenit lumea arabă, este cert faptul că ea a fost construită după modelul vechilor școli ale misterelor aflate în căutarea adevărului. Deși folosită greșit, puterea lor s-a tras dintr-o tradiție vie, practică în cadrul acestor școli ale misterelor. Acesta este subiectul de care ne vom ocupa în acest capitol.

Din câte mi-a spus Jan van Helsing, cea mai puternică și mai secretă societate a naziștilor a fost misteriosul Ordin al Pietrei Negre. Deși avea nenumărate informații legate de toate celelalte societăți secrete, despre aceasta Jan nu avea nici cel mai mic indiciu. Investigația devenea astfel foarte dificilă. Am reușit totuși să descopăr prin forțe proprii că această Piatră Neagră era legată direct de Piatra Neagră de la Mecca, orașul sfânt al religiei islamice. Mecca este situată pe peninsula arabică, la est de Marea Roșie.

Deși la ora actuală este doar o prelungire a deșertului Sahara, peninsula arabică a fost cândva un teren fertil pe care înflorea viața. La origini, Mecca a fost un loc sacru al vechii culturi ariene. Mai târziu, el a devenit un loc de adorație al hindușilor (despre care se știe că au derivat din vechii arieni).

Potrivit tradițiilor populare în zona Meccăi, Avraam și fiul său Ismail au auzit vocea lui Allah, care le-a poruncit să reconstruiască vechiul altar sacru. Allah era o zeitate păgână, cunoscută locuitorilor zonei, care îmbrățișa simultan aspectul masculin și cel feminin al divinității. Prefixul „Al” sau „El” se referă la principiul masculin. În limba spaniolă, substantivele de gen masculin continuă să fie însoțite și astăzi de articolul „el”. Sufixul „la” sau „lah” reprezintă principiul feminin. Împreună, cele două cuvinte devin „Al-lah” sau *Allah*.

Când au ajuns în locul sfânt, Avraam și Ismail au constatat că acesta este ocupat de locuința unei bătrâne. Aceasta a fost de acord să își mute casa și să îi lase să construiască altarul, dar numai cu condiția ca noul templu să îi fie încredințat ei și descendenților ei pentru totdeauna. Bătrâna era cunoscută sub numele de Shaybah, iar descendenții săi au păstrat numele de Benu Shaybah, care înseamnă efectiv urmașii bătrânei femei. La ora actuală, intrarea în locul sfânt al Islamului, Kaaba, se face prin Porțile Fiilor lui Shaybah. În engleză, Shaybah se traduce prin Sheba, la fel ca în Regina din Sheba. Cuvântul *Sheba* provine de la zeitatea indiană Shiva, contrapartea masculină a lui Kali, zeița timpului și a distrugerii.

Kaaba este o structură cubică, cunoscută uneori și sub numele de Cubul Negru. Este acoperită cu o țesătură ornamentală numită Kiswat. Într-unul din colțurile Kaabei este încastrată Piatra Neagră, care a fost dintotdeauna înconjurată de mister. Este practic imposibil pentru cineva care nu aparține religiei musulmane să se apropie de ea. De aceea, Piatra Neagră nu a putut fi supusă vreodată unei investigații științifice. Cei mai mulți observatori moderni sunt convinși că este un fel de meteorit. Călătorii din vremea lui Sir Richard Burton au afirmat că natura ei este vulcanică. Burton îl citează pe un anume Ali Bey care o descrie ca un „bloc de bazalt vulcanic a cărui circumferință este încrustată cu cristale mici, cu colțuri ascuțite, cu romburi de feldspat de culoare roșu cărămiziu pe un fundal de culoare neagră, asemănător cu catifeaua sau cărbunele, cu excepția unei protuberanțe care este de culoare roșiatică”. Burton îl citează de asemenea pe un anume Burckhardt care afirmă că „este o bucată de lavă care conține diferite particule fine dintr-o substanță alb-gălbuie”.

Cuvântul *Kaaba* înseamnă Marea Mamă în limba arabă. Dicționarul afirmă că derivă din *kava*, peșteră (n.n. *cave* în limba engleză), un alt simbol feminin. Din punct de vedere fonetic, cuvântul este alcătuit din „Ka” și „ba”, care înseamnă casa spiritului. Magicianul Kenneth Grant îl definește ca „sălașul feminin” sau sursa Oului Primordial.

La început, Kaaba era cunoscută pentru izvorul său natural, care produce o apă sălcie, cunoscută sub numele de Zemzem. Această apă este foarte bogată în minerale și este distribuită în întreaga lume pentru efectele sale terapeutice. În limba persană, Zemzem înseamnă „Marele Luminariu”, care corespunde din punct de vedere cabalistic lui Venus sau lui Lucifer. Piatra Neagră de la Kaaba este asociată cu Venus și din perspectiva puterii sale de regenerare. Zemzem mai poate fi tradus și prin „Zam! Zam!”, care înseamnă „Umple! Umple! (sticla)”.

De-a lungul îndelungatei sale istorii, Kaaba a suferit diferite distrugeri. În ultimii 1300 de ani a fost întreținută însă cu cea mai mare grijă. În perioada antică, Kaaba conținea idoli mai multor zei păgâni, îndeosebi cei ai hinduismului. Profetul Mohamed a eliminat acești idoli, dar a recunoscut și a consacrat primul zeu al Kaabei, pe Allah. A fost singurul zeu pe care l-a recunoscut.

Potrivit tradiției, Piatra Neagră din Kaaba provine din ceruri și i-a fost dăruită lui Adam de Allah. La origini era o piatră de un alb imaculat, care trebuia așezată în Kaaba, un altar pe care trebuia să-l construiască Adam. În acele timpuri era cunoscută sub numele de „Alhajar Alsad”, Cea Mai Fericită dintre Pietre. Dintre toate pietrele din Paradis, a fost singura aleasă de Allah pentru a fi așezată în Kaaba din Mecca. Ținând piatra în mână, Adam a coborât din Paradis și a ajuns în Ceylon (sau Sri Lanka). Adam a așezat piatra pe pământ, pentru ca altarul Kaabei să poată fi construit în jurul ei. Se pare că la vremea respectivă era o piatră uriașă.

În timpul Potopului din vremea lui Noe, Kaaba a fost puternic deteriorată, așa că Piatra Sfântă a fost ascunsă într-un loc sigur. A rămas astfel ascunsă până când Allah i-a poruncit lui Avraam să reconstruiască altarul Kaabei. Avraam și-a părăsit căminul din Babilon și a fost condus de îngerul Gabriel către izvorul Zemzem. Odată ajunși în Mecca, Gabriel i-a dat Piatra

Sfântă. Avraam i-a învățat pe localnici să se închine acestei pietre, făcând sacrificii de animale într-un loc din apropiere. Sângele animalelor era vărsat pe piatră, care a devenit în timp neagră. Într-adevăr, culoarea pietrei este descrisă ca fiind foarte întunecată, fie neagră, fie de un roșu foarte închis. Legenda spune că închiderea culorii pietrei a fost rezultatul păcatelor oamenilor.

Tradițiile islamice sunt destul de variate, dar au un numitor comun. Potrivit acestuia, Piatra Neagră a făcut cândva parte dintr-un ansamblu mult mai mare. Rămășița de astăzi este doar un fragment dintr-un obiect foarte sacru. Una din tradiții o numește „piatra respinsă”. Această expresie este nu doar numele ezoteric al lui Christos, dar și o frază folosită pentru blocul din piatră așezat cândva în vârful Piramidei din Gizeh. Acest lucru este atestat de mitologia egipteană, în care Gabriel este echivalentul lui Tahuti, constructorul Marii Piramide. Ideea că Tahuti i-a dat Piatra lui Avraam (sub forma îngerului Gabriel) sugerează că Piatra Neagră de la Mecca reprezintă un fragment din blocul așezat cândva în vârful Marii Piramide.

În secolul VII, Kaaba a fost distrusă de un incendiu. La reconstrucție, clădirea a fost înzestrată cu o intrare situată la câteva zeci de centimetri de sol, pentru a supraveghea mai bine cine intră în clădirea sfântă. Întrucât reconstrucția a fost realizată de mai multe triburi arabe, s-a creat o dispută legitimă legată de cel care va instala Piatra Neagră pe noul ei edificiu. Până la urmă, s-a ajuns la concluzia ca primul venit care va intra în curtea interioară să spună cine trebuie să instaleze Piatra. Sincronicitatea a făcut ca prima persoană care a intrat în curte să fie Mahomed. Acest eveniment s-a produs înainte ca viziunile sale să îl transforme în celebrul Profet al lui Allah. Tânărul Mahomed a făcut un plan care să împace toate grupurile arabe rivale. El a așezat Piatra pe o bucată de pânză și a cerut ca fiecare trib să își trimită un reprezentant în jurul acesteia. Împreună, ei au ridicat pânza pe care era așezată Piatra Neagră și au dus-o la Kaaba. Acolo, tânărul Mahomed a luat Piatra și a așezat-o personal în noul ei lăcaș.

Câțiva ani mai târziu, Mahomed s-a retras într-o peșteră, unde a primit mai multe mesaje divine prin intermediul lui Gabriel. Pe baza acestor viziuni, a început să convertească mulțimile, cucerind în cele din urmă întreaga lume semitică. Istoria lui Mahomed este fascinantă, dar mult prea complexă pentru a o analiza aici. Există totuși câteva aspecte asupra cărora aș dori să mă opresc.

Informațiile de mai sus arată cu claritate că tradițiile locale afirmă că puterea lui Mohamed a provenit de la Marea Piramidă. Poziția lui a fost protejată și întărită de însăși Zeița-Mamă. Înainte de a primi mesajele de inspirație divină, s-a însurat cu o femeie bogată. Aceasta nu numai că i-a asigurat independența economică, dar a fost prima care a recunoscut calitatea divină a mesajelor primite. Când Mahomed a început să își predice mesajul, devenind din ce în ce mai popular, liderul celui mai puternic trib din zonă s-a infuriat groaznic și și-a propus să-l ucidă. Setea de sânge i-a fost stinsă însă de propria sa soră, al cărei rol a devenit crucial. Aceasta era o susținătoare aprigă a lui Mahomed și a reușit să-și convingă fratele să nu îl ucidă pe noul profet. În cele din urmă, femeia și-a convertit fratele la Islam. Sprijinul acestuia s-a dovedit esențial pentru răspândirea timpurie a noii religii.

Constatăm de aici că întreaga bază a religiei islamice urmează preceptele de bază ale Zeiței-Mamă, pe care o și celebrează. Deși libertatea femeilor este limitată prin legi stricte, există totuși un aspect care atestă respectul față de principiul feminin. Cuvântul *Islam* înseamnă „a aspira către calea lui Dumnezeu”. Aspirația este un atribut feminin. Prefixul „Is” provine de la Isis, adică principiul feminin, în timp ce sufixul „lam” înseamnă „cale” sau „cărare” în tibetană. Majoritatea criticilor Islamului afirmă că musulmanii au subjugat-o pe Zeiță, guvernând după principiile patriarhale. Această subjugare apare însă într-o cu totul altă perspectivă dacă examinăm istoria Islamului după moartea lui Mohamed.

Q’ran-ul sau Coranul este cartea sfântă a Islamului, despre care se spune că a fost scrisă la câțiva ani după moartea lui Mohamed. Coranul revelat de Mohamed nu a putut fi scris, căci Profetul era analfabet. El a fost însă reținut și repetat de persoane antrenate să memoreze părți ample din Coran. La fel ca și Iisus, Mohamed a schimbat radical cursul istoriei. Cu atât mai curios este faptul că nici unul dintre ei nu a lăsat în urma sa o mărturie scrisă de propria sa mână. În cazul lui Iisus există numeroase dovezi istorice care atestă faptul că știa să scrie. Deși se spune că ar fi fost analfabet, înclin să cred că și Mohamed ar fi știut să scrie.

Pentru a înțelege mai bine cum operează principiul feminin în peninsula arabă, va trebui să aruncăm o privire asupra principalei capodopere a culturii arabe medievale: *Cartea celor o mie și una de nopți*, mai cunoscută sub numele de *Nopțile arabe*.

Această saga labirintică ce include tot felul de povești legate între ele nu are un autor specificat; doar dacă nu a fost Zeița însăși. Povestea începe cu mânia regelui Shahryar²¹ și a fratelui acestuia. Văzând că soțiile lor își satisfac poftele desfrânate cu alți bărbați, trădându-și astfel consorții regali, cei doi frați au ajuns la concluzia că toate femeile procedează la fel. Profund deziluzionați, cei doi și-au părăsit regatele pentru a scăpa de blestemul feminin. Spre surpriza lor, au dat peste un *ginn*²² care a ieșit din apă și a făcut să apară în fața lor un scrin de cristal cu șapte lacăte, simbolizând cele șapte *chakra*-e sau sigilii. Deschizând cele șapte lacăte, *ginn*-ul a deschis scrinul și a scos din el o frumoasă concubină, pe care o ținea închisă pentru a-și satisface propria plăcere. Aceasta era uriașă, dar *ginn*-ul i-a poruncit să se așeze astfel încât să poată stea în palma ei. Femeia i-a satisfăcut poftele, după care *ginn*-ul a adormit. Regele Shahryar și fratele său au rămas îngroziți în fața puterii acestui *Ifrit* (termenul arab pentru *ginn*).

Spre surpriza lor și mai mare, dar și spre groaza lor, exotica femeie i-a silit pe cei doi regi să întrețină relații sexuale cu ea. Cei doi ar fi dorit s-o refuze, dar ea i-a amenințat că îl va trezi pe Ifrit, care se va dezlănțui asupra lor. După ce și-a satisfăcut poftele cu ei, femeia și-a scos un șirag de sigilii sau de inele care reprezentau toate cuceririle ei masculine. Ea i-a silit pe cei doi regi să îi dea propriile lor inele pentru a le adăuga șiragului, după care i-a informat că nimic nu poate opri dorința femeii (Zeiței), nici măcar un jinn atotputernic.

²¹ Se presupune că Shahryar provine din persanul „oraș-prieten”. Cuvântul poate fi divizat în „Sha” și „hryar”, care ar însemna „Sha al arienilor”.

²² N. Tr. Un duh.

În fața acestui nou exemplu al puterii feminine, cei doi regi au devenit încă și mai înverșunați. Cel mai mult i-a uimit voința acestei femei de a-și risca viața în vecinătatea unui Ifrit. La urma urmei, avem de-a face cu o ființă supranaturală care s-a lăsat păcălită de o eternitate de această femeie. Dacă până și un Ifrit poate fi păcălit, ce șanse ar avea doi muritori să scape de ingenioasa putere a forței feminine?

Regele Shahryar a interpretat întâmplarea în sensul ei cel mai negativ. Întorcându-se în regatul său, el a preluat din nou autoritatea regală, cu convingerea că nu poate avea încredere în nici o femeie de pe pământ. Și-a propus să rezolve această dilemă însurându-se cu o fecioară nouă în fiecare zi, bucurându-se de ea în noaptea nunții și apoi decapitând-o dimineața. Numai în acest fel putea avea încredere în fidelitatea soției sale. În acest fel, regele Shahryar a devenit omul cel mai malefic și mai temut din regat. Vizirul regelui (funcție tradusă uneori prin consilier sau chiar prin vrăjitor) a primit poruncă să găsească în permanență noi fecioare pentru a satisface plăcerea suveranului său. După decapitarea unui mare număr de femei, sarcina șefetnicului a devenit din ce în ce mai dificilă.

Pe de o parte, regatul tindea să rămână fără fecioare. Pe de altă parte, vizirul însuși avea o fiică foarte frumoasă, pe nume Șeherezada²³. Pe măsură ce povestea avansează, devine din ce în ce mai evident că această femeie era inițiată în Doctrina Secretă (expusă de Madame Blavatsky în lucrarea sa cu același titlu), căci cunoștea toate textele din vechime.

În ciuda protestelor vizirului, Șeherezada și-a convins tatăl că dacă se va mărita cu regele, va avea o șansă să îi domolească acestuia mânia folosindu-și vasta cunoaștere. În cele din urmă vizirul a acceptat, iar regele a fost încântat să afle că are o mireasă nouă. Sora Șeherezadei a fost oferită și ea ca mireasă și a fost invitată la luna de miere a surorii ei. Numele ei era Duniyazad, care înseamnă „eliberatoarea lumii”.

După ce ritualul nupțial se consumă, regele adoarme. Când se trezește, el o aude pe Duniyazad cerându-i Șeherezadei să-i spună o poveste. Regele este fascinat să asculte fascinantă poveste, dar de fiecare dată, în zorii zilei, când ar trebui să îi taie capul soției sale, povestea rămâne neterminată, lăsându-l pe rege în suspans. Folosindu-se de această strategie, Șeherezada își prelungește viața cu fiecare noapte în care trebuie să continue povestea începută cu o zi înainte.

Fascinat de talentul uluitor de povestitoare al Șeherezadei, regele îi permite acesteia să trăiască o mie și una de nopți. În tot acest răstimp, ea îi naște trei copii și îi povestește despre toate aspectele imaginabile ale vieții. Majoritatea istoriilor ei se petrec într-un context supranatural, înțesat de miracole și de ginn-i, și dublat de o sexualitate excesivă. Principalul mesaj moral al poveștilor este că individul trebuie să se pună la unison cu voința divină care acționează în ființa sa. Această voință este echivalată în textul capodoperei literare cu voința lui Allah. Este exact aspectul pe care îl descrie Aleister Crowley în Cartea legii atunci când spune: „Unica lege trebuie să

²³ Shahrazad este o expresie persană care înseamnă „eliberator al orașului”. Există o versiune mai veche a numelui, Szeherazade, care înseamnă „născut leu” (Shirzad). Corespondența mitologică sau cabalistică a lui Shahrazad este Maat, consoarta egipteană de sex feminin a lui Tahuti. N. Tr. Am preferat să păstrăm în text numele consacrat în limba română: Șeherezada.

fie: fă ceea ce dorești”. Autorul Cele o mie și una de nopți folosește din plin principiul sincronicității pentru a permite eroilor săi să ia parte la cele mai neașteptate situații. Sincronicitatea este recunoscută ca fiind modul de acțiune al Voinței Divine a lui Allah.

La sfârșitul celor o mie și una de nopți, Șeherezada a epuizat întreaga panoramă a experiențelor umane și anunță că a terminat cu poveștile. Deși toată lumea așteaptă ca regele să îi taie capul, ea face apel la compasiunea lui, sub pretextul că cei trei fii ai săi vor avea nevoie de o mamă. Profund emoționat de poveștile pe care le-a auzit de la ea, regele a ajuns deja la înțelepciune și își dă seama că nu mai este necesar să o execute pe ea sau orice altă femeie. Puritatea și demnitatea Șeherezadei au reușit să schimbe întreaga situație. Regele Shahryar ia decizia să devină un rege bun și un binefăcător pentru poporul său. Acesta se bucură și urmează o lungă perioadă de renaștere.

Toate aceste aventuri nu seamănă deloc cu filmele lui Walt Disney sau cu cărțile de povești cu zâne. În varianta sa originală, teza principală care stă la baza celebrei opere de literatură este mântuirea cu ajutorul Zeiței. Deși ușor edulcorate în anumite variante moderne, scânteia din aceste legende mai poate fi simțită încă în cultura arabă. Chiar și astăzi, sufletele pure și pline de devoțiune care își consacră viața împlinirii Voinței lui Allah continuă să fie numite Olema. Cuvântul este legat de „Thelema” de care a vorbit Aleister Crowley. Litera din alfabetul grecesc pentru „T” este „O”. De aici și transformarea cuvântului „Thelema” în „Olema”.

Așa cum spuneam mai devreme, cultura arabă modernă ne lasă impresia că femeile sunt legate în lanțuri. Nu poate fi pus totuși la îndoială faptul că principiul care a stat la baza acestei culturi a fost cel feminin. Cele o mie și una de nopți afirmă cu claritate acest lucru. Zeița este impregnată profund în armătura universului, a cărui cauză primară este. Acest principiu continuă să fie predat și astăzi în școlile misterelor arabe.

La fel ca în cazul majorității religiilor, există foarte multe intrigi și mistere asociate cu Islamul. Foarte mulți americani percep această lume ca „un bastion al eroilor negativi”. Mijloacele mas-media sunt pline de injurii la adresa unor lideri precum Saddam Hussein sau Colonelul Khadafi. La fel ca în cazul celorlalte religii, și Islamul are o variantă exoterică, pentru mase, și una ezoterică, pentru inițiați.

Secta cea mai bine cunoscută pentru practica aspectelor ezoterice este cea a sufiților. Datoria lor a fost aceea de a lua înțelepciunea Sfântului Graal (provenită de la Zeiță), despre care se știe că a fost pervertită în timpul lui Constantin, prezervând-o într-o formulă secretă pentru a putea fi transmisă mai departe lumii. Acesta a fost motivul pentru care musulmanii au capturat anumite locuri cheie din Ierusalim. Ai fi tentat chiar să crezi că principala grijă a musulmanilor era aceea de a împiedica pervertirea în continuare a credinței creștine. Oricum, metodele lor nu s-au bazat întotdeauna numai pe forță și pe război.

Una din ironiile istoriei a făcut ca simbolul sacru al evreilor, Templul lui Solomon, să îi fie cedat cu resemnare lui Omar, cel de-al doilea Calif al credinței islamice. De fapt, se spune că Omar era mai degrabă indiferent la

întreaga afacere. La vremea respectivă, principala sa preocupare era de a se întoarce la Mecca pentru a-și calma poporul. Zvonurile care circulau susțineau că Omar ar fi jurat credință mai degrabă Ierusalimului decât orașului sfânt al Meccăi. Omar nu avea nici o intenție de acest fel, dar a fost nevoit să răspundă inițiaților evrei responsabili de preservarea credinței mozaice, care l-au chemat la Ierusalim. Intenția lor era să predea Templul lui Solomon liderului recent fondatei credințe musulmane. În acest fel, inițiații secrete ai credinței musulmane au devenit păzitorii Templului lui Solomon, construind Domul de Piatră peste acesta. Acesta s-a păstrat până azi în picioare, avându-i ca și custozi pe aceiași musulmani.

Informațiile secrete care au ajuns la cavalerii templieri în timpul cruciadelor s-au scurs prin intermediul acestor inițiați și custozi musulmani. S-a creat astfel un nou vehicul pentru transmiterea creștinismului real al Graalului²⁴ către restul umanității. Germanii noii mișcări creștine au apărut odată cu Carol cel Mare, un bărbat cu părul la fel de roșu ca și cel al membrilor clanului Cameron-ilor. Aici se ascunde un alt mare secret.

Cartea sfântă a Islamului sau Coranul include un capitol referitor la familia lui Amrin sau Imran. Dacă vă mai aduceți aminte de capitolul anterior referitor la Cameroni, am afirmat acolo că numele acestora a derivat de la numele „Ahmrour”. Mohamed afirmă în Coran că aceasta este familia din linia genealogică a căreia s-au tras Moise, iar mai târziu Maria, mama lui Iisus. Avem astfel o dovadă în plus că genealogia Cameron-ilor merge până foarte departe. Nu este greu să tragem concluzia că această familie a avut o influență decisivă asupra destinului întregii umanități. Poate că nu este o simplă coincidență faptul că peștera în care s-au descoperit Manuscrisele de la Marea Moartă se numește Qumran, nume extrem de apropiat fonetic de Cameron.

Când i-am povestit lui Preston despre toate aceste lucruri, acesta mi-a spus că am descoperit practic secretul Insulei Skye. Personal, îl cunoștea dinainte. Pe scurt, secretul clanului Cameron este că se trag din linia genealogică a lui Christos. Cel puțin pe linie maternă, Duncan însuși își trage rădăcinile din Insula Skye.

Există foarte multe cărți care trasează genealogia familiei lui Christos până în zilele noastre. Acestea pot fi corecte sau nu, dar un lucru este cert: tradiția cea mai corectă trebuie să fie și cea mai bine păzită, lucru care este valabil în cazul clanului Cameron.

Capitolul 18

Misterioasele origini ale E.M.I. Thorn

Familiile Cameron și Wilson se trag din același clan, care și-a pus în aplicare intrigile prin rețeaua spațiului liniar și a istoriei. De aceea, nu trebuie să ne surprindă prea tare faptul că familia sfântă a Islamului și cea a creștinismului gnostic au fost de fapt una și aceeași. Întotdeauna înconjurată de mister, una din urmele lor în istorie se referă la asocierea lor cu E.M.I.

---

²⁴ Tot din acest vehicul al creștinismului ezoteric, cavalerii templieri au creat și primul cartel bancar internațional al umanității, având o putere uluitoare de mare la vremea respectivă.

Thorn, uriașa companie media și de produse electronice care a distribuit filmul *Experimentul Philadelphia*.

Conform poveștii lui Preston Nichols, pe care am prezentat-o în preludiul acestei cărți, frații Wilson au fost primii producători de instrumente electronice din Marea Britanie. Ei au creat un parteneriat de afaceri cu tatăl lui Aleister Crowley, dând naștere unui concern care s-a dezvoltat, devenind în timp uriașul conglomerat numit E.M.I. Thorn. Sincronicitatea mi-a permis să fac o legătură între acest concern și filiera arabă. Iată care este povestea:

Încercând să descopăr evidențe istorice legate de frații Wilson, m-am împrietinit cu un englez pe nume Howard Barkway. Acesta a ajuns să se implice în fascinanta poveste a Montauk-ului într-o manieră cât se poate de sincronă. Odată, acest editor de cărți electronice se afla la New York într-o vizită de afaceri, când s-a întâlnit întâmplător cu o femeie pe nume Nancy. Grăbindu-se la o întâlnire cu Duncan și Preston, aceasta l-a invitat să vină cu ea. Howard a acceptat și nu a fost deloc dezamăgit de întâlnire. A aflat astfel de ciudatele întâmplări de la Montauk din surse primare și s-a simțit excelent. Totul s-a petrecut cu mult timp înainte de apariția cărților din seria Montauk. Fiind el însuși editor și pregătindu-se să intre pe piața cărților ezoterice, Howard s-a gândit să publice el istoria Proiectului Montauk. Din păcate, distanța mare față de America l-a împiedicat să acționeze rapid, căci avea nevoie de un autor care să preia proiectul; între timp am apărut eu.

După publicarea *Proiectului Montauk*, am început să primesc telefoane de la Howard. Acesta a devenit în scurt timp primul distribuitor al cărții în Marea Britanie. Nu numai că ne comanda cărțile, dar a început chiar să facă cercetări asupra fraților Wilson. Deși nu a reușit să obțină vreo dovadă oficială privind existența acestora, ne-a oferit exemplul uneia dintre cele mai bizare sincronicități personale. Mama lui a fost secretara lui Sir Jules Thorn, fondatorul Companiei Thorn! Mai târziu, Thorn a fuzionat cu E.M.I., devenind conglomeratul de companii care se ocupă de divertisment și de produse electronice cunoscut sub numele de E.M.I. Thorn. Din păcate, mama lui Howard a murit cu un an înainte și nu ne-a mai putut oferi informații.

Din câte ne-a spus Edward, Sir Jules Thorn nu era englez, ci un arab din Viena! Numele de Jules Thorn a fost adoptat pentru societatea engleză, care l-a și făcut cavaler. A venit în Anglia ca reprezentant al unei companii austriece care producea lămpi, ceea ce ne duce cu gândul la Aladdin și la lampa lui magică. În anul 1928, Thorn și-a creat propria sa companie, numită Electric Lamp Service Company. Taxele vamale mari l-au silit în scurt timp să schimbe obiectul companiei sale într-un import de valve pentru radiouri. În final, el a achiziționat Ferguson Radio Corporation și s-a implicat în producerea de radiouri și radiograme. După ce a atins o cifră de afaceri considerabilă, s-a implicat din nou în afacerea cu lămpi, concurând cu succes cartelul care îl scosese din afaceri cu câțiva ani în urmă. După cel de-al Doilea Război Mondial, compania sa s-a extins enorm și a început să facă afaceri cu produse de înaltă tehnologie. A ajuns astfel să producă aparatură electronică și fonografe.

Până la ora actuală nu am reușit să descopăr dovezi privind asocierea lui Jules Thorn cu frații Wilson, dar sincronicitatea din viața lui Howard Barkway demonstrează că forța exterioară care mă ghidează a dorit să ne

comunica ceva. Probabilitatea ca mama lui să fi fost asociată în vreun fel cu această companie era ridicol de mică. Cei care i-au urmărit cariera lui Preston Nichols vor înțelege mai bine ciudățenia acestei coincidențe, cunoscând lucrurile stranie în care sunt implicate aceste industrii.

Un alt aspect interesant legat de conexiunea austriacă a lui Jules Thorn este faptul că a venit de la Viena. Timp de sute de ani, Imperiul Otoman a fost extrem de puternic în zonă, dar Vienei i s-a permis întotdeauna să reziste la granița pretențiilor sale teritoriale. Din motive rămase necunoscute, otomanii nu au cucerit niciodată orașul încărcat de cultură, preferând să se folosească de el pentru a-și răspândi influența islamică în Europa.

Misterioasa conexiune dintre tradiția islamică și germani este dovedită de unul dintre cele mai populare nume în Germania: Otto, care face trimitere la otomani. Numele Imperiului Otoman a provenit de la Osman, fondatorul lui. Traducerea acestui cuvânt (și implicit, a lui Otto) face trimitere la expresia „protector al lui Dumnezeu”. Dicționarul oferă o referință și la expresia arabă *Uthman*, cuvânt foarte apropiat de Uther, tatăl regelui Arthur. Constatăm din nou influența creștinismului Graalului în rândul musulmanilor pe canale oculte. Numele de *Uther* este interesant și dintr-un alt punct de vedere. Am citit undeva de uimirea istoricilor din vechea Irlandă, căci cuvântul *usher* poate însemna și „urât”. Cu siguranță, tatăl regelui Arthur nu era urât. Suntem din nou trimiși la numele de Kennedy, care înseamnă „cap urât”, fiind o referință la Baphomet.

Dincolo de vâlul istoriei, Cameron-ii și musulmanii au colaborat în obscuritate. Ei au transmis mai departe o doctrină secretă care se referea la puterea creatoare. Aceasta era puterea pe care au căutat-o toată viața Hitler și alții ca el. Corupția este o calitate aproape indispensabilă a celor care se apropie de această zonă sacră. Conexiuni de genul celei dintre Cameroni și filiera islamică, manifestate prin intermediul unor companii precum Thorn E.M.I., demonstrează că avem de-a face cu o tradiție ocultă, la fel de vie și astăzi precum era odinioară.

Capitolul 19

Thule

Conexiunea dintre arabi și naziști își revelează o nouă fațetă dacă ținem seama că Allah cel atotputernic și plin de compasiune era numit pe timpuri „Tualla”²⁵. Corespondența acestui nume cu Thule (numele pe care l-au folosit germanii pentru una din frățiile lor secrete: Societatea Thule) este incontestabilă. Thule a fost capitala ținutului mitic al Hiperboreei, ținutul de dincolo de poli.

Allah sau Tualla s-a revelat de-a lungul vremii în numeroase manifestări. Una din acestea se referă la străvechiul mit al soarelui din centrul pământului, prezentat uneori și ca o sferă neagră sau un vid negru. Indiferent dacă avem de-a face cu o descriere reală a universului sau doar cu o metaforă a adevărului, legenda orașului Thule (în forma ei cea mai pură) prezintă

²⁵ Cuvântul *Thuile* se pronunță tu-li în germană. În limba sanscrită, cuvântul *Tula* înseamnă echilibru. Cele o mie și una de nopți folosesc și ele expresia *Tue La* atunci când vine vorba de condamnarea soției cuiva la moarte. În franceză, *tue la* se traduce prin „ucide-o”.

puterile arhetipale ale universului. Acesta este locul în care s-au produs primele interacțiuni genetice între străvechea Rasă Primordială și rasa indigenă care trăia pe pământ, dând naștere formei umane pe care o cunoaștem astăzi. Societatea Thule era interesată în principal de moștenirea teutonă și de cunoașterea sacră a Rasei Primordiale. Miturile nordice sunt considerate ele însele a fi o cunoaștere secretă codificată referitoare la originile acestei rase. Fiind primul loc în care oamenii și zeii s-au intersectat, *Ultima Thule* este considerată Grădina teutonă a Edenului. Tot aici regăsim și povestea Babilonului, în care oamenii au pierdut legătura cu divinitatea.

Obiectivul societății Thule din Germania era acela de a se pune la unison cu forțele primordiale ale universului. Mulți dintre membrii ei erau acei „vegetarieni cu vârste de peste 90 de ani” de care am vorbit într-unul din capitolele anterioare. Prietenul meu, Jan van Helsing, are contacte personale cu acești indivizi și mi-a împărtășit o bună parte din secretele lor. Întrucât s-au scris foarte multe lucruri despre Societatea Thule, atât de către istorici cât și de autorii preocupați de ocultism, nu mi-am propus să repet aici aceste informații, preferând să insist asupra lucrurilor mai puțin cunoscute.

Practic toate relatările referitoare la Thule Gesellschaft, după cum este numită societatea în limba germană, îl consideră pe baronul Rudolf von Sebottendorff drept fondatorul ei. Nu există nici o îndoială că Sebottendorff a fost implicat în crearea acestei societăți secrete. Membrii săi actuali susțin că cel de-al doilea co-fondator al societății a fost Karl Haushofer și că, în realitate, acesta a fost fondatorul principal, deși a preferat să păstreze o anumită discreție asupra acestui lucru.

Sebottendorff a fost unul din actorii principali ai Societății Thule, dar rolul jucat de Karl Haushofer rămâne până astăzi un secret bine păstrat. Sebottendorff a avut probleme după cu venirea la putere a lui Hitler, întrucât a scris o carte intitulată *Înaintea de venirea lui Hitler*, în care prezenta obiectivele organizației sale și maniera în care se integra Hitler în aceasta. Sebottendorff a fost închis într-un lagăr, dar a fost în cele din urmă eliberat și trimis la Istanbul. Aici, a stabilit o conexiune islamică cu naziștii. În ceea ce îl privește pe Haushofer, am vorbit pe larg despre acesta în *Piramidele din Montauk*.

Alte informații legate de Societatea Thule se referă la Rudolph Steiner. Acesta era un artist remarcabil, un geniu, un om de știință și un mistic. La ora actuală este renumit în întreaga lume și există chiar un sistem de educație care îi poartă numele. Într-o vreme, Steiner a condus filiera austriacă a Ordo Templi Orientis. Șeful filierei engleze era, evident, Aleister Crowley. Jan mi-a spus că Steiner era șeful ezoteric al Societății Thule. Dacă acest lucru este adevărat, putem presupune că el a operat cu adevăratele aspecte spirituale ale miturilor și cunoașterii thuleene. Majoritatea referințelor moderne la această societate sunt simple caricaturi comice care prezintă doctrine rasiste, a căror sursă nu este înțeleasă de autorii acestora. Această denigrare a filonului antic este justificată de preluarea puterii exoterice a Societății Thule de către Hitler. Facțiunea exoterică se referea la factorii politici ai organizației. De îndată ce a preluat puterea, Hitler și-a dat seama că Steiner reprezintă o amenințare pentru el și a început să-l persecute. În cele din urmă, naziștii l-au exilat în Elveția și au incendiat

Goetherium, clădirea în formă de dom construită după planurile sale și inspirată de un alt mistic german, Goethe. Această construcție era mândria lui Steiner, fiind un tribut exemplar adus științelor ezoterice. Din păcate, susținătorii lui Hitler i-au dat foc, clădirea arzând până în temelii. Se spune că Steiner ar fi murit literalmente de inimă rea. Potrivit unei alte tradiții, moartea lui Steiner ar fi fost înscenată, pentru ca misticul să se poată ascunde, luptând împotriva lui Hitler prin mijloace mult mai subtile.

Fără a intra în toate detaliile doctrinei și ale istoriei Societății Thule, principalul aspect la care merită să ne referim este legat de compromiterea adevăratei sale tradiții de către puterea politică. Aspectele inferioare ale doctrinei sale, care au degenerat într-un rasism aberant, au sfârșit prin a le distruge pe cele superioare.

Cu mult înainte de declanșarea conflictului dintre Hitler și Steiner, Haushofer a fondat și o altă organizație: Societatea Vril, în încercarea de a-și diversifica resursele și de a ține departe anumite interese politice. Este vorba exact de acele interese politice care aveau să distrugă Societatea Thule. Literatura ocultă nazistă menționează de regulă Societatea Vril, dar fără să ofere prea multe informații în legătură cu ea. Funcția și principiile ezoterice care au stat la baza ei vor fi discutate în următoarele două capitole.

Multe din relatările istorice referitoare la Societatea Thule sunt corecte din punct de vedere exoteric. În ceea ce privește aspectele ezoterice ale societății, acestea nu sunt aproape deloc înțelese. Unii consideră că întreaga societate era o adunătură de nebuni cu convingeri metafizice extremiste. Alții o consideră o organizație profund malefică, sau cel puțin care a deviat îngrozitor. Unii sugerează chiar că societatea nu ar mai fi existat după anul 1929. În realitate, ea a trecut în clandestinitate. Un eveniment major care s-a produs într-adevăr în anul 1929 a fost asasinarea a șapte membri ai Societății Thule de către comuniști. Ca națiune, germanii îi simpatizau atât de mult pe membrii acestei organizații și idealurile lor încât asasinatul a generat o adevărată vânătoare de comuniști în întreaga țară. Acest eveniment i-a permis lui Hitler să-și consolideze puterea, întrucât era șeful exoteric al Societății Thule, iar apoi să preia puterea politică în Germania. După preluarea puterii, el a renunțat aproape complet la urmărirea idealurilor ezoterice ale societății. Adevărul acestor idealuri era metafizic. Hitler a obținut puterea absolută în planul fizic și nu a arătat un respect prea mare față de aspectele spirituale sau karma-ice. Doctrina lui a devenit dezlănțuirea puterii fizice brute.

Întrucât nu mi-am propus să repet aici relatările istorice prezentate în alte cărți, îi invit pe cei interesați să obțină mai multe informații referitoare la Societatea Thule să consulte bibliografia prezentată la sfârșitul acestei cărți. Doresc să insist însă în continuare asupra asociațiilor mitologice și etimologice ale numelui de Thule, pentru a demonstra că acest concept reprezintă o realitate în planul conștiinței noastre colective. Există de asemenea și o serie de corespondențe foarte interesante cu fenomenele de la Montauk.

Societățile secrete din Germania au fost întotdeauna interesate de Montauk, întrucât această regiune a făcut cândva parte din Thule, fiind localizată în apropierea Polului Nord, înainte de desprinderea continentelor,

într-o perioadă când nu exista decât un singur continent uriaș. Din punct de vedere geografic, regiunea Montauk este situată deasupra unui vulcan submarin înconjurat de tot felul de tuneluri naturale din lavă. Deși această informație nu poate fi găsită cu ușurință în cărți, rămâne totuși o realitate pe care nimeni nu o contestă. Un alt vârf vulcanic similar este insula Block, care poate fi văzută în largul mării din Montauk Point. Chestiunea identității dintre Thule și Montauk este mult mai controversată, dar hărțile geografiei antice arată că cele două regiuni erau uluitor de apropiate.

Mitologia afirmă că Thule era capitala sau centrul ținutului Hiperboreei, cuvânt care înseamnă literalmente „dincolo de poli”. Fiind situată dincolo de poli, Hiperboreea este poziționată practic în afara acestei dimensiuni. În acest context, Thule, centrul ei, poate fi privit ca fiind sursa vieții de pe pământ. Mitologia greacă afirmă că Pitagora a învățat geometria sacră de la Apollo, un zeu care s-a prezentat ca locuitor al Hiperboreei. Învățătura pitagoreică afirmă că pământul a evoluat geometric dintr-un vid situat în centrul său. Acest vid a fost recunoscut de numeroase grupuri din Antichitate, inclusiv de către sumerieni, fiind denumit Soarele Negru. Din această perspectivă, Thule este practic sinonim cu Soarele Negru. Simbolul svasticii face parte integrantă din aceste concepte străvechi. Ea reprezintă una din formele geometrice în care a evoluat existența. Cuvântul svastika înseamnă printre altele sursă, și simbolizează cauza eternă a izvorului creației. Deloc întâmplător, Societatea Thule a folosit simbolul svasticii în logo-ul ei.

Ilustrație

Simbolul Soarelui Negru

Acesta este simbolul celei mai secrete societăți a Germaniei naziste: Soarele Negru. La ora actuală este ilegal să tipărești sau să afișezi acest simbol în Germania.

Soarele Negru reprezintă un concept încă și mai ezoteric decât Thule. Fiind ilustrat ca vid al creației, el reprezintă cel mai vechi arhetip imaginabil. De aceea, acest nume era rezervat numai elitei Societății Thule. Altfel spus, Soarele Negru era o societate secretă în interiorul Societății Thule, deținând supremația asupra tuturor celorlalte societăți. Cel care mi-a explicat acest lucru a fost Jan van Helsing, care a adăugat că inițialele „SS” înseamnă cu totul altceva decât cred majoritatea istoricilor. În mod tradițional, „SS” este tradus prin Schutzstaffel, care înseamnă detașament al gărzilor. În realitate, „SS” provine de la Schwarze Sonne, care înseamnă „Soarele Negru” în limba germană. Asta nu înseamnă că orice soldat care purta o uniformă SS era membru al organizației Soarele Negru, ci că runele SS, afișate pretutindeni, aveau o semnificație secretă (care se referea la Soarele Negru). Naziștii încercau în acest fel să invoce pe cale magică puterea ascunsă a Soarelui Negru. SS-ul a fost creat inițial ca unitate de protecție a lui Hitler, cu mult timp înainte de a deveni o unitate militară de proporțiile unei armate.

Cine studiază istoria își dă rapid seama că cele două concepte: Thule și Soarele Negru, acoperă practic întreaga panoramă a existenței umane. Cu toate acestea, istoricii se grăbesc să îi acuze pe naziști că au crezut în tot felul de mituri stupide. În realitate, istoricii sunt cei care nu știu să interpreteze corect miturile. Ca regulă generală, despre Soarele Negru se cunosc foarte puține lucruri, dar conceptul de Thule poate fi găsit în numeroase limbi și culturi, ceea ce susține teza unei limbi unice care a existat cândva pe pământ, conform legendei Turnului din Babilon. De pildă, mexicanii au un zeu numit Tule și un oraș sacru numit Tula. Aborigenii canadieni din regiunea Polului Nord erau cunoscuți sub numele de Tuule. Gingis Han, custodele Piramidelor din Shensi (o regiune din Tibet care aparține astăzi Asiei Centrale) și-a numit fiul cel mic Tula sau Tule (în funcție de sursa istorică la care apelăm). Sunt convins că mai există și alte corespondențe, dar exemplele de mai sus sunt suficiente pentru a ne face să ne întrebăm ce semnificație aveau aceste cuvinte pentru strămoșii noștri. Practic, toate culturile lumii prezintă legende referitoare la Căderea Babilonului.

Interesul meu față de Thule a devenit și mai proeminent după ce i-am spus unui prieten cum trebuie pronunțat acest cuvânt. Fiind în dezacord cu amicul meu, m-am uitat în dicționar. Spre marea mea surpriză, am descoperit aici un cuvânt nou, pe care am fost nevoit să mi-l adaug în vocabular: Era vorba de cuvântul thulium. Singura definiție pe care o dădea dicționarul cu privire la acest cuvânt era aceea că thuliumul este un element rar din tabelul periodic, având numărul 69. Consultarea rapidă a câtorva cărți de chimie nu m-a ajutat prea mult. Singurul lucru nou pe care l-am aflat era că elementul a fost descoperit în Suedia și a primit acest nume pornind de la capitala ținutului hiperborean.

Știind că Preston Nichols are o educație științifică de prestigiu, l-am întrebat ce știe în legătură cu acest subiect. Mi-a răspuns că singurul lucru pe care l-a aflat de la profesorii săi pe vremea când era student a fost acela că nu vor trebui să știe nimic la examen în legătură cu acest element. Ai fi zis că a fost o tentativă inconștientă, dacă nu cumva chiar deliberată, de a-i împiedica să afle semnificația acestui element. Am făcut noi investigații, dar nu am reușit să aflăm mai nimic, cu excepția faptului că thuliumul este de natură metalică, dar nu devine manifest decât în asociere cu alte elemente. În stare pură nu poate fi găsit. Am aflat mai târziu că această afirmație nu este în întregime corectă. Din păcate, textele științifice oficiale nu mi-au folosit la nimic, așa că am fost nevoit să apelez la sursele ezoterice.

Prima corespondență ezoterică legată de elementul thulium se referă la numărul său din tabelul periodic: 69. Acesta este numărul care corespunde transcripției engleze a numelui Cameron. Altfel spus, dacă acordăm fiecărei litere din alfabetul englez câte un număr ($A=1$, $B=2$, etc.), vom descoperi că suma numerelor care corespund literelor din cuvântul Cameron dă 69. I-am trimis pe loc un fax prietenului meu Jan în Germania și l-am întrebat ce crede în legătură cu acest lucru. Mi-a răspuns că suma celor două cifre din numărul 69 dă 15, numărul corespondent al cărții Diavolul din Tarot. Echivalentul acestuia este, evident, Baphomet.

Revenind la thulium, am primit informații suplimentare legate de acesta vorbind cu o prietenă medium pe nume Deanna. Iată ce mi-a spus aceasta:

„Thuliumul este un gaz psihic. Se găsește în pungi terestre și se cristalizează într-o formă asemănătoare ametistului. Există sub formă de nodule, fiind asemănător cu niște bule. Nu se găsește decât într-o singură regiune de pe pământ. Este argintiu și toxic.

Thuliumul permite ființelor să respire sau să inspire aerul de pe o planetă. Prin ingerare, el îmbracă plămânii ca o manta. Se presupune că extraterestrii pot respira pe planeta noastră prin căptușirea interiorului stomacului lor cu thulium. Acest lucru le permite să înghită aerul dintr-o altă planetă decât a lor. Pe pământ, oamenii au posibilitatea să facă ceva ce extraterestrii nu pot: ei pot respira cu ajutorul plămânilor mari cu care sunt înzestrați. Foarte multe ilustrații referitoare la extraterestri îi prezintă pe aceștia cu niște piepturi scofălcite, ca și cum nu ar avea plămâni”.

Nu știu dacă această lectură psihică este corectă, dar este cu siguranță plină de imaginație. Respirația este principala activitate care distinge viața de materia neanimată. Ea reprezintă un proces de inspirație și expirație a energiei. Această activitate dublă reprezintă însăși esența lui anima, sau a forței vieții. Așa se explică, printre altele, de ce yoghinii și tibetanii se concentrează atât de mult asupra respirației în practica lor ezoterică. Aceasta face legătura între interior și exterior. Dacă lectura Deannei este corectă, rezultă că extraterestrii nu dispun de abundența forței vitale de care beneficiază oamenii pe nivelul lor biologic. De aceea, ei au nevoie de o substanță precum thuliumul care să le permită să susțină această activitate de inspirație și expirație, ajutându-i astfel să supraviețuiască într-o anumită atmosferă. Acest lucru ar explica de ce nu îi întâlnim la teatru, în restaurante sau în alte locuri publice asemănătoare.

Am apelat de asemenea la un chimist preocupat de ocultism. La început nu a avut nimic să-mi spună. Un an mai târziu am aflat însă de la el că thuliumul este cunoscut ca fiind unul din cele 14 elemente rare ale tabelului periodic care există pe pământ. Până aici, nimic nou. Mi-a mai spus însă că raritatea acestor elemente provine din faptul că ele au fost elementele primordiale care au asigurat gestația planetei noastre. Au fost prezente în etapa inițială a creației, la fel ca și Thule însuși, conform legendelor mitologice. Faptul că numărul acestor elemente rare este 14 mi se pare extrem de semnificativ, întrucât corespunde echilibrului vectorial (despre care a vorbit Buckminster Fuller). Echilibrul vectorial conține 14 puncte prin care se poate ajunge pe un nivel superior al evoluției geometrice, care permite interacțiunea cu carbonul și implicit apariția vieții așa cum o cunoaștem astăzi.

Această explicație este foarte interesantă în sine, dar ea reprezintă doar începutul. Subiectul chimiei oculte este extrem de complex și ar necesita o carte în sine pentru a-l explica. Ne vom mai referi la acest subiect ceva mai târziu, când vom vorbi de anumite aspecte cheie ale sale.

La un moment dat, am reușit să dau peste o carte de chimie care mi-a revelat câteva informații noi despre thulium, extrem de interesante. Deși

textul era foarte scurt, autorul afirma în el că thuliumul a fost descoperit prin izolarea oxidului său (o substanță de culoare verzuie) din mineralele marine. Faptul că se combină cu oxigenul nu reprezintă mare lucru în sine, dar m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva reprezintă o confirmare a lecturii Deannei. Textul indică de asemenea că principala sursă de thulium este monazitul. Sincronicitatea face ca primele trei litere ale acestui cuvânt să fie „mon”, la fel ca în Montauk. La prima vedere, acest lucru poate părea banal, dar semnificația acestor litere va căpăta valențe noi până la sfârșitul acestei cărți. Monazitul conține toate elementele rare ale pământului, la care se adaugă thoriumul și calciul. Thuliumul este strălucitor, argintiu și atât de ductil încât poate fi tăiat cu cuțitul. Nu are aplicații comerciale, dar este folosit în tehnologia laserelor și este foarte scump, din cauza rarității sale extreme.

Cam asta este tot ce am descoperit în legătură cu thuliumul. Îi invit pe toți cititorii care cunosc mai multe informații să le dezvăluie. Această tehnică m-a ajutat până acum foarte mult în investigațiile referitoare la Montauk.

În afara proprietăților sale ezoterice atât de misterioase, cel mai important aspect legat de thulium este rolul său în chimie, care corespunde teoriilor oculte referitoare la crearea pământului. A existat cândva o fază primordială a materiei, anterioară celei pe care o experimentăm astăzi. Dacă este să credem în mitologie, această fază primordială conținea în sine toate experiențele arhetipale care au permis ulterior manifestarea vieții în formele curențe ale acesteia. Acea lume primordială era o lume a zeilor olimpieni sau a prototipurilor creației așa cum o cunoaștem noi.

Descoperirile legate de thulium sunt direct legate de esența Societății Thule, preocupată înainte de toate de punerea la unison cu puterile arhetipale ale creației. În forma ei cea mai pură, mișcarea Thule reprezintă o întoarcere la proprietățile creatoare ale lui Uranus, principiul primordial masculin din mitologia greacă. În cartea *Întâlnire în Pleiade*: o privire din interior asupra OZN-urilor, Preston a vorbit despre o mișcare care a existat de-a lungul întregii istorii (privită din perspectiva mitologică) de a ne întoarce la „linia temporală primordială” prin adorarea zeului grec Cronos sau a zeului roman Saturn. Revenirea la Saturn ne-ar permite să ne apropiem cu încă un pas de momentul creației. Uranus a fost primul creator al rețelei morfogenetice, până când a fost castrat de Cronos, care l-a silit să-i cedeze întâietatea.

Teza potrivit căreia membrii Societății Thule urmăreau să descopere aspectele cele mai înalte ale existenței nu își propune să-i scuze pe aceia dintre ei care s-au implicat în holocaust sau în alte activități compromițătoare. Din momentul în care Hitler a renunțat la preocupările superioare ale Societății Thule, mulți membri ai acesteia au rămas dezorientați. Printre aceștia se numărau Rudolph Hess și Karl Haushofer. Cei doi au participat chiar la o tentativă de a restabili pacea cu Anglia, aranjând zborul lui Hess în Scoția (despre care am vorbit pe larg în *Pramidele din Montauk*). Deși încercarea a dat greș, fiind sabotată direct de Churchill, au existat și alți naziști care au căutat o cale de ieșire din situația în care se aflau, în încercarea de a scăpa de practicile represive ale celui de-

al Treilea Reich. De altfel, membrii Societății Thule nu se limitau exclusiv la Germania.

La începutul anului 1945 a avut loc o întâlnire a membrilor Societății Thule din întreaga lume, la o bază secretă din Canada Arctică, numită Point 103. La ea au participat călugări tibetani, alți orientali, indieni din Asia, arabi, un nativ mexican, și chiar ofițeri din armata americană. Toți acești oameni credeau în principiile de bază ale Societății Thule, moștenite din timpuri străvechi.

Am aflat de acest eveniment dintr-o carte intitulată *Götzen gegen Thule*, de Wilhelm Landig, la care face referire Joscelyn Godwin în lucrarea sa, *Arktos*: mitul polar și influența acestuia în știință, simbolism și supraviețuirea naziștilor. Tipărită în limba germană, *Götzen gegen Thule* este scrisă sub forma unui roman de ficțiune, dar cu intenția de a reflecta o poveste adevărată. În *Arktos*, Godwin subliniază că un asemenea demers nu ar fi fost posibil fără o tehnologie de zbor avansată. Ambii autori consideră că aparatul aerian cu zbor vertical V7 ar fi un răspuns plauzibil referitor la logistica ce a permis această întrunire legendară. Fiind de ficțiune, romanul lui Landig poate afirma orice dorește autorul, dar Godwin este mult mai sceptic și scrie dintr-o perspectivă academică, separând faptele de speculații. Chiar și așa, afirmă că avem toate motivele să credem că tehnologia V7 a existat. Această afirmație este cu atât mai interesantă cu cât el nu avea acces la sursele disponibile referitoare la aparatele de zbor inventate de naziști și la care mă voi referi în continuare.

Götzen gegen Thule este povestea a doi ofițeri germani al căror avion s-a prăbușit în zona arctică, dar care au fost salvați de un ofițer al *Waffen-SS*. Acesta din urmă a devenit guru-ul lor spiritual, învățându-i că Thule reprezintă ordinea cosmică a creației și că toate religiile și miturile s-au născut din această sămânță sacră. Cartea lui este și ea corectă din punct de vedere mitologic. Mai trebuie să adăugăm că în Punctul 103 nimeni nu credea în rasism.

Cel mai interesant aspect legate de întâlnirea de la Punctul 103 este acela că participanții la ea pretindeau că se află într-un contact telepativ cu o sursă mistică, considerată a fi nucleul tuturor forțelor pozitive ale planetei, și nu doar al arienilor. Forța este cunoscută sub diferite nume. Hindușii i-au spus Muntele Meru, iar egiptenii On sau Ong. Alții au numit-o Og sau Oz. Acest nucleu spiritual este descris astfel în cartea *Arktos*:

„Centrul suprem se manifestă prin fenomene numite Manisolas, cunoscute de oameni din cele mai vechi timpuri, când li se acorda o mare valoare religioasă. Fiind o formă complet diferită de OZN-uri față de farfuriile zburătoare ale germanilor, aceste Manisolas sunt ‚bio-mașini’ care trăiesc, se reproduc și mor în cadrul unui ciclu de viață pe șapte nivele. La început apar ca niște cercuri de lumină pură, după care se cristalizează, căpătând o formă metalică cu un conținut înalt de zirconiu. Aceasta este forma feminină, ‚mater-ializată’. Ea produce apoi un element masculin, falic, care îi conferă o stare de echilibru androginal. În continuare, procesul de regenerare reîncepe, iar în pântecul ei apare nucleul unei noi Manisola”.

Godwin traduce apoi un fragment din Götzen gegen Thule referitor la posibilele fenomene OZN:

„Partea regenerată este expulzată apoi în exterior de nucleul matern sub forma unui nou cerc de lumină, la fel ca în cazul unei femei care naște. Noul cerc trece la rândul lui prin cele șapte niveluri de evoluție, în timp ce elementul matern se transformă într-o sferă care explodează. Rămășițele metalice rezultate în urma exploziei conțin particule de cupru. Impresiile optice ale martorilor acestor evenimente sunt de regulă similare. În timpul zilei, Manisolas au o luminiscentă extrem de strălucitoare, în nuanțe aurii sau argintii, lăsând uneori urme de fum roz care se condensează apoi în niște dăre alb-cenușii. Noaptea, discurile strălucesc în culori superbe, emanând uneori flăcări în jurul formei lor și scânteii albastre și roșii, care pot deveni atât de puternice încât să le incendieze. Dar cea mai remarcabilă este capacitatea lor de reacție în fața intrușilor; asemănătoare cu cea a unei ființe raționale, depășind de departe orice posibilitate de control electronic sau prin unde radio”.

Aceste Manisolas și manifestările lor corespondente sunt o reprezentare a rețelei morfogenetice în toată splendoarea ei estetică. Landig afirmă în cartea sa că ele au fost interpretate în mod diferit de la o cultură la alta, în funcție și de formele-gând proiectate. Cine studiază aspectele tridimensionale și cvadridimensionale ale geometriei sacre își dă seama că aceste Manisolas sunt vase cabaliste ale creației.

Aceste Manisolas sau „bio-mașini” sunt în esență interfețe cvadridimensionale cu forța vieții. Manifestările lor pozitive sau negative depind întru totul de forțele care încearcă să își imprime formele-gând asupra conștiinței pământului și a sufletelor colective ale ființelor care trăiesc pe el. Controlul acestei proceduri de „imprimare” devine astfel forța supremă de pe pământ. Această putere este atât de mare încât ar putea avea chiar efecte financiare în lumea exterioară. O mare parte a acestei proceduri de „imprimare” de care vorbeam mai sus se realizează prin intermediul mas-mediei, în care intră și departamentele de propagandă ale diferitelor guverne.

Tibetanii numeau această putere de manifestare a energiilor primordiale: vril. Vril este un cuvânt străvechi, care are și un simbol (vezi mai jos). Există numeroase alte nume date acestei surse de putere, printre care și acela de orgon. Studiul puterii vril este principala preocupare a celor interesați de rezonanța cu Thule.

Capitolul 20

Puterea energiei vril

Cel mai fascinant aspect al discuțiilor mele cu Jan van Helsing a fost cel referitor la Societatea Vril, o organizație pe care el o consideră ca fiind una dintre cele mai interesante societăți secrete din lume. Cunoscută și sub numele de Loja Luminoasă, Societatea Vril a fost înființată după Primul Război Mondial. Cu toate acestea, în Germania nu există nici măcar o singură carte scrisă pe acest subiect. Toate urmele care ar fi putut conduce la ea au fost șterse de Gestapo înainte de sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial.

Eventualele dovezi rămase au fost ridicate imediat de către Aliți, după cucerirea Germaniei. Preocupările și realizările concrete ale acestei societăți reprezintă unul dintre cele mai bine secrete ale OZN-ologiei, dacă nu chiar ale întregii lumi. După căderea zidului Berlinului și reunificarea Germaniei au început să iasă la lumină anumite informații. De pildă, anumite aspecte legate de Societatea Vril au apărut pe casete video. Există chiar o publicație interzisă în limba germană intitulată *Das Vril Projekt*.

*Ironia face ca majoritatea cărților referitoare la naziști și la puterile oculte ale acestora să nu menționeze aproape nimic despre puterea energiei vril. În secolul nostru, majoritatea celor care au aflat secretul Societății Vril au făcut-o prin intermediul specialistului german în rachete Willy Ley²⁶. Acesta a venit în Statele Unite în anul 1933 și a devenit cunoscut ca autor de popularizare a literaturii științifice, făcând-o accesibilă omului de rând. Cea mai mare parte a operei lui Ley demonstrează că acesta a fost un instrument de propagandă al guvernului deghizat într-un om de știință rezonabil interesat numai de faptele concrete. De pildă, el i-a acuzat pe naziști că erau preocupați de pseudo-știință. A făcut apoi un pas uriaș în direcția dezinformării, sugerând că naziștii au preluat noțiunea de vril din cartea lordului Bulwer-Lytton, *Rasa viitoare*. Așa cum am mai spus, vril este un cuvânt tibetan, însoțit și de un simbol grafic. Poate fi tradus ca chi sau forța vieții, dar și ca vibrație. Neîntâlnind un cuvânt obișnuit, ci unul rezervat înainte de toate inițiaților, nu trebuie să vă așteptați ca profesorul dumneavoastră de studii sino-tibetane să vi-l explice pe larg.*

*Deși lucrarea *Rasa viitoare* nu a fost în nici un caz sursa de inspirație a naziștilor, este cert că aceasta a fost scrisă totuși de un inițiat care și-a primit educația la școala lui Aleister Crowley. Evident, avem de-a face cu un Crowley într-o încarnare anterioară, sub forma lui Alphonse Constant, un om cu care s-a identificat și care a scris mai multe cărți sub pseudonimul Eliphas Levi. Acesta l-a inițiat pe lordul Bulwer-Lytton, care a devenit unul dintre cei mai prestigioși scriitori ai vremii.*

*Lord Bulwer-Lytton s-a folosit de ficțiune pentru a ilustra anumite aspecte ale misterioasei puteri a energiei vril. *Rasa viitoare* este povestea unui om pasionat de explorarea peșterilor. Acesta ajunge într-o lume subterană luminoasă și paradisiacă. Potrivit autorului, vril reprezintă „unitatea dintre particulele naturale de energie la care s-au referit mulți dintre gânditorii de la suprafața pământului”. El continuă, citându-l pe Faraday:*

„La fel ca atâția alți iubitori ai cunoașterii naturale, am fost întotdeauna de opinia, ca să nu spun convingerea fermă, că diferitele surse care permit manifestarea forțelor materiale au o origine comună; altfel spus, că acestea sunt legate între ele, interdependente, convertibile reciproc (adică se pot transforma dintr-una în alta), și că posedă o putere în acțiunea lor”.

Acest citat nu reprezintă decât o altă manieră de a descrie un câmp unificat din care a emanat întreaga creație. Conceptul de vril sugerează în

---

²⁶ Între aspectele interesante legate de Ley se numără și faptul că a corespondat cu Jack Parsons pe subiectul propulsiei rachetelor. În plus, a fost primul autor care a publicat o fotografie a Feței de pe Marte. Am avut ocazia să văd personal cartea și fotografia din ea, dar memoria îmi joacă o festă și nu reușesc să-mi aduc aminte titlul lucrării. Știu doar că a fost publicată prin anii 60.

mod evident o stare de creație care a existat anterior materiei. Lucrarea continuă cu o corespondență uluitoare cu Proiectul Montauk²⁷, atunci când autorul afirmă că vremea poate fi manipulată prin controlul energiei vril. În mod evident, conceptul de energie orgonică pe care îl folosește el nu este altceva decât o altă definiție a energiei vril, la fel ca și expresii precum: „mesmerism, electro-biologie, forțe odice, etc.”. Autorul continuă afirmând că acest concept poate fi aplicat științific prin intermediul unor conductori de energie vril, influențând mintea umană și comportamentul animalelor și plantelor.

Eroii principali din Rasa viitoare sunt niște ființe umane uriașe care locuiesc în adâncurile pământului. Mult mai avansate decât umanitatea de deasupra, ele au coborât în adâncuri în vremea unui mare cataclism natural. Observăm o respectare a tradiției Rasei Primordiale sau Elohim, care a migrat de pe Marte pe pământ (vezi în această direcție Piramidele din Montauk). În Rasa viitoare, acești oameni sunt cunoscuți sub numele de Vril-ya. Ei afirmă că facultățile minții pot fi accelerate folosind starea de transă sau de viziune în care gândurile pot fi transmise de la un creier la altul. În acest fel, cunoașterea se poate transmite de la un om la altul, devenind apanajul întregii rase. Este vorba exact de fenomenul discutat de Preston Nichols în cartea sa, *Întâlnire în Pleiade*. Practicanții vril au și capacitatea de a influența un individ astfel încât acesta să absoarbă cunoașterea prin intermediul subconștientului său.

Conceptul de vril este așadar cât se poate de clar definit. Cât de mult putem asimila noi această definiție este cu totul altceva. Naziștii au fost ironizați pentru „fascinația lor pseudo-științifică” față de acest concept, deși ceea ce încercau ei era să creeze o tehnologie bazată pe starea primordială a materiei. În plus, din descrierea de mai sus rezultă că starea de transă poate fi afectată sau poluată de o intenție malefică.

Cărțile care ating în treacăt subiectul energiei vril consideră de regulă lucrarea Rasa viitoare un fel de science-fiction. La vremea ei, cartea a fost însă cu totul altfel receptată. Charles Dickens, cel mai popular scriitor al acelei epoci, era fericit să fie menționat printre scriitori de talia lordului Bulwer-Lytton, un maestru pentru care avea cel mai mare respect.

Rasa viitoare ne oferă un alt indiciu major atunci când autorul afirmă că rasa Vril-ya vorbea o „limbă primordială”. Era vorba de o limbă neviciată, care nu a suferit nici un amestec cu alte limbi. Era bazată pe monosilabe care sunau ca niște vibrații tonale. Povestitorul oferă ca exemplu superb de limbă bazată pe sunet chineza, în care anumite sunete repetate în diferite forme dau sensuri diferite. Ideea era că limba Vril-ya amintea de cauza primordială, iar exemplul pământean cel mai bun pentru a ne face o idee despre felul în care sună ea este limba chineză. Devine astfel evident că motivul pentru care limbile au devenit atât de complexe este legat de îndepărtarea oamenilor de sursa creației. Pe de altă parte, așa cum am

---

²⁷ Una din aceste corespondențe este și cea legată de cușca lui Faraday. Citatul preluat din Faraday sugerează că această cușcă se află în rezonanță cu principiul câmpului unificat. În cartea *Proiectul Montauk: experimente asupra timpului* am arătat cum cobaii psihici umani au fost introduși în cușca lui Faraday de la Montauk, ceea ce demonstrează că factorul necunoscut din teoria câmpului unificat este elementul conștiinței.

încercat să demonstrez în demersul meu de până acum, etimologia ne permite să înțelegem că toate limbile se trag dintr-o sursă comună.

Limba Vril-ya face referire la o epocă în care umanitatea vorbea o limbă unică. În mod remarcabil, lucrarea Rasa viitoare face o disertație scurtă, dar elocventă, asupra elementelor limbajului. Dacă ar fi să luăm numai corespondențele ezoterice stabilite de autor și nu putem decât să ne minunăm, dar acesta reprezintă un alt subiect. Cea mai interesantă etimologie care ni se oferă este chiar cea a cuvântului vril. Povestitorul afirmă că hieroglifa unei piramide sau un V inversat reprezintă simbolul ființei supreme. „V”-ul obișnuit reprezintă implicit o piramidă inversată, simbolizând excelența sau puterea. Dacă mergem mai departe cu analiza etimologică, constatăm că după V urmează ri și l, în care ri se referă la principiul conducător (integrat în cuvinte precum regal sau Rig-Veda), iar l este tot una cu El, adică Dumnezeu (Elohim). Așadar, vril înseamnă puterea lui Dumnezeu manifestată prin principiul conducător al piramidei.

Este de remarcat de asemenea că femeile Vril-ya sunt superioare bărbaților atât din punct de vedere al dimensiunilor cât și din perspectiva capacității de folosire a energiei vril. Cartea conține multe alte referințe interesante, motiv pentru care v-o recomand cu căldură.

Conceptul de vril apare și în legătură cu moartea lui Aleister Crowley la data de 1 decembrie 1947. Asupra sa s-a descoperit o bucată de pergament despre care se crede că a purtat-o tot timpul la el. Pe aceasta scria cuvântul Vrihl, interpretat ca un înger sau un extraterestru. În lucrarea sa, În afara cercurilor timpului, Kenneth Grant sugerează că Aleister obișnuia să comunice cu o entitate având acest nume.

Grant definește cuvântul Vrihl ca o forță magică pusă în mișcare de orgasm și care permite invocarea unor ființe din lumea de dincolo. În continuare, el afirmă că acesta este cuvântul care permite invocarea Onomașilor, cunoscuți și sub numele de Cei Profunzi, Cei Respingători și Cei Cumpliți. Este vorba de cele mai profunde arhetipuri ale subconștientului, considerate a fi cheile care permit invocarea Zeilor Primordiali sau a Celor Uitați. Aceste entități au inspirat scrierile lui H.P. Lovecraft, un autor ale cărui legături cu naștii erau bine cunoscute.

O altă referință ezoterică la vril apare în Doctrina secretă a lui Madame Blavatsky. Autoarea vorbește de puterea energiei vril, afirmând însă că atlanții o numeau MASH-MAK. O privire fugară pe harta Long Island ne permite să descoperim imediat un loc numit Mashomak Point, o rezervație naturală în apropiere de Montauk. Este vorba de un nume indian care confirmă afirmația făcută în Piramidele din Montauk în care spuneam că nativii indieni vorbeau o limbă derivată din Vril. Altfel spus, această descoperire confirmă faptul că indienii Montauk descind dintr-un popor care cunoștea și opera cu această tradiție pe un nivel foarte înalt.

Descoperirea conceptului de vril sau de Mash-Mak pe Long Island mi se pare o coincidență cu o semnificație extrem de profundă. Mantak Chia, un maestru al Taoismului vindecător din Tailanda, a ales această insulă pentru a locui aici. Am vorbit despre Mantak Chia în Piramidele din Montauk din cauza sincronicității numelui său. Am discutat cu el și mi-a spus că numele

de Mantak i-a fost dat de maestrul său, fiind un cuvânt tibetan care înseamnă „virtute”, dar și „claritate”, „înțelegere” și „lumină strălucitoare”. Între timp, am descoperit din anumite texte de magie că numele de Chia înseamnă „bestie (animal)”. Corespondențele nu par să se potrivească, dar bănuiesc că există o legătură și între chia și chi (energie). Oricum ar fi, aceasta este energia care circulă prin aspectul „animalic” al omului (corpul său fizic).

Mantak Chia le predă oamenilor tehnici de punere în mișcare a energiei chi sau a energiei sexuale și de punere la unison cu sursa divină. Ține conferințe în întreaga lume și a scris mai multe cărți. Una din învățăturile sale se referă la procesul de interiorizare a orgasmului și de prelungire a lui. Ultima carte scrisă de el poartă numele Orgasmul masculin multiplu.

Există o poveste interesantă, legată de energia vril, care îl are în centrul ei pe Michael Morgan, un vechi adept al lui Mantak Chia. După ce a lucrat ani de zile cu Tao al vindecării, Michael a suferit un grav accident de mașină care aproape că l-a ucis. A rămas o vreme într-o stare de comă, dar în cele din urmă a ieșit din ea manifestând o serie de capacități paranormale și devenind un medium al unei entități atlante numită Yokar.

În ultimii ani, Yokar a inițiat un mare număr de oameni în vril, răspândind foarte multe informații pe marginea acestui subiect. Personal, am aflat aceste informații de la prietenul meu Kenn Arthur, care a studiat cu Yokar, dar și din alte surse.

Numele limbii primordiale despre care vorbește legenda Babilonului este vril. Este o limbă chiar mai esențială decât enohiana, limba îngerilor. Înainte ca oamenii să își dezvolte organe de vorbit, ei își manifestau intenția prin intermediul unui organ situat între inimă și gât. Acest organ face legătura între mesmerismul animal și proprietățile eterice ale spiritului. Strămoșii noștri își activau voința prin intermediul său, folosindu-se de principiile vibrației. Sistemul comunicării izolate care a apărut ulterior și care s-a dezvoltat în limbaj nu a reprezentat un pas înainte, ci mai degrabă o involuție, o cădere din câmpul conștiinței unificate. Masarea ușoară a acestui „punct vril” (situat la mijloc între inimă și gât), dublată de focalizarea asupra voinței reale, permite activarea acestui aspect al sinelui. Din această perspectivă, conceptul de vril corespunde voinței reale a individului, fiind sinonim cu Thelema sau Allah.

Dacă ne raportăm la Vrîl ca la un instrument pentru vorbire, el poate fi definit ca fiind limba primordială a creației. Vrîl este alcătuit din 72 de tonalități derivate din punerea în vibrație a aceleiași corzi. Acest număr este egal și cu cele 72 de Chei ale lui Enoh sau cu cele 72 de Chei ale lui Solomon. În mod evident, este vorba de forme diferite ale aceluiași principiu. Studiarea Vrîl-ului ar presupune un studiu complet în sine. Intenția mea a fost doar aceea de a demonstra dincolo de orice îndoială că națiștii nu erau simpli amatori de science-fiction, ci oameni pasionați de ocultism, care au știut să își pună ideile geniale în practică. Acțiunile lor au avut la bază principii ezoterice profunde, pe care restul umanității le-a ignorat.

Folosindu-se de energia vril, naziștii au încercat practic să controleze puterea cerului. În capitolul următor vom arăta cât de mult s-au apropiat ei de succes.

Capitolul 21

Farfuriile zburătoare Vril

Orice om inteligent își poate da seama cu ușurință că domeniul OZN-ologiei abundă de dezinformare, incluzând elemente care țin mai degrabă de nebunie și aberație. Unele sunt de-a dreptul comice. Este nevoie de acumularea unui număr foarte mare de informații pentru a te apropia cât de cât de adevăr.

Dacă privim retrospectiv istoria erei farfuriilor zburătoare, poate cea mai mare nedumerire este cea legată de fotografiile prezentate publicului începând din anii 40. Dacă privești fotografiile făcute în Washington dinspre Kenneth Arnold, precum și alte fotografii din acea epocă de început a OZN-ologiei, nu poți să nu constăți cât de arhaice par acele aparate. Unele farfurii zburătoare sunt de-a dreptul rudimentare, ca și cum ar fi construite din tablă și nituri. Aceste fotografii nu au nimic comun cu metalul șlefuit și polizat în fel și chip din OZN-ologia modernă. Pe măsură ce ne apropiem de anii 70-80, fotografiile surprind farfurii zburătoare cu o tehnologie din ce în ce mai înaltă, cel din Gulf Breeze fiind un prim exemplu. Există un volum atât de mare de fotografii încât este absurd să crezi că toate sunt contrafăcute.

Nedumerirea de care vorbeam mai sus este legată de avansul tehnologic atât de rapid și într-un timp atât de scurt al extraterestrilor (dacă pornim de la premisa că fotografiile sunt autentice). Aceștia au avansat de la farfurii zburătoare din tablă la aparate de zbor de înaltă tehnologie exact în perioada în care umanitatea a avansat de la avioanele cu elice la bombardierele invizibile sau la cele supersonice. Privind lucrurile dintr-o perspectivă istorică, tocmai când cei de la Madison Avenue lipeau postere simpliste pe stâlpi pentru publicitatea stradală, prin anii 50, extraterestrii îi imitau artistic pe oameni afișându-se în OZN-uri cu un design antic. Astăzi, când cei de la Madison Avenue lipesc postere realizate pe calculator, prin programe grafice de înaltă tehnologie, extraterestrii ne prezintă OZN-uri comparabile (parcă realizate printr-un program grafic de înaltă tehnologie). Un cinic ar fi tentat să spună că farfuriile zburătoare nu sunt altceva decât creația celor de la Madison Avenue...

Enigma devine ușor de rezolvat dacă pornim de la premisa că OZN-urile de care vorbim nu sunt creația vreunor extraterestri, ci a oamenilor. Există și o explicație pentru care această tehnologie a rămas atât de secretă până astăzi: cea mai mare parte a ei a fost preluată de la naziști, după căderea Germaniei! Acesta este unul din cele mai bine păzite secrete ale OZN-ologiei.

În loc să investigheze ce anume este adevărat în toată povestea, mijloacele mas-media au preferat să se focalizeze în mod excesiv asupra incidentului de la Roswell și a celebrului film video cu autopsia extraterestruului. Publicul naiv se lasă ușor păcălit de asemenea lucruri. Se zvonește chiar că Steven Spielberg se pregătește să facă un film referitor la Roswell, pentru a comemora astfel 50 de ani de la producerea incidentului.

Orice om cât de cât inteligent își poate da seama că insistența exagerată a mediei asupra cazului Roswell are la bază o intenție de dezinformare, menită să ascundă ideea că discurile descoperite în New Mexico ar putea fi de proveniență nazistă. Evident, acest scenariu necesită o explicație a corpurilor extraterestre găsite în aparatele de zbor, conform legendei. O posibilă explicație ni se oferă analizând una din numeroasele aventuri ale faimosului explorator Jacques Cousteau.

Într-una din escapadele sale asiatice, Cousteau a descoperit într-un arhipieleag de lângă Noua Guinee o rasă bizară de oameni. Asemănători cu oamenii în multe privințe, aceste ființe erau practic lipsite de păr și aveau ochi uriași. Se pare că acesta era rezultatul multor ani de evoluție în care acei oameni au trăit în peșteri. Nu era deloc greu să iei câteva din aceste ființe, să le așezi într-o farfurie zburătoare nazistă și să lansezi o uriașă campanie de zvonuri că au venit extraterestrii. Nu știu dacă așa s-au petrecut lucrurile, dar PBS a transmis odată un documentar referitor la această specie rară. Imediat după difuzarea documentarului, un prieten de-al meu a încercat să obțină o copie, dar i s-a răspuns că documentarul nu exista și că nu a fost difuzat niciodată! A fost imposibil să obținem originalul. Acest lucru spune ceva...

Aventura lui Cousteau nu reprezintă unica posibilitate care ar putea explica scenariul de mai sus. Harry Stevens de la Proiectul de Cercetare a Germanilor afirmă că tehnologia genetică de producere a unor extraterestri similari micilor cenușii există încă de pe vremea naziștilor. Acest lucru pare imposibil, dar la fel se credea cu puțin timp în urmă și despre clonare, care între timp a devenit o realitate.

Incidentul de la Roswell a ținut prima pagină a ziarelor multă vreme, iar informațiile s-au scurs de pretutindeni. Era un „secret” cunoscut de toată lumea. Totul pare mai degrabă un complot al serviciilor secrete, o fumigenă referitoare la amenințarea extraterestrilor aruncată de departamentul de apărare pentru a-și justifica anumite acțiuni sau pentru a ascunde o amenințare reală, cum ar fi dezvăluirea secretului farfuriilor zburătoare naziste. Pe scurt, posibilitățile sunt infinite.

Nici una din aceste informații nu reprezintă o dovadă în sine a amestecului naziștilor la Roswell, dar merită să ne pună pe gânduri. Ceea ce este demn de subliniat este faptul că istoria Societății Vril și a tehnologiei farfuriilor lor zburătoare a fost practic ignorată de istoria occidentală.

În anul 1996, prietenul meu Jan van Helsing era programat să scoată pe piață o carte în care intenționa să publice sute de fotografii ale farfuriilor zburătoare Vril. Așa cum am afirmat mai devreme, guvernul german i-a interzis deja publicarea unei cărți anterioare în Germania pe motiv că „incită la ură”. De aceea, este posibil să nu vedem niciodată cartea apărută. Personal, am văzut câteva din aceste fotografii și am inclus unele dintre ele în această carte. Ele au fost preluate, cu permisiunea lui Jan, din lucrarea sa menționată anterior, *Societățile secrete*.

Un alt semnal referitor la interesul uriaș de a ascunde informațiile privind farfuriile zburătoare naziste mi-a fost semnalat tot de Jan, care mi-a spus că Michael Heseman, șeful organizației de studiu al OZN-urilor MUFON din Germania, și Erich von Däniken, celebrul autor al lucrării

Carele zeilor, iau foc de câte ori aud vorbindu-se de farfurii zburătoare naziste. Ce anume îi poate determina pe acești oameni să se enerveze atât de tare atunci când aud această teorie? În cazul lui Heneman avem o posibilă explicație: acesta este un cunoscut denigrator al informațiilor referitoare la Montauk, fiind cunoscut în Germania pentru articolele sale împotriva cărților noastre.

În anul 1992, când am fost la târgul de carte de la Frankfurt, l-am cunoscut pe Heseman și am avut posibilitatea să-i ascult personal criticile. Întrucât eram interesat înainte de toate să-mi promovez cartea, nu eram deloc dornic să intru într-o polemică cu acest om. Din politețe, m-am limitat să-i spun că sunt interesat de anumite aspecte ezoterice legate de fenomenele de la Montauk și de proiectul derulat acolo. A rămas șocat, după care a strigat câteva cuvinte cu o voce puternică și sacadată, care mi-a amintit de naziștii din filme:

-Ezoterice! Eu am studiat alături de Dalai Lama timp de zece ani. Noi le spunem oamenilor tot ce trebuie să știe!

Această reacție ridicolă demonstrează un efort concertat de a ascunde adevărul, probabil în legătură cu misteriosul rol al naziștilor în crearea tehnologiei OZN.

Dincolo de această introducere, doresc să vă împărtășesc ce am aflat în legătură cu Societatea Vril. Sunt informații incitante, controversate, pe care nu le veți găsi în literatura clasică referitoare la OZN-uri sau la legăturile naziștilor cu ocultismul. Cele mai multe dintre ele provin de la prietenul meu Jan van Helsing, precum și de la contactele sale, care au realizat o casetă video numită *Secretele OZN-urilor din cel de-al Treilea Reich*. Am mai avut și alte surse, pe care le-am citat în bibliografie.

Societatea Vril și-a început activitatea în aceeași perioadă ca și Societatea Thule, când Karl Haushofer a fondat organizația „Brüder des Lichts”, care înseamnă „Frații Lumini”, cunoscută în anumite surse și sub numele de „Loja luminoasă”. Ulterior, organizația a căpătat amploare și a fost rebotezată Vril-Gesellschaft, integrând alte trei societăți importante din Germania: Lorzii Pietrei Negre, o emanație a Ordinului Teuton creată în anul 1917, Cavalerii Negri, o filială a Societății Thule, și Soarele Negru, identificată mai târziu cu elita SS-ului lui Heinrich Himmler. În timp ce Societatea Thule a sfârșit prin a se orienta îndeosebi asupra unei agende materialiste și politice, Societatea Vril s-a focalizat de la bun început asupra „lumii de dincolo” (aspectelor transcendente).

Este posibil ca Societatea Vril să nu fi reușit să atingă performanțele pe care le-a avut dacă nu ar fi existat un medium pe nume Maria Orsic. Aceasta a devenit un element cheie al grupului după ce a început să primească transmisiuni psihice într-un limbaj necunoscut care i-a fost prezentat într-un cifru secret. Maria nu cunoștea limbajul, dar a căutat o interpretare ezoterică a acestuia și a început să se întâlnească regulat cu un mic grup de oameni printre care se numărau Karl Haushofer, mai mulți membri importanți ai Societății Thule, Lorzii Pietrei Negre și alți membri ai

Societății Vril. Din audiență mai făcea parte și un alt medium feminin, cunoscut numai sub numele de Sigrun²⁸.

Maria și Sigrun au primit mai multe transmisiuni pentru Societatea Vril, care au fost notate în scris și transformate în dogme. Potrivit acestor informații, transmisiunile proveneau de pe Aldebaran, o stea cu două planete pe care trăiește imperiul SUMERAN. Populația SUMERANULUI era împărțită în două clase: arienii sau rasa stăpânitoare, și o rasă inferioară care a evoluat în sens negativ ca urmare a unor mutații datorate schimbărilor climatice. Când cele două populații au început să se extindă, au apărut probleme datorită amestecului interracial. Oamenii și-au pierdut capacitățile superioare, iar tehnologia călătoriilor în spațiu a fost uitată. Cu excepția acestor probleme, în Imperiul Sumeran nu existau dispute rasiale, iar cele două populații se respectau reciproc.

Cu 500 de milioane de ani în urmă, arienii (cunoscuți ca Elohim sau Rasa Primordială) au început să colonizeze sistemul nostru solar, întrucât Aldebaran devenise nelocuibil. Prima planetă colonizată a fost Marduk (din care astăzi nu a mai rămas decât o centură de asteroizi). A urmat Marte. Când au ajuns pe pământ, acești arieni au fondat civilizația sumerienilor.

Continuând să studieze transmisiunile, membrii Societății Vril au descoperit că vechea limbă sumeriană era identică cu cea a aldebaranilor, prezentând similitudini majore cu limba germană.

Dincolo de politicile rasiste încurajate de aceste informații, Societatea Vril avea o agendă mult mai urgentă: construirea unor farfurii zburătoare. Nu se știe dacă entitățile provenite de pe Aldebaran erau sau nu preocupate de o repetare a istoriei civilizației lor pe planeta noastră. Lucrurile s-au precipitat atunci când un doctor (unii spun chiar savant) pe nume W.O. Schumann de la Universitatea din Munchen a rostit următorul discurs (pe care l-am obținut din arhivele secrete ale SS-ului).

„În tot ceea ce există putem recunoaște două principii care stau la baza evenimentelor: lumina și întunericul, binele și răul, creația și distrugerea, la fel cum în electricitate există o polaritate pozitivă și una negativă. Întotdeauna avem de ales între aceste două extreme.

Cele două principii, cel creator și cel distructiv, stau inclusiv la baza instrumentelor noastre tehnice...

Tot ceea ce este distructiv este de origine satanică, iar tot ceea ce este constructiv este de origine divină... De aceea, orice tehnologie bazată pe explozie sau pe combustie trebuie considerată satanică. Noua eră care va veni va fi o eră a tehnologiei inovatoare, pozitive, divine!”

Primele anale istorice îl menționează pe Schumann încă din anul 1919, când societățile Thule și Vril s-au adunat într-o lojă din Berchtesgaden. Se pare că din acel moment a început construcția unor aparate și crearea unor

---

²⁸ Trebuie să menționăm aici că aceste societăți secrete, îndeosebi cele asociate mai târziu cu națiștii, se foloseau de femei într-o manieră pe care cultura noastră modernă ar considera-o bizară. Am citit și am auzit de multe femei care obișnuiau să se dezbrace în prezența ocultiştilor germani. Din vaginile lor ieșea apoi o ectoplasmă prin care se făcea comunicarea cu ocultiştii respectivi. Majoritatea relatărilor vorbesc de femei bătrâne, de la țară, descriere care nu se potrivește cu portretul Mariei sau al lui Sigrun, despre care se spune că erau frumoase și tinere.

tehnologii care să-i permită omului să ajungă pe stele. S-a adunat atunci un număr imens de informații, deopotrivă ezoterice și tehnice, care au permis inclusiv transcenderea timpului. Membrii celor două societăți și-au propus să construiască o mașină care să le permită să stea față în față cu zeii înșiși. Se pare că proiectul a durat doi ani, dar în rest nu se cunosc prea multe despre el.

Tot ceea ce știm în momentul de față este că la sfârșitul anului 1924 s-a reușit construirea unei mașini a timpului, ascunsă într-un loc din sudul Germaniei, posibil la baza aeriană Messerschmidt din Augsburg. Se crede că informațiile referitoare la călătoriile în timp sunt controlate de cavalerii templieri. Chiar dacă nu se știe exact ce s-a întâmplat atunci, poveștile care circulă corespund întru totul legendei despre care am vorbit în *Piramidele din Montauk*, referitoare la călătoria în timp realizată în anul 1923 de organizația Soarele Negru.

Oricât de spectaculoasă ar fi fost tehnologia călătoriilor în timp, marea majoritate a membrilor Societății Vril nu erau implicați în acest demers, fiind interesați mai mult de unul din efectele ei secundare: cel referitor la levitație. Altfel spus, Societatea Vril era preocupată de construirea unei farfurii zburătoare bazată pe efectul levitației. Rudolph Hess era foarte interesat de această tehnologie, iar conferințele sale pe această temă sunt bine cunoscute.

Tot în această perioadă, germanii au făcut experimente legate de așa-numitul efect Coandă, inventat de Henri Coandă, un român care a descoperit în anul 1911 o modalitate de a contracara efectul gravitației. Principiul este demonstrat prin lăsarea unui jet de apă să curgă într-o tigaie cu marginile rotunde, ușor înclinată. Apa se adună pe marginea inferioară a tigăii, iar când ajunge să o depășească, curge pentru o scurtă clipă într-un sens opus gravitației. Germanii au pornit de la acest principiu și au creat o tehnologie care utiliza un număr mare de asemenea jeturi minuscule pentru a alimenta un jet principal. Așa s-a născut tehnologia fluidelor, care înlocuia fluxul de electroni cu fluxul de fluide. Combinată cu folosirea unor combustibili sub formă de jet, această tehnologie a fost folosită la unele din farfuriile lor zburătoare.

La prima vedere, am fi tentați să credem că această tehnologie a aparatelor de zbor i-a interesat foarte tare pe naziști. În realitate, Hitler era mult mai preocupat de armele convenționale, ale căror efecte puteau fi dovedite într-o perioadă relativ scurtă de timp. Se spune că orice tehnologie care avea nevoie de mai mult de un an pentru a fi testată era respinsă *a priori* de Hitler.

Pe scurt, Societatea Vril nu a reușit să obțină finanțarea de care avea nevoie, deși ziarele germane erau pline de anunțuri care făceau apel la donatori pentru strângerea fondurilor necesare pentru crearea aparatelor de zbor Vril. Anunțurile afirmau deschis că se lucrează la o tehnologie atlantă străveche, idee destul de populară printre germani în anii 20. Sub conducerea doctorului Schumann, Societatea Vril a reușit să creeze în anul 1934 primul aparat de zbor circular cu propulsie antigravitațională. Aparatul a fost produs la fabrica de avioane Arado din Brandenburg, fiind numit RFZ-1 (Rundflugzeug 1). Testele de zbor nu au mers însă foarte bine. După ce s-a ridicat la circa 60 de metri pe verticală, a devenit instabil și nu a mai putut fi controlat o vreme. Procedura de ghidare era greoaie și greu de stăpânit. Cu

chiar cu vai, pilotul a reușit să coboare la sol și să scape cu viață. După ce a continuat să se învântească precum un titirez, aparatul s-a izbit de sol și s-a făcut țândări. Deși începutul s-a dovedit un dezastru, odiseea farfuriilor zburătoare Vril nu s-a oprit aici.

Următorul aparat produs a fost RFZ-2. Cu o lungime de 20 de metri, acesta producea deja efecte optice și vizuale colorate, semănând cu OZN-urile din literatura modernă. Deși a fost folosit în război ca avion de recunoaștere, executând misiuni în America și Marea Britanie, el s-a dovedit inutil ca aparat de luptă. Mecanismul de control nu permitea schimbări de direcție decât în unghiuri de 90°, 45° și 22,5°. Aceste schimbări de direcție sunt caracteristice OZN-urilor văzute în zbor. În pofida succesului limitat al RFZ-2 și a imaginilor care îl prezentau pe acesta în zbor, aparatul a trecut practic neobservat de liderii naziști. Heinrich Himmler a fost singurul care a manifestat un interes ceva mai mare față de el. Se știe că echipele sale de savanți SS căutau deja surse alternative de energie, întrucât intenția lui era să facă din Germania o țară independentă de petrolul importat din străinătate.

De aceea, două departamente speciale (U-13 și SS-E-4) au primit sarcina să se concentreze asupra dezvoltării acestei noi tehnologii de zbor inventată de Societatea Vril. Cel din urmă se afla sub controlul direct al lui Himmler, fiind cunoscut ca grupul de dezvoltare numărul patru al Soarelui Negru. Principalul obiect de interes al grupului SS-E-4 se referea la cercetările lui Viktor Schaubenger, un om de știință care avea acces la opera lui Johannes Kepler, și implicit la învățăturile secrete ale lui Pitagora. Această cunoaștere secretă (alături de multe altele) a fost mult timp păstrată ascunsă de cavalerii templieri, care au ales această perioadă din istorie pentru a o revela.

Schaubenger a aplicat teoria pitagoreică a creației, potrivit căreia universul nostru este creat din sunete prin intermediul rezonanței armonice. Conform acestei teorii, însăși structura materiei este determinată de proporțiile care există între numele întregi. Se poate demonstra că orice structură este alcătuită din proporții armonice născută din vibrațiile aceleiași coarde unice. Legile științei respectă aceste proporții, inclusiv legile chimiei, biologiei și geneticii. Schaubenger era un naturalist care credea că principiile care stau la baza oricărei explozii reprezintă o încălcare a ordinii naturale a lucrurilor. Obiectivul lui era acela de a accesa puterea universului subtil pentru a o aplica în lumea exterioară. Dacă tehnologia exploziei era considerată a fi distructivă, cea a imploziei era privită ca fiind reversul celei dintâi. Această gândire l-a ajutat pe Schaubenger să facă pași importanți în neutralizarea gravitației și accesarea universului antimateriei.

În anul 1934, Viktor Schaubenger s-a întâlnit cu Hitler pentru a discuta despre aceste principii. Scopul lui era acela de a armoniza tehnologia cu ordinea naturală a universului. Inițial, Hitler i-a dat dreptate. Pe măsură ce al Treilea Reich a evoluat însă, devenind o putere mondială, lucrurile au luat o altă întorsătură. Schaubenger era un pacifist și a început să afirme că naziștii reprezentau o mișcare malefică, separată de unitatea cosmosului.

Pornind de la descoperirile lui Schaubenger și ale Societății Vril, unitatea lui Himmler, SS-E-4, a început construcția propriilor sale farfurii zburătoare. Spre sfârșitul anului 1938, SS-iștii au început să construiască mai

multe aparate de zbor în formă de discuri. Scopul proiectului era acela de a vedea cum reacționează aceste aparate în condiții reale de zbor. Munca lor s-a concretizat în cele din urmă în construirea unui disc zburător pe care l-au numit RFZ-4. Un an mai târziu, SS-iștii învățaseră deja din propriile lor greșeli și au reușit să îmbunătățească mult aparatul. Ei au creat o farfurie zburătoare capabilă să parcurgă distanțe lungi, cu o lungime de 21 de metri, pe care au numit-o inițial RFZ-5, iar apoi Haunebu sau Haunebu I.

La vremea respectivă, serviciile secrete britanice au descoperit deja cu ce se ocupă SS-ul german. Este posibil chiar ca această descoperire să fi influențat în mod decisiv deciziile politice ale Marii Britanii cu privire la Germania. Știm din istorie că deși au excelat întotdeauna în materie de tehnologie, deciziile politice ale germanilor nu s-au ridicat niciodată la o înălțime comparabilă. În zilele premergătoare celui de-al Doilea Război Mondial, acest lucru s-a văzut cu claritate atât în domeniul diplomației germane, cât mai ales în ceea ce privește politica internă a guvernului nazist. Cu tot avansul lor tehnologic, armata, marina și aviația germană nu erau deloc unite, acționând fiecare pe cont propriu.

Ilustrații

RFZ II

Cu un diametru mai mic de 20 de metri, RFZ II producea deja efecte optice și lumini colorate, arătând la fel ca OZN-urile despre care vorbește literatura modernă. Deși a fost folosit în război ca avion de recunoaștere, executând misiuni în America și Marea Britanie, el s-a dovedit inutil ca aparat de luptă. Mecanismul de control nu permitea schimbări de direcție decât în unghiuri de 90°, 45° și 22,5°. Aceste schimbări de direcție sunt caracteristice OZN-urilor văzute în zbor. Fotografia este neclară din cauză că nu am putut scana pe calculator originalul, ci doar o copie la a treia mână a acestuia.

Aparatul lui Schauburger

Aparat zburător surprins pe peliculă în zona Augsburg, în anul 1939. Se crede că a fost realizat după schițele lui Viktor Schauburger. Toate fotografiile farfuriilor zburătoare din această carte au fost obținute prin bunăvoința lui Jan van Helsing. Ele au apărut pentru prima oară în cartea acestuia, *Societățile secrete și puterea lor în secolul XX*.

Naziști de pe Venus

Fotografie făcută de George Adamski la data de 13 decembrie 1952. Acesta a vorbit de niște extraterestri blonzi, cu ochi albaștri, veniți de pe Venus. Curios este că aceștia zburau cu o farfurie zburătoare germană de tip Haunebu II!

Vril-7

O altă fotografie a unui aparat de zbor Vril-7, surprinsă în Bavaria. În fotografia originală, în partea de jos a farfuriei zburătoare poate fi distinsă sigla SS.

Ultima variantă cunoscută a aparatului Vril-7

În această variantă, tunul a fost înlocuit de o „Cabină de amiral”, situată deasupra cupolei. În partea din spate s-a adăugat de asemenea un „balcon”.

Pe măsură ce războiul avansa, diferitele grupuri de interese industriale din Germania au început să se concureze între ele pentru a obține contracte din partea Ministerului de Război. Noua farfurie zburătoare a căzut într-o anumită desuetudine, fără ca proiectul să fie complet abandonat. La sfârșitul anului 1942, SS-ul a scos de pe banda de fabricație primul aparat Haunebu II sau RFZ-6. Acesta avea un diametru de 33 de metri și o înălțime de maxim 10 metri la centru. Viteza de deplasare în atmosfera pământului era de peste 4 Mach. Se crede chiar că aparatul putea călători în spațiul cosmic. Era echipat cu un tun cu raze și avea o cabină suficient de spațioasă pentru a permite o călătorie de lungă durată. Prototipul a avut un succes atât de mare încât SS-ul a scos la licitație fabricarea unei întregi serii de Haunebu II. În luna martie 1945, licitația a fost câștigată de compania Dornier.

În final, a fost creat și prototipul unui disc zburător Haunebu III, mult perfecționat față de primele. Acestea putea transporta 32 de oameni, avea o independență de zbor de cel puțin opt săptămâni și atingea o viteză de peste 10 Mach. Au fost făcute 19 teste de zbor, care au fost inclusiv filmate. Conform rapoartelor, germanii nu au apucat să fabrice decât acest prim aparat.

Farfuriile zburătoare descrise mai sus nu au fost singurele produse de regimul nazist, dar s-au numărat printre cele mai importante. Au mai existat însă și altele, care au fost mai mult sau mai puțin încununate de succes. S-au făcut experimente cu sisteme de propulsie diferite, dar nu ne propunem să facem din această carte un tratat complet de OZN-ologie. Am preferat să ofer numai o descriere tehnică extrem de simplă, ca să nu îmi plictisesc cititorii cu informații tehnice legate de aerodinamică. Cei interesați să afle mai multe pot consulta Proiectul de Cercetare a Germanilor, dar este nevoie de înclinații tehnice serioase pentru a înțelege aceste informații.

Este necesar să vorbim de asemenea și de alte aparate de zbor inventate de naziști în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

În anul 1943, s-au făcut planuri de construire a unei nave-mamă în formă de țigară, numită Andromeda. Aceasta urma să aibă 139 de metri în lungime și trebuia să transporte cel puțin un Haunebu II, două Vril-1 și două Vril-2. Se crede că nava a fost folosită pentru anumite proiecte interstelare, dar nu se cunosc amănunte. Ideea unei nave în formă de țigară era legată și de dorința companiei Zeppelin de a construi dirijabile alungite. Cert este că literatura OZN prezintă nenumărate fotografii cu asemenea aparate.

Au mai existat de asemenea faimoasele avioane de vânătoare germane. În anul 1943, deasupra Germaniei s-a semnalat o invazie masivă de OZN-uri, despre care au vorbit chiar și ziarele locale. O parte din acestea au fost semnalate și de piloții americani, printre care s-a numărat și Wendelle Stevens, care le-a descris ca fiind de culoare cenușiu-verzuie sau roșu-portocaliu, urmărindu-l la o distanță de numai cinci metri de aparatul său. Aceste aparate blocau radarele și provocau probleme de natură electrică. Deși Aliații numeau orice obiect de zbor neidentificat avion de vânătoare, în realitate au existat două tipuri. Pe de o parte era Broasca Țestoasă Zburătoare, creată de SS-E-4 la Vienna-Neustadt. Acestea conțineau klitronuri tubulare de înaltă tehnologie (folosite inclusiv la Montauk). SS-ul numea Broaștele Țestoase Zburătoare razele morții. Aparatele aveau capacitatea de a bloca sistemele de aprindere și tot ce funcționa pe bază de electricitate. Aceleași fenomene au putut fi observate și la Montauk prin anii 50-60, potrivit anumitor martori.

În afara Broaștelor Țestoase Zburătoare, au mai existat și „Baloanele de Săpun”. Era vorba de niște baloane de aer care aveau în interior o structură metalică în formă de spirală, menite să dea peste cap sistemele radar ale inamicului. Succesul lor a fost mai degrabă de natură psihologică.

O altă dovadă o constituie mărturia profesorului James J. Hurtak, înregistrată pe casetă video. Hurtak a pretins că a examinat cu atenție documentele naziste, inclusiv planurile detaliate de construire a unui oraș spațial pe pământ, la Peenemünde. După ce a intervievat mai mulți savanți germani specializați în rachete, el a afirmat că nemții se aflau în contact cu inteligențele extraterestre încă din anul 1935.

Se pare că acesta a fost principalul motiv pentru care Societatea Vril a decis să meargă pe o cale mai secretă și mai puțin convențională decât până atunci. Contactele cu extraterestrii erau atât de confidențiale încât nici chiar oamenii de știință din Proiectul Paperclip nu știau de ele. În timp ce unitatea lui Himmler, SS-E-4, a început construcția aparatelor de recunoaștere și de luptă convenționale, câțiva savanți, probabil membri ai Societății Vril, creau deja sisteme care depășeau cu mult posibilitățile unui Haunebu. Unul dintre acestea includea un aparat electromagnetic de mari dimensiuni, capabil să călătorească în spațiul cosmic. Nu știm exact dacă a fost construit până la urmă, dar este cert faptul că s-a intenționat acest lucru.

Hurtak susține că aspectul cel mai important al celui de-al Treilea Reich a fost acela că germanii au deschis fereastra care permite contactul cu alte lumi. El menționează de asemenea o conștiință superioară care s-a implicat în acest proces, lucru care a condus la misiunea lui Sven Hedin în Tibet, dar despre acest lucru vom vorbi pe larg într-un capitol viitor. Comentariile lui Hurtak sunt accesibile pe caseta video numită *Secretele celui de-al Treilea Reich*.

Dar poate cea mai uluitoare afirmație a lui Hurtak cu privire la Societatea Vril este cea referitoare la o întâlnire ținută în zilele de 3 și 4 ianuarie 1934. Se pare că Hitler și Himmler s-au întâlnit atunci ca să discute de Proiectul Vril. Cei doi și-au propus să trimită o navă spațială uriașă printr-un canal dimensional aflat în afara constrângerii vitezei luminii. După toate probabilitățile, tunelul conducea către Aldebaran. Hurtak susține că dacă

studiem documentele din Sumeria Antică și Biblia, putem descoperi suficiente dovezi ale intervențiilor extraterestre în istoria umanității. Cu mult timp înainte de Roswell, s-au produs asemenea incidente în Germania. Această națiune are cei mai buni savanți din lume, așa că nu ar fi deloc de mirare că a fost prima contactată de inteligențele extraterestre. Însuși numele de Peenemünde, dat celei mai avansate stațiuni de cercetare a naziștilor, înseamnă „capul lumii”.

În acest moment nu știm cât de departe a ajuns tehnologia nazistă. Informațiile oferite în această carte indică însă cu claritate faptul că tentaculele lor au trecut cu mult de granițele experienței obișnuite. Putem vorbi deja de o forță ocultă misterioasă care a încercat să manipuleze rețeaua morfogenetică. Poarta care ne poate conduce către aceste mistere abia începe să se deschidă.

Capitolul 22

Conexiunea Brookhaven

În capitolul anterior am prezentat doar o privire de ansamblu sintetică asupra unor operațiuni care au depășit în realitate orice imaginație. Probabil, mulți dintre dumneavoastră se întreabă care este legătura dintre acestea și Proiectul Montauk. Aceasta va deveni evidentă dacă vom descrie soarta doctorului Schauburger, savantul care a susținut tot timpul tehnologia bazată pe „energia pozitivă” și care a criticat nazismul ca fiind o mișcare a falselor idealuri. În anul 1958, Viktor Schauburger și fiul său Walter au fost aduși în Statele Unite în niște circumstanțe dintre cele mai stranii. Anul 1958 a fost un an important din perspectiva Proiectului Montauk (cunoscut la acea dată îndeosebi sub numele de Proiectul Pheonix), care a încetat să mai fie operațional în urma unei hotărâri a Congresului.

Schauburger a venit în Statele Unite deoarece Reich-ul era în ruine, iar America părea unica țară în care își mai putea împlini visele. Idealul său era acela de a integra tehnicile bazate pe implozie cu modelul pitagoreic al monocordului într-o tehnologie holistică ce urma să reinstaureze echilibrul pe planeta noastră. Era același ideal utopic pe care a încercat să i-l împărtășească lui Hitler cu un sfert de secol în urmă. Acum, speranța lui era că americanii „cei buni”, care îi cuceriseră pe naziștii „cei răi”, vor schimba cursul istoriei. Din păcate pentru el, americanii aveau cu totul alte planuri.

Viktor și Walter Schauburger ar fi trebuit să remarce chiar din primul moment că se petrece ceva dubios, căci vizele pe care le-au primit aveau o durată de valabilitate de patru ani. Viktor nu ceruse decât o viză pe trei luni, iar fiul său Walter una pe un an. Incidentul era un semn de rău augur, care prevestea foarte multe frustrări viitoare.

Principalii factori implicați în aducerea celor doi savanți germani în Statele Unite au fost Karl Gerchsheimer și Robert Donner. Gerchsheimer era un savant naturalist care înțelegea foarte bine conceptul de implozie, în timp ce Donner avea acces la sursele financiare necesare, fiind autoritatea care a stat în spatele întregii afaceri. Primul obiectiv al operațiunii era obținerea informațiilor deținute de Schauburger de către Gerchsheimer. Procesul s-a

dovedit extrem de frustrant pentru Gerchsheimer, întrucât pregătirea lui Schauburger și terminologia folosită de el erau complet diferite de cele din manualele clasice. În scurt timp, Gerchsheimer i s-a plâns lui Donner, spunându-i că nu avansează deloc. Scopul lui Donner era acela de a căpăta acces la cunoștințele celui care avea reputația de a fi cel mai mare savant german al epocii. Auzind plângerea lui Gerchsheimer, Donner a zburat imediat la Laboratorul Național de Cercetări Atomice pentru a verifica autenticitatea științifică a operei lui Schauburger. Laboratorul nu era altul decât centrul de cercetare cunoscut mai târziu sub numele de Brookhaven Labs, cel în care s-au făcut planurile pentru Proiectul Montauk. După trei zile de discuții la Brookhaven a fost redactată o înțelegere scrisă în numele lui Donner, care stipula folosirea unui nativ german, Eric A. Boerner, ca intermediar între Schauburger și Gerchsheimer.

Boerner era un om extrem de curios, și în orice caz foarte duplețar. Era șeful unei echipe de cercetare de la Brookhaven care se ocupa de Proiectul Cosmotron. În esență, cosmotronul nu era altceva decât un accelerator de particule. Tehnic vorbind, era un accelerator de protoni (atomi de hidrogen ionizați) sau un sincrotron care folosea un electromagnet toroidal uriaș pentru a genera câmpuri electrice și magnetice de înaltă putere.

Ca rezultat al înțelegerii cu Donner, Schauburger a fost autorizat să noteze în scris tot ce știa în legătură cu implozia, în limba germană, indiferent de ceea ce scriau cărțile de specialitate. Aceste rapoarte trebuiau adresate lui Eric A. Boerner de la Laboratorul Național de Cercetări Atomice, Brookhaven, Upton, statul New York. Rapoartele specificau clar că erau scrise la cererea lui Robert Donner sau a reprezentantului acestuia, Karl Gerchsheimer, conform înțelegerii încheiate la data de 15-17 august 1958, la Brookhaven. Gerchsheimer trebuia să trimită zilnic aceste rapoarte lui Boerner, care urma să le traducă și să comunice informațiile celorlalți oameni de știință de la Brookhaven.

Boerner nu era fizician, ci inginer, dar asocierea lui cu Proiectul Cosmotron i-a păcălit pe cei doi membri ai familiei Schauburger. Aceștia erau convinși că Boerner era un german cu simpatii față de patria-mamă, șeful Proiectului Cosmotron, în condițiile în care acesta nu făcea decât să conducă o echipă de design în cadrul proiectului. Pe scurt, cei doi Schauburger erau convinși că furnizează informații Guvernului Statelor Unite și armatei americane, nu unor interese private. Ei știau foarte bine că tehnologia imploziei poate duce la crearea unei bombe mult mai puternice decât cea cu hidrogen și cu siguranță ar fi fost șocați dacă ar fi cunoscut adevărul și implicațiile acțiunilor lor.

După depășirea dificultăților inițiale legate de interpretarea operei lui Schauburger, acesta a cerut trimiterea din Europa a unor lăzi întregi cu materiale care conțineau informații complete referitoare la studiile sale, permițându-i să își realizeze tehnologia visată, în acord cu principiile naturii-mamă. O parte din aceste documente includeau o interpretare a

ecuației $E = mc^2$ care permitea înțelegerea felului în care se acumulează energiile naturale²⁹.

Este evident faptul că Donner și acoliții săi de la Brookhaven se așteptau să primească informații înfinit superioare celor vehiculate de știința obișnuită. Ceea ce doreau ei era să poată controla rețeaua morfogenetică a pământului, utilizând-o în folos personal. Între timp, cei doi membri ai familiei Schauburger continuau să fie mințiți în mod grosolan, spunându-li-se că proiectul servește pentru binele întregii umanități și că era nevoie de patru ani pentru a putea fi dus la bun sfârșit. Minciuna începea să devină aparentă, dar nu era încă pe deplin înțeleasă de Viktor Schauburger, un om copleșit de evenimente și provenit dintr-un alt mediu cultural decât cel american.

În final, cei doi Schauburger au încetat să mai coopereze. Viktor s-a internat într-un spital, pretinzând că are probleme cu sănătatea, în timp ce Walter a „uitat” să participe la o întrunire importantă din Colorado, unde ar fi trebuit să se întâlnească cu directorii executivi ai Companiei Eastern Oil și ai Companiei Trunk Line. Se pare că cei doi Schauburger au decis să se întoarcă acasă.

Donner nu s-a lăsat însă intimidat. El i-a dat dispoziții avocatului său să redacteze un contract și le-a spus celor doi Schauburger că trebuie să-l semneze, dacă doresc să părăsească țara. Germanii nu înțelegeau suficient de bine limba engleză pentru a realiza care este adevărata semnificație a contractului. După multe certuri, iritare și traduceri greșite, Viktor Schauburger a cedat. Era atât de disperat să se întoarcă în țara sa încât era dispus să facă orice i se cerea pentru a-și împlini scopul. Fără să-și dea seama ce face, a semnat contractul și și-a cedat astfel toate drepturile de inventator asupra ideilor și patentelor sale. În plus, era silit să păstreze tăcerea.

Nu cred că va fi o surpriză pentru nimeni să afle că la numai câteva zile după ce s-a întors la casa sa din Linz, Viktor Schauburger a murit.

Opera sa a fost integrată de savanții de la Brookhaven, care au realizat pe baza ei HAARP, Programul de Cercetare Aurorală Activă de Înaltă Frecvență (High Frequency Active Auroral Research Program), prin care se încearcă manipularea rețelei morfogenetice a pământului. Programul afectează vremea, dar mai ales mințile tuturor creaturilor vii care trăiesc pe pământ. Din fericire, sistemul este departe de a fi perfect, având încă multe lipsuri.

Această afacere ilustrează cu claritate conexiunea dintre naziști și Proiectul Montauk. Este perfect documentată și relatată pe larg în cartea Energiile vii: o expunere de concepte legată de teoriile lui Viktor Schauburger, scrisă de Callum Coats. Deși povestea celor doi Schauburger este complicată și are implicații majore, ea nu reprezintă decât unul din miile de fire care alcătuiesc uriașa rețea de intrigi țesută din această conexiune. în

---

²⁹ Potrivit unui articol apărut în numărul din august/septembrie 1996 al revistei *Nexus*, celebra ecuație a lui Einstein a fost postulată pentru prima oară în anul 1903, sub forma: $m = E/c^2$, de către profesorul Friedrich Hasenöhl (30 noiembrie 1874 – 7 octombrie 1915), șeful catedrei de fizică al Universității din Innsbruck, iar apoi al celei din Viena, în Austria.

capitolul următor vom examina una din principalele corporații implicate în acest complot duplicitar.

Capitolul 23

După război

Nu este un secret pentru nimeni că în ultimii ani de război, mulți dintre generalii lui Hitler au căzut în dizgrația acestuia, luându-li-se comanda militară. Chiar și faimoasa „Vulpe a Deșertului”, Edwin Rommel, a fost silit să se sinucidă, pentru a evita astfel dezonoarea unei concedieri. Mai mult decât atât, majoritatea naziștilor din vârful ierarhiei începuseră să-și dea seama că războiul este pierdut.

În august 1944, Martin Bormann a început să facă planuri de salvare în caz că Germania ar fi pierdut războiul. Pe data de 10 august, el i-a convocat pe marii industriași din Germania într-un hotel din Strasbourg. Printre aceștia se numărau Fritz Thiessen, membrii familiei Krupp și principalii directori de la I.G. Farben. S-a stabilit cu această ocazie o operație de planificare de proporții incredibile, așa cum umanitatea nu mai cunoscuse până atunci. Oameni de știință, utilaje, patente și foarte mulți bani (din care o mare parte erau dolari americani falsificați) au început să se scurgă din Germania către mai multe țări neutre, printre care se numărau Spania, Elveția, Suedia și Argentina. Operațiunea a fost organizată minuțios, până la ultimul detaliu, așa cum numai un german ar fi putut să facă. Au fost exportate nu numai utilajele finite, ci și mașinăriile cu care putea fi construite acestea. Helmar Schacht³⁰ a fost cel care a supravegheat toate operațiunile financiare și bancare, în timp ce Otto Skorzeny a transportat efectiv materialele și oamenii la destinațiile lor.

Pentru ca asemenea operațiuni masive să reușească era necesară o rețea de oameni extrem de bine coordonată și foarte eficientă. Skorzeny și finanțistul Schacht erau oameni cu o mare capacitate creatoare, dar nu ar fi reușit niciodată să ducă la bun sfârșit întregul program fără un ajutor considerabil. În spatele lor s-a aflat tot timpul cel mai mare cartel internațional al lumii: I.G. Farben, cu filialele sale nenumărate și cu diferiții săi asociați. Dat fiind impactul uriaș al acestui cartel în istoria lumii, îndeosebi în ceea ce privește războaiele mondiale, este necesar să ne ocupăm mai îndeaproape de istoria sa.

Rădăcinile lui I.G. Farben pot fi trasate până în anul 1870, când în Germania au fost fondate șase companii de fabricare a coloranților pe bază de gudron. Până la preluarea puterii de către naziști, cele șase companii inițiale se transformaseră într-un conglomerat gigantic, cunoscut sub numele de Interessen-Gemeinschaft Farbenindustrie Aktiengesellschaft, cu sediul la Frankfurt pe Mein. În limba germană, numele înseamnă „comunitatea de interese a companiilor de fabricație a coloranților”. Era un cartel uriaș, care controla practic întreaga industrie chimică de pe glob.

În anul 1947, senatorul Howard Watson Ampruster a scris o carte în care a expus adevărata natură a cartelului I.G. Farben. Cartea este intitulată

---

³⁰ Fiul lui Schacht a fost medic militar la Jonestown, fiind șef al departamentului de autopsii.

Pacea trădării: coloranții germani și naivitatea americană, și a apărut în colecția *Crossroads Press Book* a editurii *Beechurst Press* din New York. Nu ar trebui să surprindă pe nimeni faptul că această carte este aproape imposibil de găsit pe piață la ora actuală. Ea cuprinde dovezi incontestabile, prezentate sub formă de documente oficiale, care atestă dincolo de orice îndoială faptul că I.G. Farben a fost o organizație cabalistă care „prin filialele sale din străinătate și prin tot felul de contacte secrete, a pus bazele unei rețele de spionaj incredibil de eficientă (al cărei scop suprem era cucerirea întregii lumi) și unui stat mondial condus de Farben”.

Evident, nici un om politic din lumea modernă nu va admite că I.G. Farben a fost o companie cu un rol pozitiv. Drama este că această companie nu a acționat niciodată singură, ci într-o cooperare tacită cu tot felul de oameni de la cele mai înalte nivele ale politicii americane.

Mulți oameni știu deja că I.G. Farben a fost compania care a condus fabrica din incinta lagărului morții de la Auschwitz. Se spune că atunci când muncitorii din această fabrică au atins un grad de epuizare care îi făcea ineficienți, aceștia au fost exterminați alături de ceilalți prizonieri evrei din lagăr, folosindu-se un gaz otrăvitor numit Zyklon-B. Înainte de a deveni Papă, Ioan Paul al II-lea a muncit în această fabrică și se spune chiar că s-ar fi ocupat de vânzarea gazului. După război, ascunzându-se de consecințele faptelor sale, el a căutat protecție sub pulpana bisericii catolice, reușind să avanseze treptat până la funcția supremă, aceea de reprezentant al lui Christos pe pământ.

Pacea trădării face o descriere corectă a istoriei economice, care demonstrează că I.G. Farben este compania responsabilă de dezarmarea fizică și spirituală a Americii la începutul ambelor războaie mondiale.

Operând într-un domeniu al cercetării științifice avansate, Farben s-a folosit de acest avantaj pentru a institui o politică de anihilare a competiției din întreaga lume civilizată, prin patentarea tuturor invențiilor sale în celelalte țări. Cunoștințele științifice avansate le-au permis executivilor acestei companii să afle primii care sunt resursele naturale cheie, acaparându-le apoi în propriul lor interes. Au fost create diferite corporații, în foarte multe țări, toate lucrând sub tutela I.G. Farben. Companiile de succes deja existente pe piață au fost înghițite financiar, adeseori prin preluări ostile ale pachetelor majoritare de acțiuni. Folosindu-se de toate mijloacele imaginabile, nu neapărat ilegale, I.G. Farben a devenit un monopol mondial, așa cum nu mai fusese văzut vreodată. O singură semnătură sau un simplu telefon din partea șefilor acestei companii erau de ajuns pentru a tăia resursele naturale sau aprovizionarea cu armament ale oricărei țări.

Americanii au cooperat din plin cu I.G. Farben. Uneori, această cooperare s-a făcut doar în plan financiar, dar au existat și implicații politice de-a dreptul sinistre. Primul Război Mondial a demonstrat cu claritate că I.G. Farben a fost unul din principalii jucători care au alimentat conflictul. Nici o persoană care a citit ziarele vremii nu se poate îndoii de acest lucru, ceea ce nu l-a împiedicat pe Herbert Hoover să dispună finanțarea „noii” companii înființată de I.G. Farben în America. Așa s-a născut I.G. Chemical Corporation, ale cărei tentacule s-au întins pe teritoriul întregii Americi.

Un personaj cheie în tot acest puzzle a fost pitorescul, dar dubiosul „Wild Bill” William Donovan, fondatorul și primul director al OSS (Office of Strategic Services, agenția care a precedat CIA). Cu mult timp înainte să devină liderul acestei agenții, colonelul Donovan a fost procuror general adjunct în timpul administrației Herbert Hoover. Multe relatări istorice trec cu vederea această funcție, preferând să-l prezinte ca pe un simplu avocat de pe Wall Street. Celebra carieră pe Wall Street a lui Donovan nu a început decât după ce acesta și-a dat demisia din Departamentul de Justiție. Prima sa mișcare „de geniu” în domeniul finanțelor a fost tocmai finanțarea I.G. Farben în America, care s-a produs chiar înainte de marele crah din anul 1929. Sincronicitatea acestor evenimente nu poate decât să ne uimească, mai ales dacă privim lucrurile din perspectiva teoriei conspirației.

Au existat numeroase controverse referitoare la sprijinul acordat de Donovan unei puteri străine care tocmai declarase război Americii. Donovan le-a răspuns criticilor săi destul de moale. Adresându-se unui grup de asociații tehnice, el a explicat că dacă Statele Unite pot construi uzine în Germania sau în Franța (pentru construcția de automobile, camioane și utilaje), germanii ar trebui să aibă drepturi egale de a-și construi uzinele chimice în țara noastră. A uitat să spună însă că în SUA exista o legislație antitrust încălcată cu această ocazie, întrucât I.G. Farben și asociații săi au sfârșit practic prin a deveni un monopol pe piață.

Alți doi jucători cheie în tot acest circ au fost Paul Warburg, șeful executiv al I.G. Farben, și Otto Kahn, un prieten al lui Aleister Crowley. Kahn și-a construit o casă în punctul cel mai înalt din Long Island, la Cold Spring Harbor³¹. La ora actuală, aici se află unul din cele mai avansate laboratoare de genetică din lume. Există dovezi istorice care atestă că cercetătorii din acest laborator au împărtășit informațiile lor genetice cu naziștii. În plus, soția lui Otto Kahn a fost una din cele mai fervente susținătoare ale mișcării eugeniei.

Rolul jucat de Otto Kahn și Paul Warburg ca susținători ai cartelului I.G. Farben este de-a dreptul curios, dacă ținem seama că amândoi erau evrei. Nu este deloc surprinzător atunci când un bancher bogat și puternic își trădează propriul popor, dar amândoi erau cunoscuți ca fiind extrem de protectori cu evreii. În cazul lui Kahn există nenumărate dovezi care atestă faptul că era chiar sincer în această atitudine. El s-a făcut remarcat pentru campaniile sale extrem de dure împotriva naziștilor, dar acțiunile sale

³¹ De atunci, proprietatea lui Kahn a fost divizată, dar conacul mai poate fi observat încă de către turiști. Unul din curatorii săi a avut amabilitatea să-mi ofere o carte despre casa lui Kahn, cunoscută sub numele de OHEKA. Titlul cărții este *Găsirea comorii pierdute: domeniul lui Otto Kahn din Huntington, Long Island*. Autorul ei este Robert D. King.

Prin anii 80, înainte de a fi restaurat, conacul a căzut în ruină, devenind un adevărat rai al vagabonzilor, la fel cum se întâmplă astăzi cu baza părăsită de la Montauk. Ken Murphy, cel care a coordonat procedura de faliment declanșată prin ani 70 pentru academia militară care deținea la acea vreme proprietatea domeniului, povestește în această carte o întâmplare interesantă. Într-o dimineață, pe la orele 2.00, el a auzit zgomote și a văzut lumini aprinse în conac. S-a deplasat în marea Sală a Balurilor și a văzut circa 12 oameni care dansau goi în jurul unui foc. Aceștia l-au invitat să ia parte la petrecerea lor, dar Murphy i-a informat că trebuie să plece. Întâmplarea nu este deloc caracteristică pentru comportamentul localnicilor din Long Island, dar se integrează perfect în ceea ce se petrece la baza din Montauk. Cartea vorbește de asemenea de numeroase tunele construite sub domeniu, înzestrate cu aer condiționat. Am auzit numeroase alte relatări legate de aceste tunele, pe care cartea nu îndrăznește să le menționeze.

particulare l-au trădat. Semnificativă în această privință a fost numirea lui în funcția de trezorier al Comitetului Republican de către senatorul republican George H. Moses. Senatorul dorea ca Otto Kahn să strângă fonduri pentru alegerea acelor senatori care să voteze favorabil pentru susținerea intereselor companiei I.G. Farben.

În calitate sa de susținător cheie al intereselor I.G. în SUA, Warburg a fost acuzat de tentativă de distrugere a industriei chimice americane. La acea vreme, multă lume considera această ramură industria cea mai importantă din lume. Oricare ar fi fost motivele reale ale lui Warburg, un lucru este clar: atât el cât și Otto Kahn erau cetățeni străini care au fost trimiși să se integreze în națiunea americană, contribuind apoi la nașterea Consiliului pentru Realii Străine (Council for Foreign Relations/CFR).

După cum explică foarte clar lucrarea Pacea trădării, activitățile conspiraționiste ale I.G. Farben nu au trecut neobservate. Congresul SUA a declanșat o serie de investigații complete, dar care nu s-au finalizat cu puneri sub acuzație. Unul dintre cei mai duplicitari agenți ai I.G. Farben în America a fost un anume Leo T. Crowley. Numele său revelează una dintre cele mai remarcabile sincronicități cu cazul Montauk. Crowley era deja directorul Federal Deposit Insurance Corporation (cunoscută astăzi sub inițialele FDIC). În plus, era președintele extrem de bine plătit al unei regii publice de gaze și electricitate: Standard Gas and Electric Company. În acea perioadă, Crowley a fost numit în postul de Custode al Proprietăților Străine. Altfel spus, controla toate proprietățile confiscate de la inamici în timpul războiului. Printre acestea se număra și proprietatea Grupului German din Yaphank, Long Island (orașelul în care și-au stabilit mai târziu sediul Laboratoarele Brookhaven).

Ironia sorții a făcut așadar ca un om pe nume Crowley să controleze soarta proprietății din Camp Siegfried, Long Island, locul în care s-au desfășurat cele mai mari marșuri naziste din America. Liga Anti-Nazistă ar fi dorit ca această proprietate să fie transformată în bază militară, dar Crowley avea alte idei. Deși FBI-ul vâna frecvent spioni germani în zona Yaphank, autorităților nu li s-a părut nimic suspect să lase această proprietate delicată pe mâna aventurierului Crowley. Acesta și-a putut vedea liniștit de satisfacerea intereselor sale, în afara oricărui control din partea Departamentului Armatei sau a celui al Justiției.

Sincronicitatea cu fenomenele de la Montauk devine și mai remarcabilă dacă analizăm mai departe conexiunile lui Leo Crowley. Acesta era în mod evident un favorit al FDR, care l-a menținut în funcția supremă. Nu știu cine avea interes ca el să devină un partener al FDR, dar asociațiile sale financiare sunt prezentate detaliat în Pacea trădării. Crowley a fost susținut financiar de Victor Emanuel, directorul J. Henry Schroder Bank. Emanuel a fost investigat de SEC pentru un conflict de interese legat de Standard Gas and Electric, una din companiile la care era angajat. El este cel care i-a oferit lui Crowley slujba în care a primit salariul neobișnuit de 50-75.000 de dolari fără să facă mare lucru în schimb. Atât slujba de la FDIC cât și cea de custode al proprietăților străine țineau de competența directă a lui Roosevelt.

Faptul că Schroder Bank l-a susținut pe Leo Crowley are o semnificație deosebită, banca fiind un agent financiar bine cunoscut al guvernului nazist înainte de declanșarea celui de-al Doilea Război Mondial. În plus, banca a susținut și cartelul internațional al nitrogenului aparținând lui I.G. Farben. Clanul Schroder a mai operat și prin intermediul Băncii Stein din Cologne, Germania, care avea legături directe cu Hitler și cu susținătorii acestuia de la I.G. Farben.

Unul din directorii Schroder Bank a fost și Allen Dulles, viitorul director al CIA. Fratele acestuia, John Foster Dulles, a fost consilier al aceleiași bănci, fiind angajatul direct al lui Crowley. Pe scurt, este evident faptul că Leo T. Crowley a lucrat pentru o cabală secretă care era strâns asociată cu naziștii.

Prin toate aceste manipulări și cu acordul președintelui țării, Crowley a obținut funcția de custode al proprietăților străine. Din această poziție, a avut acces la toate patentele străine, având dreptul să sechestreze orice proprietate pe care ar fi dorit-o. Deși avea deja trei slujbe, Crowley a primit încă una, aceea de director al Oficiului de Război pentru Afaceri Economice, înlocuindu-l în funcție pe vicepreședintele Wallace. Întrucât atribuțiile cu care l-a însărcinat președintele deveneau din ce în ce mai voluminoase, slujba de custode al proprietăților străinilor i-a fost transferată lui James A. Markham, un apropiat al lui Crowley care era și unul din directorii foarte bine plătiți ai Standard Gas and Electric. Duplicitatea a continuat și după plecarea lui Crowley din această poziție. Este evident rolul jucat de acest personal în scenariul nazist, îndeosebi în ceea ce privește conexiunea cu Long Island.

După cel de-al Doilea Război Mondial, I.G. Farben a rămas intactă, deși a fost depozdată în mod oficial de majoritatea activelor. În încercarea aparentă de a satisface opinia publică ultragiată, aceste active au fost împărțite între celelalte companii germane. Printre acestea s-au numărat Bayer, celebra companie de produse farmaceutice care a inventat aspirina, și compania Hoechst. Urmărirea acestei împărțiri a activelor și a tranzacțiilor ulterioare care i-au succedat v-ar putea spune tot ce doriți să aflați în legătură cu cei care controlează interesele economice ale lumii de astăzi. Pentru aceasta, ar trebui însă să începeți prin a urmări o întreagă rețea labirintică, ale cărei fire conduc către diferite firme fantomă, aparent fără nici o activitate. La ora actuală, I.G. Farben continuă să existe, deși este doar umbra celei care a fost cândva. Este uimitor chiar și faptul că nu a dispărut complet. Înclin să cred că menținerea companiei este mai degrabă rodul unui complot pentru ca victimele holocaustului să aibă de la cine să ceară despăgubiri. Nu este exclusă nici posibilitatea să mai existe încă speranțe latente ale unei resuscitări viitoare a I.G. Farben sub tutela unui al Patrulea Reich.

Se poate constata din aceste informații că guvernele lumii nu sunt decât niște marionete în mâinile adevăraților factori de putere. Cei care manipulează o națiune nu sunt deloc proști. Istoria a demonstrat că un conducător nu își păstrează puterea decât atâta vreme cât este susținut de cei pe care îi guvernează. De aceea, amăgirea publicului este una din prioritățile majore ale oricărui factor de putere. Împărații romani au

încercat să rezolve această problemă punând la cale jocuri cât mai interesante în Colosseum. La ora actuală, jocurile au fost înlocuite cu campionatele sportive și nenumăratele canale de cablu. Evident, putem vorbi și de un anumit proces de evoluție care se manifestă prin intermediul rețelei morfogenetice. Nu toate diversivunile sunt neapărat rău intenționate sau malefice, dar ele servesc de multe ori interesele ascunse ale adevăraților factori de putere. Societatea în care trăim depinde de activitatea guvernului. De aceea, acesta trebuie menținut intact, dar ar trebui să fie supravegheat în permanență.

Poate cea mai șocantă consecință a conexiunii naziste a fost întâlnirea pusă la cale de Wild Bill Donovan între generalul SS Reinhardt Gehlen și președintele Truman, în urma căreia s-a stabilit înființarea CIA. Dr. Gehlen, după cum avea să fie numit ulterior, a ajuns în America în calitate de general cu patru stele. A fost găzduit la Fort Hunt, unde a fost servit de un majordom și de alți servitori. Cât timp a activat în cel de-al Treilea Reich, Gehlen a controlat contraspionajul împotriva rușilor și avea agenți infiltrați în întreaga Europă. Donovan l-a convins pe Truman că Gehlen poate fi folosit ca un expert important împotriva comuniștilor. Chiar dacă am crede în teoria unei amenințări legitime din partea comuniștilor, tot nu putem fi convinși de buna credință a lui Donovan, ținând cont de implicarea lui anterioară în susținerea companiei I.G. Farben.

Diferiți istorici ai CIA indică faptul că cel care a creat agenția a fost Gehlen. El a angajat în noua instituție foști agenți ai OSS, FBI și SS. După crearea CIA, Gehlen s-a întors în Germania Federală, formând aici o adevărată școală de spioni CIA, pe care i-a infiltrat în întreaga Europă. A fost numit oficial șef al contraspionajului în Germania de Vest. Statele Unite au mers chiar până acolo încât au cheltuit trei milioane de dolari pentru a reamenaja un complex în care Gehlen să-și stabilească sediul. Anterior, clădirea a servit ca ansamblu de locuințe pentru ofițerii SS; aici au locuit, printre alții, Martin Bormann și Rudolph Hess.

La cererea directorului CIA, Allen Dulles, Gehlen i s-a alăturat câțiva ani mai târziu lui Otto Skorzeny în Egipt, cu scopul oficial de a-i ține pe comuniști departe de această țară. Motivul real al acțiunii s-a dovedit cu totul altul. Deși la începutul carierei sale Skorzeny îi urâse sincer pe comuniști, de-a lungul vieții a învățat că jocul supraviețuirii impune întărâtarea puterilor rivale astfel încât acestea să se lupte între ele. Afacerile sale în această țară derulau milioane de dolari zilnic. El l-a sprijinit pe Gamal Nasser, cel mai puternic om din armata egipteană, care a devenit ulterior președintele Egiptului. Când americanii au refuzat să finanțeze barajul de la Assuan, el nu a ezitat nici o clipă să se alieze cu sovieticii.

Unul din cele mai uimitoare aspecte legate de conexiunea dintre CIA și naziști în Egipt a fost explorarea Sfînxului și a încăperilor sale subterane. Chiar în aceste zile, se vorbește foarte mult de deschiderea camerei situate sub laba Sfînxului. Toată lumea așteaptă cu înfrigurare evenimentul, lucru hilar, căci este cert faptul că agenții CIA/naziști au îndepărtat anumite tăblițe cheie imediat după război. Chiar dacă încăperile secrete vor fi găsite, majoritatea informațiilor cu adevărat interesante vor lipsi cu siguranță din ele.

Conexiunea naziștilor în Egipt este mai activă astăzi ca niciodată, iar influența lor poate fi simțită încă în întreaga lume. În capitolul de față m-am concentrat exclusiv asupra anumitor aspecte politice și financiare ale acestui imperiu. Există însă și aspecte ezoterice foarte interesante legate de prezența naziștilor în Egipt și în regiunea-soră a acestuia: Tibetul. Capitolele care vor urma se vor concentra asupra acestui subiect. Dar mai întâi de toate, este necesar să facem o scurtă călătorie în Antarctica.

Capitolul 24

Neuschwabenland

După cel de-al Doilea Război Mondial, amiralul Richard Byrd a făcut o expediție în Antarctica, în scopul unui studiu geografic. A luat cu el un contingent militar important (unii vorbesc chiar de 100.000 de soldați, o navă de luptă, un transportor aerian și o întreagă echipă tehnică). Era evident că povestea depășea cu mult limitele unei simple expediții geofizice. Care era însă scopul ei?

Primul semn de întrebare este ridicat de amiralul Byrd însuși, care nu era un lider militar, așa cum îi indica funcția. Nu era nici antrenat, nici competent în chestiuni militare propriu-zise. În realitate, totul era o operațiune sub acoperire, prin care Statele Unite încercau să ascundă și să distrugă rămășițele bazei naziste din Antarctica.

În anul 1938, Hitler a decis construirea celei mai ample stațiuni de cercetare din Antarctica care a existat vreodată. Unii cred chiar că a dorit să-și construiască o bază militară sigură în caz de înfrângere. Alții vorbesc de o tentativă de a descoperi intrarea în centrul gol al pământului. Expediția a fost condusă de căpitanul Alfred Ritscher, aflat sub comanda lui Hermann Göring. La bordul unui transportor aerian, Ritscher a coordonat o escadrilă de avioane de supraveghere în zona cunoscută sub numele de Queen Maud Land. Pe parcursul a două expediții, acestea au fotografiat peste 100.000 de mile pătrate și au pus stăpânire peste un teritoriu de două ori mai mare. Teritoriul era marcat cu jaloane pe care era afișat semnul svasticii, înfipite în gheață. Nemții și-au numit noul continent *Neuschwabenland*. Scopul oficial al misiunii era studierea posibilității vânătorii de balene, motiv de-a dreptul ridicol. Norvegienii vâneau balene de ani de zile, fără nici un fel de probleme.

Foarte puține comentarii publice s-au făcut în legătură cu această misiune secretă. Unul din cele mai remarcabile îi aparține amiralului Karl Dönitz, comandantul-șef al marinei germane și succesorul oficial al lui Hitler, care a spus cu o anumită ocazie: „Flota de submarine este mândră că a putut construi pentru Führer, într-o altă parte a lumii, un Shangri-La pe pământ, o fortăreață impenetrabilă”. Afirmatia a fost făcută în anul 1943 și este citată în *National Police Gazette* din anul 1977. Ideea unui paradis terestru inexpugnabil al naziștilor a primit o nouă confirmare în anul 1946, când maiorul Vidkun Quisling, guvernatorul numit de Hitler la comanda Norvegiei, a făcut următoarea declarație: „Consider că am luptat pentru o cauză justă și am refuzat să fug de responsabilitățile ce îmi revin atunci când naziștii mi-au oferit, la scurt timp după înfrângere, posibilitatea să fug la bordul unui submarin către o destinație sigură”. Quisling a fost spânzurat la

Nurenberg, așa că nu vom afla niciodată ce a vrut să spună prin această afirmație.

Deși armata britanică păzea trecătoarea Drake, situată la extremitatea sudică a Americii de Sud, Neuschwabenland și apele sale teritoriale au rămas neatinse de Aliți. Acestea au fost patrulate de două nave germane, din care una se numea *Komet*, până la sfârșitul războiului. Acest lucru a permis unui număr masiv de submarine, echipate cu aparatură de înaltă tehnologie, care le permitea inclusiv să rămână perioade foarte lungi de timp sub apă, preluând aerul de care aveau nevoie direct din apa mării, să transporte diferite încărcături și oameni pe malul continentului înghețat. Aceste submarine nu aveau practic nevoie să iasă vreodată la suprafață, singurul motiv pentru a încălca această regulă fiind starea psihologică a echipajului. Se spune că navele au adus inclusiv oameni și utilaje de la baza de rachete din Peenemünde.

Neuschwabenland s-a dovedit o fortăreață naturală practic inexpugnabilă, din cauza barierei permanente de gheață care îi înconjura granițele. Deși în zonă există munți înalți și văi foarte adânci, printre acestea există și platouri locuibile de oameni, mai ales în jurul unor lacuri cu apă caldă.

Explorarea intensă a zonei cu ajutorul submarinelor a permis descoperirea unui canal subteran, de origini vulcanice, care face legătura între Neuschwabenland și capătul opus al continentului. Studiind zona, exploratorii germani au descoperit lacuri cu apă caldă, peșteri, crevase și tunele în gheață. Majoritatea puteau fi locuite de oameni, cu condiția să existe electricitate. Se spune că într-una din aceste peșteri a fost ascunsă și „Lancea Sfântă” sau „Sulița Destinului”, recuperată în anul 1979 de către colonelul Maximilian Hartmann³².

Există numeroase teorii hazardate care vorbesc de cultivarea agricolă a terenurilor din interiorul peșterilor și existența unei civilizații germane după terminarea războiului la Neuschwabenland. O carte publicată la Buenos Aires în anul 1946 și intitulată *Hitler trăiește* susținea că Führerul însuși continuă să trăiască într-o fortăreață din Antarctica. Autorul lucrării, Ladislav Szabo, era foarte furios că Aliții nu fac nimic pentru a-l prinde și a-l judeca pe Hitler. Un articol dintr-o revistă apărut în aceeași perioadă afirma că are dovezi sigure referitoare la fuga lui Hitler în Antarctica. A apărut în numărul din 16 iulie 1945 în revista *Critica*.

Personal, nu pot afirma cu certitudine dacă aceste lucruri sunt adevărate sau nu. Singurul lucru cert este că există încă destule întrebări rămase fără răspuns. Nu mai puțin adevărat este și faptul că expediția amiralului Byrd a fost scurtată de la opt luni la două luni, după pierderea mai multor avioane. Există voci care afirmă că farfuriile zburătoare ale naziștilor au evoluat mult după încheierea războiului, putând fi folosite cu succes în

---

³² Colonelul Hartmann a fost una din figurile cele mai misterioase ale celui de-al Treilea Reich, în timpul căruia a fost unul din marii favoriți ai lui Hitler. Se spune că el a fost cel care a ascuns Lancea Sfântă și cenușa Führerului său într-o peșteră de gheață din Neuschwabenland, imediat după război. În anul 1979 el a recuperat Lancea Sfântă și a ascuns-o într-un loc secret din Germania. Toate informațiile referitoare la el au fost șterse cu grijă din documentele oficiale și private. Dacă nu cumva reprezintă o legendă vie, ai crede că omul vine direct din Montauk.

scopuri de luptă; potrivit acestor opinii, acestea sunt cele care ar fi oprit avansul forțelor militare americane. Cert este că navele marinei SUA au fost nevoite să se întoarcă cu coada între picioare. Conform acelorași teorii, aceasta ar fi principala preocupare legată de securitate a guvernului american. Nu știu dacă așa stau lucrurile, dar este sigur că la scurt timp a fost adoptată Legea Securității Naționale a Statelor Unite.

Între toate aceste povești legate de baza nazistă din Antarctica, cea mai uimitoare este legenda centrului gol al pământului. Există numeroase cărți și mituri care afirmă că la poli există intrări care fac legătura cu pământul interior. Mulți oameni au auzit de legendarul zbor la Polul Sud al amiralului Byrd care ar fi văzut din avion un teritoriu cu vegetație tropicală pe care trăiau mamuți. Foarte interesante în toate aceste cărți mi se par mărturiile marinarilor care indică uneori că cu cât avansezi mai mult către sud sau către nord (în funcție de Polul la care te afli), cu atât vremea devine mai caldă. Deși nu cred că aceste legende sunt neapărat incorecte, nu doresc să insist asupra lor în cartea de față. În schimb, am preferat să verific tratatele convenționale de istorie, pentru a vedea ce legături pot fi stabilite oficial cu aceste legende.

Nu am găsit aproape nimic în legătură cu amiralul Richard Byrd care să susțină teoriile citate mai sus. Am aflat în schimb că era avid de publicitate și că dorea să își asume creditul pentru toate descoperirile pe care le făceau oamenii săi. A făcut numeroase zboruri în compania unui ziarist, pe care l-a silit să scrie propria sa versiune a evenimentelor. Amiralul Byrd avea pretenții de loialitate care depășeau limitele obișnuite, mergând până la a cere oamenilor să nu facă niciodată declarații publice referitoare la descoperirile lor fără acordul lui. Am citit de asemenea că atât el cât și oamenii din subordinea sa erau masoni; potrivit acestei relatări, subordonații săi ar fi făcut un jurământ de loialitate și de păstrare a secretului. Din cărțile oficiale de istorie rezultă că amiralul Byrd suferea de boli psihice grave. Este posibil ca declanșarea lor să se fi produs în timpul unei ierni pe care a fost nevoit să o petreacă absolut singur în Antarctica și când a fost aproape ucis de o intoxicație cu monoxid de carbon. Și-a descris această experiență în cartea *Singur*. După acest incident s-a produs un altul, în care s-a luptat ca un nebun să preia controlul avionului din mâinile pilotului său, întrucât suferea de o teamă irațională de moarte. Dacă pilotul i-ar fi permis să preia controlul, avionul s-ar fi prăbușit. Din fericire pentru cei doi, cel care a avut câștig de cauză a fost pilotul, care l-a silit pe Byrd să renunțe prin forță la planul său nebunesc. Dosarul a fost clasat.

Dacă nu v-ați convins încă de faptul că cel mai faimos explorator al Polului Sud avea ciudățeniile sale majore, sunt convins că următoarea poveste vă va convinge:

Într-o zi, am vorbit la telefon cu un domn trecut de 70 de ani. În timpul conversației, mi-a spus că a asistat odată la o conferință ținută de amiralul Byrd. L-am întrebat imediat dacă Byrd a făcut vreo referință, directă sau indirectă, la eventuale găuri sau tunele existente la poli, sau la alte fenomene misterioase. Partenerul meu de dialog mi-a răspuns că Byrd avea un comportament ciudat. Deși nu a dezvăluit nimic senzațional, din când în când își întrerupea fraza și exclama, fără nici o noimă: „Nimic nu se compară

cu o ceașcă de cafea Maxwell House dimineța!” De câte ori devenea foarte preocupat de un anumit subiect, își amintea subit de cafeaua Maxwell House.

Am constatat și alte sincronicități bizare referitoare la primele explorări ale Polului Sud, dar majoritatea sunt prea complicate și prea abstracte pentru a le povesti aici. Există totuși una pe care doresc să v-o împărtășesc, referitoare la o lege trecută prin Camera Reprezentanților în anul 1823. Autorul ei era deputatul J.T. Johnson din Ohio, care cerea nici mai mult nici mai puțin decât finanțare din partea guvernului american pentru o expediție polară. Proiectul de lege includea și o anexă cu mii de semnături ale unor oameni care doreau ca legea să treacă, pentru a stabili astfel legături comerciale cu oamenii din interiorul pământului, inclusiv pentru a cuceri noi teritorii pentru Statele Unite. Legea nu a trecut, deși a fost introdusă în Parlament de nu mai puțin de șase ori. Este posibil totuși ca ea să fi lăsat anumite urme în conștiința guvernelor care au urmat, lucru care a condus în final la explorarea ținutului prin expediții susținute de guvern.

Unul din susținătorii cei mai înfocați ai legii a fost John Cleves Symmes, un om care credea în pământul interior și își dorea cu ardoare să-l exploreze. După eșecul legislativ, el a făcut echipă cu J.N. Reynolds, care le-a prezentat ideea Secretarului Trezoreriei, Richard Rush, și celui al Marinei, Samuel L. Southard. Reynolds i-a convins pe cei doi secretari de stat de sub președinția lui John Quincy Adams să sponsorizeze o expediție a marinei în Antarctica. Reynolds urma să preia comanda trupelor marine. În anul 1829, președinția a fost preluată de Andrew Jackson, care a contramandat proiectul. În cele din urmă, Reynolds a găsit surse private de finanțare și a plecat în Antarctica împreună cu căpitanul Palmer, primul om care a descoperit continentul, cu zece ani înainte. Nu știm cu exactitate ce s-a întâmplat în acea expediție, căci mărturiile păstrate sunt contradictorii. Toate poveștile referitoare la primele explorări ale Antarcticii sunt marcate de tot felul de intrigi și conflicte între cei care au participat la ele. Nu am găsit prea multe mărturii care să ateste eventuala existență a pământului interior, cu excepția unor relatări referitoare la vremea caldă și la descoperirea unei oaze în jurul unui lac cu apă caldă. Pe de altă parte, nu am avut timp să fac o investigație foarte amplă, verificând doar câteva biblioteci. Dincolo de toate, lecturile existente legate de amiralul Byrd și de naziști ne oferă suficiente motive să bănuim că mai există încă destule secrete rămase nedescoperite.

Odată, când prietenul meu Jan van Helsing se afla în trecere prin New York, m-am decis să-i pun niște întrebări în legătură cu acest subiect. Mi-a spus mai demult că în Antarctica există o bază de OZN-uri. L-am întrebat de unde știa acest lucru. Mi-a răspuns că a aflat de la cineva care a lucrat chiar acolo. L-am întrebat atunci dacă se poate duce personal să verifice adevărul acestor afirmații. Jan mi-a răspuns că este foarte ușor să se ducă, întrucât este o persoană liberă, dar nu s-ar mai putea întoarce. Orice guvern străin sau agenție secretă care ar prinde un individ pe teritoriul păzit l-ar tortura cu siguranță, pentru a încerca să afle tot ce știe acesta. Am fost nevoit să recunosc că nu este o perspectivă prea plăcută.

Dacă nu putem ști cu precizie în ce măsură și-au stabilit naziștii o bază în Antarctica, știm dincolo de orice îndoială de escapadele lor într-un alt loc exotic, sinonim cu Shangri-La: Tibetul.

Capitolul 25

OSS-ul în Tibet

Numeroasele referințe la prezența naziștilor în Tibet care au apărut de-a lungul investigației mele mi-au stârnit în mare măsură interesul. Chiar când mă pregăteam să cercetez acest subiect, un asociat m-a informat că cea mai bună sursă de informații referitoare la Tibet sunt Arhivele Naționale din Washington D.C. Se pare că un amic al asociatului meu și-a făcut teza de doctorat pe tema Tibetului și a apelat la Biblioteca Congresului. După ce a discutat cu un funcționar de acolo, a aflat că cele mai extinse informații referitoare la Tibet au fost adunate de germani, făcând parte dintr-un fișier intitulat „Documente Capturate de la Germani”. Spre surpriza mea, am aflat cu această ocazie că informațiile erau deja traduse în limba engleză. Acest lucru m-a ajutat enorm, întrucât nu vorbesc foarte bine germana. Pornind de la informațiile aflate, am considerat necesar să fac o vizită la Arhivele Naționale.

Am făcut aranjamentele necesare pentru a mă caza la o fană a fenomenelor din Montauk, care locuiește la Washington. În final, șederea mea la această persoană s-a dovedit chiar mai interesantă decât cercetarea arhivelor. Nu o cunoșteam dinainte, așa că i-am aflat povestea vieții direct de la ea. Mi-a spus că a fost răpită imediat după naștere și dată în grija unei familii de naziști. Se pare că se trăgea dintr-o familie regală evreiască, iar naziștii erau interesați de genetica și de capacitățile ei mediumice. Povestea femeii este prea personală pentru a intra în toate detaliile, dar a reprezentat o sincronicitate uimitoare, care s-a suprapus perfect peste subiectul investigațiilor mele din acel moment. La urma urmei, nu căutam altceva decât un loc în care să rămân timp de câteva zile.

În plus, femeia era de o inteligență ieșită din comun, iar povestea ei părea să se verifice. Îi cunoștea pe funcționarii de la arhive și mi-a spus că aceștia vor face tot ce le va sta în puteri, conștient sau inconștient, să mă împiedice să îmi ating scopul. Avertismentul ei s-a adeverit foarte curând. La început, cei din personalul arhivelor mi-au spus că nu există traduceri ale materialelor pe care le caut și chiar dacă ar exista, ei nu au de unde să știe unde se găsesc acestea. Mi s-au dat tot felul de indexuri care nu mi-au folosit la nimic. În cele din urmă, am găsit un domn foarte amabil, dar din păcate, sectorul de care răspundea nu includea și documente capturate de la nemți. Mi-a spus totuși că OSS-ul (condus de Bill Donovan) a trimis o misiune în Tibet în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Informația mi-a trezit interesul și m-am decis să pornesc din acest punct.

Studierea arhivelor nu este deloc un lucru ușor. Am descoperit curând că există tot felul de proceduri birocratice pe care trebuie să le urmezi. După ce am pierdut o jumătate de zi numai pentru a le învăța, am reușit să întocmesc o cerere prin care solicitam anumite documente. Când au fost aduse dosarele cerute de toți cei din sală, s-a dovedit că ale mele fuseseră „uite”. În final, mi-au fost aduse, dar îmi rămăsese prea puțin timp până la închiderea arhivelor pentru a le mai cerceta. Gazda mi-a explicat că această tehnică se folosește curent la arhive pentru a-i împiedica pe neaveniți să

cerceteze serios anumite lucruri. Mi-a mai spus că cei de acolo nu se așteaptă probabil să mai revin a doua zi.

M-am întors totuși, iar o parte din arhivari păreau într-adevăr șocați sau nemulțumiți să mă revadă. Din fericire, nu eram excesiv de grăbit și aveam unde locui. Am început așadar să cercetez cu atenție documentele referitoare la misiunea OSS în Tibet.

Prima ciudățenie cu care m-am confruntat a fost legată de numele celui desemnat să conducă expediția: Ilia Tolstoi, nepotul marelui romancier rus Lev Tolstoi. Nu avem de-a face numai cu o implicare a serviciilor secrete ruse (potrivit aceluiași arhive, contesa Tolstoi a fost folosită ca informator de OSS, fiind plătită cu 250 de dolari pe lună), ci și cu o conexiune pe linie aristocratică. Familia Tolstoi face parte din aceeași familie regală ca și Romanovii³³. Deși Ilia Tolstoi era un descendent al acestei familii, el avea la vremea respectivă cetățenie americană.

Misiunea Tolstoi era alcătuită din numai doi oameni. Cel de-al doilea membru al grupului era Brooke Dolan. Amândoi erau veterani ai Camp X, o tabără de antrenament pentru agenți secreți aflată pe malul nordic al lacului Ontario, între orașele canadiene Oshawa și Whitby. Misiunea celor doi era să ducă o scrisoare a guvernului lui Dalai Lama, care avea numai zece ani la vremea aceea. Deși existau mult mai multe dosare în arhive care acopereau întreaga misiune, am putut să-mi fac o părere rudimentară despre ceea ce s-a întâmplat atunci.

Cea de-a doua nedumerire legată de această misiune se referea la scopul ei. Oficial, Donovan dorea să știe în ce măsură putea fi folosit Tibetul ca punct logistic important, mai ales în eventualitatea în care Japonia ar fi blocat toate celelalte căi de acces către China. Acest scop declarat era de-a dreptul ridicol, căci relieful zonei și trecătorile înguste făceau practic imposibilă trecerea tancurilor și transportarea altor elemente de logistică prin Tibet. Tolstoi și Dolan înșiși au fost nevoiți să se urce pe animalele închiriate pentru transportul bagajelor, lăsându-se pe mâna ghizilor locali. Dacă acești exploratori încercați nu ar fi reușit să se descurce singuri în munți (în condițiile în care Dolan mai făcuse anterior traseul), este absurd să crezi că încercau să stabilească trasee pentru transportul logisticii militare.

Absurditatea declarației nu a trecut neobservată de presă. Au existat foarte multe critici aduse misiunii din Tibet, precum și altor aventuri ale OSS-ului, care au dus la apariția unor glume legate de inițialele agenției, traduse uneori prin: „Oh, So Silly” sau „Oh, So Subversive”³⁴. Această ridiculizare le-a servit însă celor de la OSS, întrucât nimeni nu i-a mai luat foarte în serios.

Potrivit dosarelor, unul din scopurile misiunii era acela de recunoaștere și identificare a atitudinii inamicului. Acești parametri erau atât de largi încât în ei putea intra aproape orice activitate. În cele din urmă, misiunea a demarat, după aprobarea ei de către Președinte la data de 12 mai 1942. Avea să se încheie în iunie 1943. Din păcate, dosarele nu spuneau prea multe în legătură cu realizările propriu-zise ale misiunii. Am găsit doar un articol foarte lung în *National Geographic*, care intra în detalii de-a dreptul

³³ N. Tr. Familia din care au făcut parte ultimii țari ai Rusiei.

³⁴ N. Tr. „O, atât de proști”, sau „O, atât de subversivi”.

plictisitoare referitoare la obiceiurile nativilor tibetani. Dosarele din arhive mai precizau că Tolstoi și Dolan au făcut o donație considerabilă unei mănăstiri care adăpostea 3.000 de călugări și că au vizitat templul negru al unui lama. Mai adăugau că lamaismul era aproape dispărut, afirmație complet absurdă, deși este posibil să fi fost adevărată strict pentru zona vizitată atunci. Mai probabil este însă faptul că lama-șii se ascundeau de ei. Echipa a făcut de asemenea un film de 16 milimetri disponibil la Arhivele Naționale.

O altă ciudățenie cu care m-am confruntat în studierea dosarelor se referea la persoana care le-a aprobat misiunea la nivel local. Era vorba de generalul Joseph Stilwell, Comandatul Forțelor Armate din Asia de Sud-Est, cunoscut sub porecla de „Vinegar Joe”. I-am recunoscut numele de familie deoarece acesta este numele bunicii dinspre tată al lui Preston Nichols. Tatăl lui Preston mi-a confirmat mai târziu că generalul era într-adevăr un văr de departe al familiei.

Cei doi exploratori s-au întâlnit în cele din urmă cu Dalai Lama și au făcut schimb de daruri cu acesta. I-au transmis scrisoarea de la FDR și au fost tratați cu amabilitate diplomatică. Înainte să li se permită să se întâlnească cu Sfînția Sa, au fost trimiși la astrologul curții, astfel încât întâlnirea să se facă într-un moment cât mai favorabil pentru Dalai Lama. În final, misiunea a fost considerată un succes, Tolstoi întorcându-se într-o stare de sănătate excelentă. Dolan suferea de o boală gravă, care a întârziat chiar operațiunea în sine. La întoarcere, rapoartele indicau o „stare de sănătate nu prea bună” a acestuia.

Una din propunerile pe care le-a făcut Tolstoi după întoarcerea din Tibet a fost aceea de a se întoarce în nordul Chinei, inclusiv în zona Shensi, pe data de 21 august 1944. Nu știu dacă propunerea sa a fost luată în considerare.

La întoarcerea în Statele Unite, Brooke Dolan a primit o scrisoare de la un demnitar tibetan care îi solicita ajutorul pentru un export de produse textile tibetane. Se pare că în cursul misiunii au fost făcute și asemenea promisiuni comerciale. Scrisoarea i-a fost dată lui Donovan spre aprobare.

Din dosare lipsea cererea tibetanilor pentru un transmițător radio uriaș, dar am citit despre ea mai târziu, în diferite cărți. De pildă, cartea *Camp X* de David Stafford arată că Tolstoi a făcut presiuni asupra lui Donovan să le trimită tibetanilor transmițătorul cerut. Departamentul de Stat a refuzat însă cererea pentru a nu-i înfuria pe britanici și pe chinezi, care nu doreau un Tibet independent. Chiar și așa, Donovan a ignorat refuzul Departamentului de Stat și le-a trimis tibetanilor transmițătorul. Trebuie să ținem seama de posibilitatea ca acest transmițător să fi avut și un aspect psihotronic, deși nu am găsit mențiuni la acesta decât sub formă de aluzii. Curios este faptul că națiștii se aflau în legătură cu Tibetul prin transmisiuni radio.

În afara episodului referitor la transmițător, *Camp X* afirmă că cei doi exploratori au cărat în misiunea lor nu mai puțin de 150 de kilograme de aparatură fotografică și „instrumente științifice”.

Una peste alta, mi-e greu să cred că am avut acces la informații cheie legate de ceea ce s-a petrecut în realitate în timpul misiunii tibetane. Poate cel mai interesant articol pe care l-am găsit în dosare era un raport apărut în numărul din 30 mai 1951 în ziarul rusesc *Pravda*. Autorul afirma că în anul

1890, britanicii au achiziționat ilegal de la tibetani provincia Thutan și principatul învecinat Sikkim, situate în nord-estul Indiei. *Pravda* critica de asemenea exploatarea economică practică în Tibet. Autorul susținea că budiștii tibetani dispun de mari bogății și că gradele superioare ale lama-șilor conduceau Tibetul într-o manieră feudală și despotică. A mers chiar până acolo încât a afirmat chiar că lama-șii au îndoctrinat poporul cu budismul lor, folosindu-se de ajutorul unei întregi armate de călugări subordonați lui Dalai Lama, totul numai pentru a subjuga și exploata populația. Practic, fiecare familie tibetană era asociată cu budismul.

Deși *Pravda* era un instrument politic în mâna comuniștilor ruși, aceste observații mi se par destul de realiste. Oricum, mă îndoiesc că rușii ar fi putut oferi o soluție mai bună.

După misiunea OSS din Tibet, Tolstoi a părăsit serviciul, a devenit producător de filme și a sfârșit ca și curator al Marineland din Florida. A murit în anul 1960, în timpul unei excursii la New York.

În ceea ce îl privește pe Brooke Dolan, istoria ulterioară a acestuia este înconjurată de mister. Trimis ca reprezentant OSS la Mao Tse Dun, s-a împrietenit cu Chu En Lai. A fost ucis la scurt timp după predarea Japoniei, dar moartea sa rămâne o enigmă.

Scopul real al misiunii OSS în Tibet nu este cunoscut. După toate probabilitățile, cei doi agenți au încercat să descopere ce au făcut naziștii acolo cu un deceniu în urmă.

Capitolul 26

SS-ul în Tibet

După ce m-am întors acasă de la Arhivele Naționale, am vorbit cu câțiva prieteni și asociați și mi-am exprimat frustrarea pentru că nu am găsit informațiile care mă interesau, privind conexiunea tibetană. În mod surprinzător, o femeie care pretinde că este nepoata lui Josef Goebbels mi-a spus că avea date despre o călătorie a SS-ului în Tibet. A adăugat că pot citi despre acest subiect în cartea lui Peter Levenda, *Alianța blestemată*.

Peter Levenda, care cunoaște în mod evident limba germană, a găsit documentele în baza de microfilme a Secțiunii de Documente Capturate de la Germani, din Arhivele Naționale. Cititorilor care doresc să afle mai multe în legătură cu acest subiect le recomand să citească această carte, pe care o consider excelentă.

Levenda a descoperit că cel care a condus expedițiile SS în Tibet a fost dr. Ernst Schäfer de la Ahnenerbe (Organizația de Cercetare a Învățăturilor Ancestrale a SS-ului). Biolog de profesie, Schäfer a făcut cel puțin două expediții în Tibet la comanda SS-ului. Una a avut loc în regiunea centrală și de est a Tibetului și a durat doi ani, între 1934-1936, iar cea de-a doua a fost făcută între aprilie 1938 și august 1939. La vârsta de 20 de ani, a mai participat la o expediție în Tibet organizată de Academia de Științe Naturale din Philadelphia în anul 1930. Ironia sorții a făcut ca în anul 1931 să îl însoțească pe viitorul agent OSS Brooke Dolan într-o expediție în Tibet, Siberia și China.

Indiferent dacă a fost un oportunist sau un adept fanatic, cert este că Schäfer s-a înscris în partidul nazist la scurt timp după ascensiunea acestuia pe scena politică a țării. În vara anului 1933 era deja membru al SS-ului, cu mult timp înainte ca alți germani să intre în mașinăria nazistă. Schäfer era nu doar un ofițer de rang înalt în SS, dar făcea parte chiar din personalul lui Himmler. Interesele sale oscilau între cele politice și practica religioasă, dar s-au orientat în scurt timp către practicile sexuale ale tibetanilor. În expedițiile sale s-au făcut filmări cu tibetani care întrețineau relații sexuale în locuri publice, care includeau printre altele și masturbarea unei fete de 15 ani pe un pod. Este cert că tibetanii au o viziune diferită asupra sexualității decât cea din societatea noastră.

Munca lui Schäfer a fost ridicată în slăvi de presa germană a vremii. Cel mai interesant articol referitor la el pe care l-am citit a apărut în numărul din 21 iulie 1939 în ziarul *Die Neue Tag* și suna astfel:

Scriptură tibetană sacră

Achiziționată de dr. Schäfer în cursul expediției sale

Prin țara de pe platoul lumii, și transportată pe nouă animale de povară.

(SPECIAL) FRANKFURT – 20 iulie. Expediția tibetană a dr. Ernst Schäfer, care a staționat multă vreme în Lhasa și în capitala Panchen Lamașilor, Shigatse, se află la ora actuală pe drumul de întoarcere în Germania. Având în vedere că sezonul musonului a început mai devreme ca de obicei, marșul de înapoiere a fost grăbit pentru a salva prețioasa încărcătură. Expediția are o valoare științifică singulară, concretizată în colecțiile pe care le-a achiziționat. Pe lângă uimitoarele realizări în domeniul geofizicii și al cercetării magnetismului terestru, exploratorii au reușit să obțină o colecție etnologică extrem de bogată, incluzând în afara unor obiecte de cult și articole și instrumente ale vieții de zi cu zi.

Cu ajutorul regentului din Lhasa, dr. Schäfer a reușit să obțină Kangshur, uriașa scriptură tibetană sacră, în 108 volume, și care a necesitat nu mai puțin de nouă animale pentru a fi transportată. La fel de bogate sunt și colecțiile zoologice și botanice pe care expediția le-a trimis deja, parțial, în Germania, restul fiind aduse personal de membrii săi.

Colecția zoologică include întreaga faună a păsărilor care trăiesc în zona studiată. Dr. Schäfer a reușit, pentru prima dată, să captureze un Schapi, o specie de capre sălbatice necunoscută până în prezent. Circa 50 de animale vii au fost deja trimise în Germania, în timp ce altele vor fi aduse personal de exploratori. Cercetătorii au obținut de asemenea informații neprețuite de natură geografică și de istorie a pământului. Dificultățile generate de tensiunile politice cu autoritățile engleze au fost depășite grație contactelor personale ale dr. Schäfer cu autoritățile din Shangtse, care le-au garantat membrilor expediției întoarcerea în siguranță, împreună cu colecțiile lor atât de importante.

Levenda a încercat să afle ce s-a întâmplat cu tăblițele aduse de expediția germană, dar nu a reușit. Am primit informații din alte surse că acestea au sfârșit în mâinile rușilor, fiind copii ale unor texte sacre originale copiate de pe pereții peșterilor din Tibet. Călugării își petreceau uneori vieți

întregi copiind cu răbdare aceste texte și depozitându-le apoi în locații secrete. Se pare că numărul acestor tăblițe este foarte mare.

Levenda afirmă de asemenea că din expediția SS în Tibet făcea parte și dr. Bruno Beger, un antropolog rămas celebru mai târziu pentru achiziționarea a 115 schelete umane de la Auschwitz pentru crearea unui muzeu de antropologie nazist. Scheletele au fost selectate din rândul deținuților evrei, polonezi și asiatici, înainte de execuția acestora. Prizonierii aleși au fost astfel uciși încât să nu li se deterioreze scheletul, după care cadavrele lor au fost expediate „pentru a fi descompuse în scopuri științifice”. Din interviurile acordate, rezultă că mentorul dr. Beger era tocmai organizatorul expedițiilor în Tibet, dr. Schäfer.

Informațiile de mai sus nu mi-au confirmat tot ce doream să aflu, dar reprezintă totuși o dovadă clară că naștii au făcut cercetări extinse în Tibet. Este greu să mai conștii legăturile lor ezoterice cu această zonă a lumii.

Capitolul 27

Conexiunea tibetană

Cu cinci zile înainte de sinuciderea lui Hitler în buncăr, rușii avansau prin Berlin. În pivnița unei clădiri, ei au găsit șase tibetani morți, aranjați într-un cerc ritual. În centru se afla un călugăr care purta mănuși verzi.

În săptămâna care a urmat au fost găsite nu mai puțin de o mie de trupuri ale unor asiatici morți. Toți erau tibetani care luptaseră alături de nemți și care purtau uniforme naziste. Nu s-au găsit documente de identificare asupra morților.

Auzind aceste informații pentru prima oară, foarte mulți oameni rămân șocați. În realitate, asocierea dintre Tibet și Germania merge până în Antichitate, deși mulți autori ocultști i-o atribuie lui Karl Haushofer, omul care a servit în Japonia și a studiat în Tibet. Cu siguranță, Haushofer a jucat un rol important în diplomația politică și ocultă a vremii, dar alianțele pe care le-a cultivat erau în realitate vechi de secole.

Călugărul cu mănuși verzi a fost un om foarte misterios. Nu se cunosc prea multe despre el, dar s-a scris că se afla într-un contact permanent cu Hitler. Dacă această informație este adevărată, înclin să cred că legătura dintre ei era mai degrabă una de natură psihică decât fizică. Călugărul era cunoscut sub numele de „Păzitorul Cheii” și se spune că știa unde se află intrarea în Agartha, ținutul din centrul pământului din care a provenit rasa ariană, cunoscut și sub alte denumiri, precum Aryana, Akkadia sau Arcadia. Existența călugărului nu este pusă la îndoială de istorici, întrucât era cunoscut în presa vremii sub numele de „omul cu mănuși verzi”, cel care a prezis cu exactitate numărul de deputați ai lui Hitler aleși în Reichstag. La ora actuală se crede că moartea celor șase călugări, inclusiv a „omului cu mănuși verzi” s-a produs ca urmare a unui ritual de sinucidere.

Pentru a înțelege natura misterioasei legături între Tibet și Germania, este important să înțelegem că informațiile generale referitoare la Tibet și la adevărata lui semnificație au fost mistificate.

Din punct de vedere istoric, Tibetul reprezintă cu totul altceva decât se știe la ora actuală. Cândva a fost o regiune extinsă care se întindea mult mai departe către nord decât actualele sale granițe, incluzând Mongolia, dar și regiunea piramidelor din Shensi, în provincia chineză actuală Chinkiang. Practic, Tibetul acoperea întreaga Asie Centrală, locul identificat de nenumărate legende ca fiind centrul în care s-a născut umanitatea. Există nenumărate povești ale unor inițiați care au trecut prin regiunea Asiei Centrale pe calea lor către iluminare. Sunt prea multe pentru a le enumera pe toate, dar printre cei care au ajuns aici îi putem cita și pe Karl Haushofer, G.I. Gurdjieff, Aleister Crowley și L. Ron Hubbard. Chiar și Ducele de Ellington a devenit celebru după ce a zburat mai întâi pe deasupra Muntelui Everest în calitate de pilot al Forțelor Regale Aeriene. Ducele, un nobil scoțian pe care Rudolph Hess l-a căutat în zborul său fatal către Anglia, era un asociat apropiat al lui Albrecht Haushofer. Iosif Stalin, un fost student la teologie găzduit cândva de mama lui Gurdjieff, avea și el legături puternice cu tradiția din Asia Centrală.

Rușii și germanii nu erau însă singurii care aveau legături tradiționale cu Asia Centrală. Tătarii, care aveau să fie integrați mai târziu în Imperiul Turcesc, și-au tras numele de la Bazinul Tarim din această regiune. Grecii au alterat fonetic numele de „tartar³⁵”, transformându-l în „barbar”, știut fiind că acest popor și-a croit drum către Africa, dând naștere așa-numiților pirați barbari și contribuind decisiv la nașterea civilizației maure. Școlile de mistere ale sufiților au și ele legături puternice cu acea regiune din Asia Centrală cunoscută cândva sub numele de Tibet. Deși reprezintă o societate extrem de secretă, sufiții au o influență majoră în societatea turcă modernă.

Cultura noastră occidentală este caracterizată printr-o concepție extrem de eronată referitoare la Asia, inclusiv la originea religiei hinduse. Cei mai mulți occidentali sunt convinși că această cunoaștere este produsul popoarelor dravidiene cu pielea închisă la culoare. În realitate, însăși istoria convențională recunoaște că aceste popoare au fost cucerite de rasa ariană venită din nord, care le-a dăruit textele religioase sacre cunoscute sub numele de Vede sau „cărți ale cunoașterii”. Este ușor să ne dăm seama de acest lucru dacă facem o comparație între *Rig-Veda*, care înseamnă „cărțile cunoașterii lui Dumnezeu” sau „cunoașterea regală” (*Rig* înseamnă conducător) și textul sacru al vikingilor, *Rig-Thula*. Vikingii erau vestiți pentru călătoriile lor pe mare, dar este improbabil să fi ajuns vreodată cu navele lor la Ceylon sau Bombay, să studieze acolo cu vreun Maharishi, iar apoi să aducă noua cunoaștere acasă, la frații lor, ajutându-i astfel să-și croiască drumul către Walhalla. Este evident că ambele tradiții își au sursa în Asia Centrală.

Dintr-o anumită perspectivă, opera lui Madame Blavatsky pare în întregime consacrată demonstrării originii comune a umanității în Asia Centrală. Autoarea oferă nenumărate dovezi în această direcție, menite să-l conducă pas cu pas pe cercetătorul atent către adevăr. Deși personalitatea ei a fost uneori ridiculizată, sursele ei academice nu au fost puse niciodată la îndoială. Au fost pur și simplu ignorate de critici.

În literatura ocultă nazistă, conexiunea cu Tibetul se focalizează aproape exclusiv asupra lui Karl Haushofer. Din nefericire, informațiile

---

³⁵ Tătar în limba engleză.

referitoare la acesta sunt foarte puține. Deși a scris cărți voluminoase în limba germană, este practic imposibil să găsești traduceri în limba engleză ale acestora. Multe din documentele sale pot fi accesate la Arhivele Naționale pe microfilm, dar trebuie să cunoști germana pentru a le putea citi.

Rolul lui Haushofer ca mentor al lui Hitler a fost exagerat de anumite cărți, în timp ce altele susțin că între cei doi nu a existat nici o legătură. Există foarte puține informații tipărite referitoare la natura reală a relației dintre cei doi. Sursele lui Jan van Helsing indică faptul că Haushofer a fost într-adevăr mentorul lui Hitler. Femeia pe care am citat-o în această carte și pe care am numit-o Anna a avut un bunic care a fost de asemenea un mentor al lui Hitler, dar numai dintr-o perspectivă astrologică. Se pare că în jurul lui Hitler au existat destui oameni preocupați de ocultism care i-au influențat viața. Oricare ar fi fost rolul exact pe care l-a jucat Haushofer în viața lui Hitler, știm cu precizie că a avut o influență majoră în Germania acelor vremuri, îndeosebi în perioada de început a ascensiunii lui Hitler la putere. Trevor Ravenscroft îl critică deschis pe Haushofer în cartea sa, *Sulița destinului*, prezentându-l ca pe un magician negru, adorator al diavolului. Deși descrierea este în mod evident tendențioasă și nedreaptă, este evident că Haushofer s-a folosit de forțe oculte care au sfârșit prin a-l consuma.

Un alt maestru al ocultismului implicat în conexiunea tibetană a fost Gurdjieff. Se spune că Haushofer însuși ar fi studiat cu acesta, inclusiv cu Ordinul Dervișilor Bektashi, al cărui membru era și Gurdjieff. Mai mult decât atât, Gurdjieff are reputația de a-i fi fost maestru și lui Dalai Lama, sub numele de Dorjjeff. Există însă istorici care pun la îndoială această informație. Alte surse indică faptul că Gurdjieff ar fi făcut parte din poliția secretă rusă, fiind trimis în Tibet de către șefii săi din această instituție. Părerile sunt aproape unanime în această privință. Oricare ar fi adevărul legat de Gurdjieff, este cert că acesta avea o mare putere, deopotrivă politică și ocultă. Acest lucru a fost demonstrat atunci când a fost arestat pentru satirizarea publică a unei parade naziste în Berlin. Deși naziștii își creaseră deja un stat polițienesc și se aflau la apogeul puterii lor, ei au preferat să-i dea drumul lui Gurdjieff. Istoricii afirmă că i s-ar fi dat drumul sub pretext că era nebun, dar acest lucru nu se verifică, știut fiind că tratamentul oferit nebunilor de către naziști era cu totul altul. Aceștia erau adunați în lagăre de concentrare sau sterilizați. Influența lui Gurdjieff era atât de mare încât naziștii nu numai că i-au dat drumul, dar i-au asigurat chiar ieșirea în deplină siguranță din Germania.

În timp ce Gurdjieff este prezentat de regulă ca un maestru al ocultismului, Haushofer este respins de cei mai mulți istorici, fiind considerat un impostor. Un lucru este sigur: amândoi au fost implicați în egală măsură în misterele Tibetului și în cele ale lumii fascinante a dervișilor. În relația dintre cei doi, Gurdjieff pare să fi deținut întâietatea.

După război, americanii au încercat să-l umilească pe Haushofer, insistând să-i arate efectele dezastruoase ale teoriei sale asupra geopoliticii. Se spune despre Haushofer că ar fi afirmat că „războiul este părintele tuturor lucrurilor”, doctrina sa referitoare la *Lebensraum* susținând că nevoia de spațiu a poporului arian justifică dreptul lor de a achiziționa noi teritorii. Deși Haushofer este prezentat uneori ca un fanatic care credea în supremația ariană

și în cucerirea lumii, această imagine nu este deloc adevărată. Soția și fiul acestuia erau parțial evrei, fiind „arianizați” de Rudolph Hess însuși, așa că nu avea cum să fie rasist dintr-o convingere personală. În plus, este cunoscută cearta sa cu Hitler, căruia i-a spus că Germania are suficiente probleme personale pentru a mai cuceri noi teritorii. Nu putem decât să tragem concluzia că multe din citatele atribuite lui Haushofer au fost scoase pur și simplu din context. Dacă Hitler ar fi ascultat de Haushofer, al Doilea Război Mondial ar fi putut fi evitat. Opera sa a fost ori interpretată greșit, ori a rămas netradusă, astfel încât nu o putem evalua obiectiv, nici măcar din perspectiva geopoliticii. Cine citește cu atenție traduceri din opera lui Haushofer își dă cu ușurință seama că el se referea în primul rând la cucerirea unor zone cheie, absolut necesare pentru supraviețuirea și propagarea unei specii. Limbajul pe care îl adoptă pentru publicul larg nu face decât să ascundă adevărata sa preocupare, legată de controlul punctelor cheie ale rețelei morfogenetice a pământului. Haushofer a fost cu siguranță un autor misterios, care a scris despre cunoașterea oferită de școlile inițiatice. Operele sale se adresează unor grupuri diferite, fiecare înțelegând cu totul altceva, în funcție de propriul său nivel de conștiință.

Deși aceste informații nu sunt pe deplin elucidate, se știe cu siguranță că Haushofer a fost membru al Pălăriilor Galbene, grupare cunoscută în Tibet și sub numele de Dugpha³⁶. Altfel spus, a fost un membru al preoției care practica religia indigenă a Tibetului antic: Bon. Așa se explică apariția coloniilor de călugări tibetani și budiști din Berlin și Munich, în anul 1926.

Deși conexiunea tibetană nu este pe deplin elucidată la ora actuală, putem explora în continuare un subiect legat de aceasta, și anume religia Bon. Studiarea acestui capitol mi-a permis să ajung la niște concluzii cât se poate de interesante.

Ilustrație

Steagul Vril

Astfel arăta steagul Societății Vril. Desenul este de o mare frumusețe, având în centru sigla tibetană care înseamnă „Vril”, colorată în argintiu. Jumătate din steag este de culoare neagră, în timp ce cealaltă jumătate este de culoarea levănțicii.

Capitolul 28

Religia Bon

Primul gând de a scrie această carte mi-a trecut prin minte atunci când am aflat pentru prima oară de întâlnirile Bon din Long Island, monitorizate de

³⁶ Câțiva cititori mi-au scris spunându-mi că ar fi trebuit să spun „Gelugpa”, acesta fiind numele sectei budiste a călugărilor celibatari cunoscuți sub numele de „Pălăriile Galbene”. Referința originală pe care am citit-o eu vorbea totuși despre „Dugpha”, care înseamnă „otrăvă”. Deși nu cunosc cu exactitate care a fost secta la care a fost afiliat Haushofer, este sigur că nu a practicat celibatul și că s-a identificat cu călugării Bon, nu cu budiștii. Nu este exclus ca referința la „otrăvă” să provină de la un editorialist care dorea să-l prezinte cu orice preț pe Haushofer ca pe un vrăjitor malefic din gruparea Bon. Pe de altă parte, nu trebuie să excludem faptul că cuvântul englezesc *poison* (otrăvă) provine din latinescul *potare*, care înseamnă „a bea”, din el derivând și cuvântul „poțiune”.

poliție. Rapoartele referitoare la aceste întâlniri au fost și sunt extrem de confidențiale. Tot ce știm este că la aceste întâlniri între arieni se discutau subiecte științifice dintre cele mai ciudate. Numele de Bon sugera o influență tibetană în spatele întregii afaceri. Pornind de la această concluzie, am început să investighez lumea Bon-ilor, sau a Bonpo-șilor, după cum mai sunt cunoscuți aceștia.

Potrivit unui savant rus pe nume Kuznețov, Bon-ul a fost introdus în Tibet în secolul V î.Ch., exact în perioada în care s-a produs o migrațiune masivă dinspre nord-estul Persiei către Tibet. Acești invadatori arieni au adus cu ei alfabetul aramaic, numit astfel după Aramaiti, o zeiță iraniană a pământului. Istoricii sunt în general de acord că fondatorii religiei Bon au venit din Persia. De vreme ce originea acestei religii provine dintr-un trecut atât de îndepărtat, este extrem de greu de stabilit unde se termină realitatea și unde începe mitul.

Fondatorul religiei Bon este numit de tibetani Shenrab³⁷. Se spune că el ar fi venit din regiunea Elam, unde a fost cunoscut sub numele de Mithra, regele-taur. Un alt nume care i se atribuie este Mura, o conexiune interesantă de silabe dacă ținem seama că *Mu* este numele continentului pierdut (pe care unii îl numesc Lemuria), iar *Ra* este numele zeului-soare al egiptenilor.

Shenrab a coborât din „cer” pe o frânghie încolăcită acum aproximativ 18.000 de ani. A trecut printr-un deșert arzător și a adus religia Bon în Tibet. A vorbit despre ea în regiunea Muntelui Kailas, după care s-a întors acasă. Shenrab sau Mura le-a predat oamenilor doctrina numită Kalachakra. Cuvântul înseamnă „Roata Timpului” și simbolizează întreaga înțelepciune a universului. Poate fi interpretat de asemenea ca Roată a Zeiței sau Vârtej al Timpului. Dacă divizăm cuvântul *Kalachakra*, obținem cuvintele *Kala* și *chakra*. *Kala* provine de la zeița hindusă a timpului, Kali, de la care se trage și cuvântul *calendar*. De asemenea, *Kala* se referă la energia emanată de vagin în tantra hindusă sau în magia sexuală. Acestea sunt principiile pe care le studiază toți magicienii care doresc să controleze puterile creației. Uneori, subiectul devine de-a dreptul sinistru.

Din această etimologie ne putem da seama că în forma sa pură, cuvântul Kalachakra se referă în principal la zeiță și la nenumăratele sale manifestări. Unii vor spune că aceasta este în realitate o doctrină budistă. Deși acest lucru nu este neadevărat, originea doctrinei nu le aparține budiștilor. Aceștia nu au făcut altceva decât să o absoarbă, să o modifice și să o integreze în spiritualitatea lor. Interesele politice care au introdus budismul în Tibet au fost silite să încorporeze religia Bon în noua doctrină pentru a se putea infiltra în această țară, subjugând apoi populația. Modificările suferite de budismul original au fost considerabile, putând fi comparate cu ceea ce s-a întâmplat între biserica catolică și gnostici. Deși slujba și liturghia catolică au la bază un străvechi ritual de adorație a zeiței, ele au fost în mod deliberat modificate pentru a exclude forma cea mai vibrantă a acesteia (sexualitatea).

În forma ei originală și pură, religia Bon avea ea la bază același concept al zeiței ca și cel pe care îl regăsim în simbolismul Soarelui Negru. Din această perspectivă, Soarele Negru simbolizează vidul creației din care se

³⁷ Shenrab ar putea corespunde sau poate fi chiar inspirat de cuvintele: *Shensi* (numele regiunii faimoase pentru piramidele sale) și *rabbi*.

nasc toate lucrurile manifestate. Când budiștii au început să preia puterea, istoricii lor au scris că Tibetul era o zeiță demoniacă ce trebuia subjucată. Critica era în mod evident adresată religiei Bon și viziunii acesteia asupra lumii, din perspectiva principiului feminin. Textul afirmă: „Ea (Tibetul privit ca zeiță demoniacă) trebuie crucificată înainte de a putea fi îmblânzită”. Abia după această îmblânzire au decretat ei că Tibetul poate fi locuit și civilizat. Conceptul zeiței crucificate a fost configurat inclusiv geografic sub forma unor pătrate concentrice în jurul unui centru comun. În cele patru colțuri ale primului pătrat au fost ridicate patru temple, în timp ce cele trei pătrate concentrice succesive care îl înconjurau erau considerate simbolic cuiele bătute în membrele zeiței. Pentru a o ține sub control, în trupul zeiței au fost bătute astfel 12 cuie, reprezentate de 12 temple (pagode). Legenda a fost repetată apoi de nenumărate ori, până când a devenit un simbol marcant al literaturii budiste.

Scopul revelării acestor informații nu este acela de a denigra budismul tibetan, ci doar de a arăta că acesta reprezintă o religie patriarhală care are propriile ei interese politice. Religia conține încă foarte multe adevăruri, dar de multe ori acestea au fost modificate, îndepărtând doctrina de cea originală.

Așa cum îl cunoaștem astăzi, budismul reprezintă distorsionarea unei tradiții străvechi care a existat cu mult înainte de apariția lui Siddhartha Gautama. A existat chiar o vreme în care toți regii erau numiți Buddha. Shenrab sau Mura a fost primul Buddha, și implicit primul rege, cu mult înaintea apariției personajului istoric numit Buddha sau a budismului privit ca religie. Majoritatea cărților de istorie și a textelor budiste afirmă că această religie a apărut odată cu Siddhartha Gautama, un nobil de sorginte ariană. Siddhartha a urmărit purificarea spirituală folosindu-se de mijloace umane și a propovăduit câteva precepte simple, dar pline de înțelepciune, prin care omul poate ajunge la iluminare. Doctrina sa a fost înregistrată în Canoanele Pali. Această tradiție care se referă la atingerea unor obiective etice și umane este cunoscută sub numele de Budism Hinayana și nu are nimic de-a face cu chestiunile ezoterice. Evident, la fel ca în cazul tuturor religiilor, există și o tradiție ezoterică a budismului. Se spune că Siddhartha i-a inițiat personal în această doctrină pe adepții săi cei mai evoluți.

Mai există o ramură a budismului numită Mahayana. Aceasta reprezintă o ruptură majoră de budismul Hinayana, nefiind deloc preocupată de învățăturile pe care le-a răspândit Siddhartha Gautama de-a lungul vieții sale. Există o legendă care stă la baza budismului tibetan și care spune că atunci când a părăsit pământul, în urma morții, Buddha a luat forma unei zeități Kalachakra înainte de a intra în Nirvana. În noua sa formă, el a adunat un mare număr de înțelepți din sudul Indiei (unii spun din regiunea Ceylonului) și le-a predat doctrina Kalachakra. Mai târziu, aceasta s-a extins în regiunea muntoasă a Tibetului.

Mulți oameni au auzit de Tibet îndeosebi din perspectiva legendei Shambhalei, cunoscută și sub numele de Shangri La. *Shambhala* este un cuvânt sanscrit care înseamnă „sursa fericirii”. Dalai Lama însuși este convins că Shambhala are o existență materială în această lume, afirmând public acest lucru. Tot el a afirmat că dacă este practică corect, Kalachakra

este una dintre cele mai eficiente și mai rapide metode de atingere a iluminării.

Călugării Bon au dat ținutului Shambhalei numele de Olmolungring, cu forma prescurtată „Ong”, „Og” sau „Oz”. Se pare că este vorba de un pământ invizibil înconjurat de nămeți și localizat în regiunea de nord-vest a Tibetului. Aceasta este regiunea din care a venit Shenrab atunci când „a coborât din cer pe o frânghie”. La plecare, a fost urmat de numeroși regi, care au rămas în sanctuarul ascuns de la Ong, păzind învățătura Kalachakra a religiei Bon.

Studiul Kalachakra-ei începe cu conceptele de yin și yang, cu felul în care se combină aceste forțe pentru a genera toate miriadele de forțe existente în univers. Se poate face o paralelă directă între această viziune și Arborele Vieții din Cabala. În acest prototip primordial al creației, cele care devin manifeste sunt emanațiile vaginale ale zeiței. Așa cum spuneam mai devreme, ele corespund cichurilor lunare și reprezintă arhetipul divin al oricărei magii care are în centrul ei luna.

În forma sa cea mai glorioasă, Kalachakra include toate informațiile inerente universului. Din această perspectivă, ar putea fi numită înțelepciunea universală. Aceasta este „Roata Timpului” din care derivă întreaga cunoaștere. Astfel explică religiile orientale imensa înțelepciune înmagazinată în spiritualitatea din această parte a lumii. Printre altele, acest corp de cunoaștere include studiul meridianelor energetice ale corpului uman, teoria acupuncturii, diferitele doctrine yoga, și câte și mai câte. El explică toate aspectele teoretice pe care știința occidentală nu a fost capabilă să le asimileze până acum în baza sa de date.

Versiunea occidentală a Kalachakra-ei este magia. În spatele „Roții Timpului”, se ascunde Kali sau Femeia Roșcată al cărei ciclu menstrual simbolizează magia sângelui, care stă la baza întregii creații. Tot ce a creat natura are o reprezentare echivalentă în anatomia trupului feminin; altfel spus, acesta corespunde întru totul principiului creator al cosmosului.

Indiferent ce tradiție am studia, vom regăsi într-o formă sau alta rămășițe ale acestui corp străvechi al cunoașterii, care a apărut în Tibet sub forma religiei Bon. La ora actuală, cărțile adresate maselor din Tibet nu fac aproape deloc referiri la călugării Bon. Atunci când fac, aceștia sunt prezentați ca niște vrăjitori malefici, care folosesc ritualuri dintre cele mai barbare. La fel ca în atâtea cazuri din istoria umanității, această descriere este profund incorectă. Budismul a apărut în Tibet mult mai târziu în istorie, modificând religia acestei țări. Există chiar o legendă care spune că Siddhartha Gautama însuși s-a reîncarnat și a adus budismul și Kalachakra în Tibet, prin anul 400 e.n. Indiferent ce informații sunt revelate în texte, înțelesul original al acestora este aproape întotdeauna voalat.

Spuneam mai devreme că expresia Kalachakra se referă la înțelepciunea divină care stă la baza întregului univers. Această înțelepciune se manifestă prin evoluția geometrică a existenței, despre care am vorbit pe larg în *Piramidele din Montauk*. Potrivit legendelor hinduse, această evoluție s-a manifestat sub forma unui munte uriaș situat în centrul Shambhalei și cunoscut sub numele de Muntele Meru. Legenda este identică cu cea a

ținutului Ong sau Oz din care a coborât cândva Shenrab. Evident, muntele are multe nume diferite, iar semnificația sa diferă de la o cultură la alta. Echivalentul ei ar putea fi Muntele Olimp din Grecia sau Muntele Fiji din Japonia. Meru nu înseamnă altceva decât o idee a unei lumi arhetipale.

Geometria Muntelui Meru este ilustrată perfect într-un desen simbolic numit Shri Yantra, pe care îl ilustrăm pe pagina următoare. O *yantra* este un dispozitiv vizual (de regulă, un desen) menit să ne ajute să invocăm o conștiință superioară în timpul meditației. Shri Yantra reprezintă simbolul cel mai sacru al hindușilor, fiind la fel de celebrată și de celelalte religii și sisteme de convingeri orientale. Prin contemplarea acestui desen sub forma unei serii de tăblițe suprapuse, Shri Yantra poate fi vizualizată în trei dimensiuni, alcătuind forma unui munte. Practicantul care reușește acest lucru capătă acces inclusiv la lumea cu patru dimensiuni.

Stan Tenen consideră că Muntele Meru este metafora geometrică a vieții, motiv pentru care și-a numit organizația Fundația Meru. Meru semnifică de fapt o formă de vârtej, lucru pe care Tenen îl demonstrează cu claritate în caseta sa video intitulată *Metafore geometrice ale vieții*. El explică acolo că alfabetul ebraic mai este numit și Meruba, care înseamnă „vârtej într-o cutie”. Am vorbit pe larg despre acest subiect în *Piramidele din Montauk*. Prin însăși natura sa, o formă de vârtej sau un *Meru* emană vibrații sau frecvențe diferite. În acest fel, ea dă naștere acelor manifestări pe care le numim „valuri”. De aici și traducerea cuvântului *Mer* prin „mare”, dar și apariția unor cuvinte derivate precum „*mermaid*” (n.n. sirenă) sau *Merlin* Magicianul. Ambele sunt creaturi magice care simbolizează capacitatea de a emana frecvențe și manifestări diferite (de pildă, se consideră că atât sirenele cât și Merlin aveau capacitatea de a-și schimba forma).

Ilustrație

Shri Yantra

O *yantra* este un simbol vizual menit să evoce o trezire spirituală. Shri Yantra reprezintă cel mai sacru simbol al străvechii religii tibetane. Scopul este să vizualizați mental acest desen bidimensional într-un plan cu trei dimensiuni. Dacă veți reuși acest lucru, veți căpăta acces la o lume cu patru dimensiuni.

M-am referit până acum la acest munte sacru sub numele mai popular de Meru știind că foarte mulți oameni îl vor recunoaște. De fapt, cuvântul *Meru* este doar o prescurtare a numelui original, numit de tibetani și de predecesorii acestora *Sumeru*. Cuvântul *Sumeru* descrie mult mai bine efectele Shri Yantra-ei, întrucât *Su* înseamnă deopotrivă soare și sursă. Apare inclusiv în cuvântul *svastica*, al cărui original sanscrit este *suasti*. Altfel spus, avem de-a face cu „Muntele Soarelui”, aceasta fiind și una din manierele în care poate fi interpretat numele *Solomon*.

Dar cea mai mare revelație, ignorată mai mult sau mai puțin deliberat de istorici, provine din faptul că acest cuvânt este derivat în mod evident din *Sumeria*. Avem de-a face cu un exemplu perfect de pervertire a unui concept

cât se poate de clar printr-o banală omisiune. Toți arheologii, istoricii, etc., au insistat că sumerienii au venit dinspre Orientul Mijlociu. Deși afirmația nu este complet neadevărată, ea poate induce ușor în eroare. Această tentativă de manipulare istorică este dejucată în cartea lui Aoumiel, *Dansul umbrelor*, publicată de editura Llewellyn. Autorul demonstrează în această carte că practic toate numele din Orientul Apropiat au derivat dintr-o serie de evenimente reale petrecute în Orient.

Există nenumărate legende care susțin că Iisus și Moise au crescut și și-au trăit viețile în Orient. Există chiar un mormânt al lui Moise în Kashmir, care poate fi vizitat de orice turist. Aroganța gândirii occidentale atribuie aceste legende unor barbari analfabeți gata oricând să creeze un mit numai pentru a se putea identifica cu marii lideri ai altor țări. O privire mai atentă asupra istoriei ne arată cu claritate că tradiția înțelepciunii în civilizația noastră își are izvoarele în Asia Centrală, de unde a fost adusă în bazinul mediteranean, și nu invers.

Constatăm așadar că adevărata natură a Tibetului a fost interpretată complet greșit de istoria și gândirea populară. Tibetul a fost întotdeauna centrul lumii, marcat de granițe precise (lucru foarte evident în China comunistă modernă). El a păstrat însă întotdeauna legături cu lumea exterioară, lucru pe care îl vom demonstra cu ajutorul etimologiei.

Cuvântul tibetan care înseamnă putere este *yesh*. Teologii creștini vor recunoaște imediat acest cuvânt în numele *Yeshua* (n.n. Iosua), numele aramaic al lui Iisus. În tibetană, *yesh* mai înseamnă și *shakti*, puterea feminină a șarpelui *kundalini*. Altfel spus, numele original al lui Iisus, exprimat chiar în limba sa maternă, se referea la puterea forței feminine. Nu trebuie decât să îl traducem. În trecut fie spus, trebuie să menționăm nenumăratele legende care vorbesc de vizita lui Iisus în Tibet în anii de care Biblia nu pomeneste nimic.

Însuși numele Tibetului era cândva *Bod*, lucru recunoscut de orice istoric. R.A. Stein a aprofundat însă cercetările și a consultat Cronicile Bonpo, în care se arată că numele real nu era *Bod*, ci *Bon*. Chinezii l-au transcris ulterior *B'jywan*, pronunțat „Fon”.

Documentele consultate de Stein vorbesc și de un rege tibetan pe nume Thothrori, un *shen* sau vrăjitor al clanului Mu. Thoth este numele grecesc al lui Tahuti, zeul considerat a fi regele sau locuitorul Marii Piramide. În cazul nostru, Thothrori sună exact ca „Regele Piramidei”, și nu este exclus ca el să se fi referit la Sumeru sau la Shensi, o regiune în care există un mare număr de piramide, localizată în vestul Chinei și care a făcut cândva parte din Tibet. Termeni precum *Bon*, *Bonpo* sau *shen* sunt folosiți de multe ori cu același sens, acela de vrăjitor sau magician în înțelesul general al cuvântului. Cuvântul Bonpo a mai fost tradus și ca *shih kung*, care înseamnă tot vrăjitor. Putem recunoaște cu ușurință în această expresie varianta americanizată modernă *Chi Kung* sau *Chi Gung*, care desemnează o străveche artă chineză. Sursa acestei cunoașteri este aceeași Kalachakra, care s-a născut în Asia Centrală.

Există și alte asociații etimologice interesante cu Tibetul. Potrivit lui Sir Richard Burton, cel de-al doilea oraș sfânt al Islamului, Medina, era

cunoscut cândva sub numele de Tibah sau Tabah. Cuvântul provine din rădăcina „tib”, care înseamnă bine, dulce și corect. În limba franceză, cuvântul *bon* înseamnă de asemenea bine.

Teba, un nume care are aceeași rezonanță cu Tibet, a fost un oraș antic din Egipt, dar și unul din Grecia. Orașul egiptean era cunoscut îndeosebi pentru o substanță obținută din opiu, numită tebaină, un alcaloid cristalizat toxic cu formula chimică $C_{19}H_{21}NO_3$. Mai există și alte corespondențe misterioase între numele de Teba și o serie de substanțe chimice, despre care vom mai vorbi.

O altă concepție greșită legată de Tibet este cea care consideră această regiune ca fiind o cultură meditativă, plină de lama iubitori de pace. Termenul de *lama* înseamnă de regulă *guru*, nu călugăr, fiind împrumutată de budiști de la membrii comunității Bon. La ora actuală, atât budiștii cât și membrii Bon folosesc termenul de lama pentru a se referi la maeștrii lor (cei care predau învățătura unor adepți). Tradițiile ambelor categorii de lama au la bază mentalitatea unui luptător, popularizată într-o oarecare măsură de mas-media prin prezentarea eroilor Kung Fu și ai celorlalte arte marțiale. Cert este că istoria lama-șilor din Tibet a fost deseori marcată de violență și război. Parțial, această violență se datorează și condițiilor extrem de dificile de mediu. Istoria războaielor lamaiste este infinit mai fascinantă decât istoria celor occidentale, întrucât atitudinea lama-șilor față de război este mult mai neconvențională, fiind acceptate inclusiv artele psihice de luptă. Puterile occidentale s-au folosit și ele frecvent de aceste arte, pe care le cunosc însă într-o măsură mult mai mică și fără să recunoască vreodată că fac acest lucru.

În lumea celebrităților americane și în *high society* a devenit o adevărată modă să aderi la budismul tibetan și să te închini în fața lui Dalai Lama. Deși nu este nimic greșit în acest lucru sau în manifestarea unor convingeri religioase personale, mulți oameni și-ar face lor înșile un serviciu dacă ar încerca să înțeleagă în ce se bagă. Mulți adoptă budismul tibetan pur și simplu pentru că este o religie diferită de a lor și foarte exotică. Cei care se grăbesc să îl respingă pe Papă se trezesc că se închină în fața lui Dalai Lama, un om care acceptă aceeași splendoare ceremonială și aceeași autoritate autocrată ca și Suveranul Pontif.

Măsura în care își pot manifesta unii oameni această admirație poate fi de-a dreptul amuzantă. Am auzit odată un medium (plătit cu sume imense de corporațiile americane) povestind o întâlnire a sa cu Dalai Lama. Spunea că în anticamera lui așteptau mai multe celebrități, singura de care îmi amintesc cu precizie fiind George Lucas. Mediumul de care vorbesc nu dorea să se folosească de contactul său personal cu Dalai Lama decât pentru a-și impresiona audiența. În realitate, nu avea deloc nevoie de acest lucru, căci capacitatea sa psihică era într-adevăr remarcabilă. Din păcate, etica lui lăsa mult de dorit.

Oamenii au o capacitate uluitoare de a admira tot ceea ce nu înțeleg. Cu mult timp înainte să devină o modă în a-l admira pe Dalai Lama, Aleister Crowley a făcut un comentariu foarte sec în legătură cu Sfînția Sa în jurnalul său magic din anul 1923. A amintit în el un ritual străvechi care îi făcea pe credincioșii tibetani să mănânce excrementele lui Dalai Lama, în semn de respect față de acesta. Îi invit pe cei care nu cred să studieze aspectele cele

mai ezoterice ale magiei, începând cu scarabeul din Egipt. Crowley practica această tradiție și știa foarte multe lucruri în legătură cu ea. La un moment dat, și-a deschis chiar un restaurant în care prepara feluri exotice de mâncare din Orient. Din cauza reputației sale, oamenii se temeau să mănânce aceste alimente, speriați că ar putea conține spermă, sânge menstrual sau tot ce poate fi mai rău.

Dar poate cea mai greșită viziune legată de Dalai Lama este cea care afirmă că acesta este adevăratul conducător al poporului său. Deși nu este complet lipsit de putere, în realitate el reprezintă mai degrabă un șef de stat simbolic (precum președinții în anumite republici conduse de prim miniștri). Până când Dalai Lama a atins maturitatea, țara a fost condusă de un regent. În cazul nostru, acest regent a fost Lord Chamberlain. S-au făcut multe speculații în legătură cu acesta, afirmându-se că a avut legături cu Hitler prin anii 20.

Evident, regentul trebuie selectat de altcineva, nu de Dalai Lama. Există texte care afirmă că regentul continuă să dețină controlul chiar și după ce Dalai Lama ajunge la maturitate. Deși nu am studiat amănunțit protocoalele specifice care stau la baza acestui proces, este știut că toți acești oameni, inclusiv Dalai Lama, răspund în fața unui oracol. Acest oracol este adevăratul conducător al poporului tibetan. Toți istoricii sunt unanim de acord în această privință, deși se spun foarte puține lucruri în legătură cu acest subiect. Personal, nu am reușit să găsesc decât câteva referiri sumare la el.

Deși mas-media insistă foarte mult asupra dramei tibetane, nimeni nu precizează cine este adevăratul conducător al acestui popor, pentru că nimeni nu știe. Nu este exclus ca însuși oracolul să îl fi alungat pe Dalai Lama și să îi fi adus pe chinezi în țară. Evident, aceasta este o simplă speculație, dar cam așa trebuie să gândim dacă dorim să înțelegem ce se întâmplă în această regiune a lumii. Pe de altă parte, mă aștept ca mas-media să sară în sus după apariția acestor informații și să scoată la iveală te miri ce personaj duplicitar care să fie intervievat de Ted Koppel, Barbara Walters și alții ca ei, care să-l prezinte ca fiind adevăratul oracol, deși în realitate nu avem de-a face decât cu un bătrânel de o sută de ani care își așteaptă liniștit moartea. Deși adevărata natură a acestui oracol rămâne învăluită în mister, informațiile pe care le vom prezenta în continuare vor elucidă o parte a naturii sale.

Una din figurile cele mai tragice din scenariul de mai sus este probabil însuși Dalai Lama. Oamenii i se închină ca unui conducător, dar nu țin întotdeauna seama de circumstanțele vieții sale. A fost despărțit cu forța de mama sa și silit să urmeze o serie întreagă de tehnici despre care nu știm nimic sigur. Dacă îi veți citi propriile cărți, vă veți convinge că experiența nu a fost deloc plăcută. Iubirea maternă i-a fost practic refuzată, iar programarea de care vorbim nu diferă prea mult de cea a băieților din Montauk. Oamenii pornesc cu naivitate de la premisa că el și-a ales singur încarnarea și că a controlat întregul proces clipă de clipă. Acest lucru nu poate fi însă verificat decât de către tibetani care ne spun că trebuie să credem în el. Cei care i-au programat existența și i-au răpit bucuriile copilăriei au fost regentul și cei din grupul de control.

Asta nu înseamnă că Dalai Lama nu are un rol important de jucat, așa cum spune și numele său. Cuvântul *Dalai* este de origine mongolă și

înseamnă „ocean vast”. Această semnificație ne duce din nou cu gândul la *Mer* și la definițiile date mai devreme în legătură cu acest concept. Din această perspectivă, Dalai Lama s-ar traduce prin „învățătorul marelui ocean”. Într-un sens mai profund, oceanul poate fi privit ca fiind alcătuit din valuri, care reprezintă un simbol al undelor electromagnetice sau al frecvențelor existențiale. De aceea, în forma sa supremă, Dalai Lama ar trebui să fie o entitate care ne învață despre vârtejul creației. Acest lucru îl așteptăm noi de la Dalai Lama. Dacă acesta va transmite mai departe învățăturile corecte, problema politică se va rezolva de la sine. Vă reamintesc în această direcție străvechiul dicton: „Și adevărul vă va face liberi”.

Unul din principalele lucruri care trebuie înțelese în legătură cu Tibetul este că marea sa moștenire spirituală a fost hibridizată de atâtea ori încât practic s-a pierdut. Chiar și budiștii tibetani au sfârșit prin a înțelege acest lucru, permițând în cele din urmă apariția câtorva publicații Bon. Se pare că gestul nu a mai putut fi evitat. Va trebui să așteptăm totuși până când străvechea religie a acestui popor va fi complet restaurată înainte ca adevărații tibetani să se poată întoarce acasă. La fel ca și indienii din tribul Montauk, tibetanilor li s-a refuzat accesul la propriul lor pământ, și implicit la controlul asupra rețelei morfogenetice. Coincidențele dintre indienii Montauk și tibetani au ajuns la apogeu atunci când Sharon Jackson, șamanul tribului Montauk, mi-a trimis un text care avea să dovedească până unde merg legăturile dintre aceste două popoare.

Capitolul 29

Poporul Mon

După ce am scris *Piramidele din Montauk* s-au produs niște evenimente neobișnuite care m-au condus la descoperirea unor implicații neașteptate ale conexiunii tibetane. Totul a început cu o conversație la telefon cu Sharon Jackson. Am vorbit deseori cu ea despre relația dintre Egipt și Montauk, mai ales după ce și-a amintit că a citit o carte în care se spunea că strămoșii ei au sosit în Long Island pe niște bărci care veneau din Egipt. Din păcate, nu-și mai amintea despre ce carte este vorba. În schimb, mi-a făcut o „lectură șamanică” și mi-a spus că aş putea descoperi referințe la conexiunea istorică cu Egiptul pornind de la numele „Mongetucksee”.

Mongetucksee a fost numele tatălui șefului de trib Wyandanch, despre care am vorbit în *Piramidele din Montauk* și pe care l-am numit Mongatchsee (acesta este numele pe care i-l atribuie diferite cărți de istorie). Sharon mi-a explicat că modul corect de pronunțare al numelui este „Mongetucksee” și că omul avea o înălțime uimitoare, de peste doi metri. Mongetucksee este primul nume al vreunui șef de trib Montauk menționat de istorie, ceea ce nu înseamnă că înaintea lui nu a existat un lung șir de predecesori.

Nu am reușit să descopăr vreo referință egipteană la numele Mongetucksee, dar am găsit ceva și mai interesant. Cercetând fișierul indexat, am găsit numele „Mongkut”, care se apropie destul de mult din punct de vedere fonetic de cel pe care îl căutam eu. Am aflat astfel că acesta era numele faimosului rege din Siam devenit extrem de popular în urma filmului *Regele și eu*. Aș fi trecut ușor peste această coincidență, dacă nu aș fi știut că

mama lui Preston Nichols, Ginny, a făcut o pasiune la limita obsesiei pentru Yul Brynner, actorul care a jucat rolul regelui Mongkut în film, dar și în producția similară de pe Broadway. Ginny are tot felul de cărți despre el și îl consideră cel mai minunat om din lume. Nu am înțeles niciodată de unde i se trage această fascinație. Mi-a spus însă cu o anumită ocazie că tatăl lui Preston era înrudit cu generalul Stilwell, care a servit în Siam. Ginny s-a dovedit în mai multe rânduri un excelent medium psihic; de aceea, am decis să caut mai multe informații referitoare la regele Mongkut, pentru a vedea dacă nu descopăr anumite sincronicități.

Am ales o carte despre regele Mongkut și am descoperit că era scrisă de o autoare galeză care i-a fost profesoară (lui și multor femei din haremul său). Deși cartea a stat la baza scenariului filmului *Regele și eu*, alți autori insistă că opera acestei autoare este lipsită de acuratețe științifică. Oricum, am găsit sincronicitatea pe care o așteptam. Cartea vorbea de o maimuță (care îi aparținea unei tinere din harem) pe nume Menthu. Menthu este zeul-taur ilustrat pe coperta cărții *Piramidele din Mntauk* și zeul protector al Tebei de care a vorbit Aleister Crowley în lucrarea sa, *Cartea legii*. Apariția cuvântului Menthu într-un harem asiatic mi s-a părut remarcabilă, ținând cont că se crede că este vorba de un cuvânt latin. Asocierea cu numele Mongkut făcea ca sincronicitatea să fie și mai curioasă. Am continuat așadar să studiez cazul.

Am descoperit astfel că regele Mongkut a fost un personaj fascinant, fiind considerat una din marile figuri ale Orientului în epoca în care a trăit. A învățat mai multe limbi și a corespondat cu Abraham Lincoln. S-a ocupat de religia locală, pe care a restaurat-o. În templul său erau adorate principiile zeiței-mamă. Existau multe zone sacre în interiorul lui în care nu aveau acces decât el și concubinele sale. Deși toată lumea l-a ridicat în slăvi la vremea respectivă, se pare că cea mai mare parte a operei sale nu a fost pe deplin înțeleasă.

Dar cea mai importantă descoperire pe care am făcut-o s-a referit la istoria Siamului și a Tailandei. Am aflat astfel de existența unui popor străvechi numit Mon. Sincronicitatea cu „Montauk” era prea mare ca să nu țin cont de ea. Din păcate, nu am putut găsi prea multe informații despre acești oameni. Poporul Mon a trăit în Asia de sud-est, îndeosebi în Cambogia și Tailanda, fără să fie însă o populație indigenă. Există relatări care afirmă că a migrat dinspre China, în timp ce altele îi atribuie ale regiunii de origine. Populația este considerată păstrătoarea religiei originale a regiunii, vorbindu-se chiar de o religie „Mon”. Problema este foarte încălcată, iar primele cărți pe care le-am consultat nu mi-au oferit prea multe informații.

Asia de sud-est, îndeosebi Cambogia și Tailanda, este renumită pentru arhitectura ei budistă, considerată cea mai frumoasă din lume. Construcția acestor clădiri este atribuită unei migrări în masă a călugărilor tibetani în secolul V e.n. Deși populația Mon este cea creditată cu resuscitarea religioasă a zonei, bănuiala mea este că ea însăși a provenit din Tibet, putând fi chiar populația care a migrat în secolul V. Din păcate, nu am găsit referințe în această direcție. Am aflat însă că populația Mon continuă să existe și astăzi, deși nu pot fi găsite foarte puține informații referitoare la ea. Nu i se cunoaște numărul, nici date despre istoria sau statutul actual al membrilor săi. Tot ce se

știe este faptul că reprezintă principala putere religioasă în zonă și că rădăcinile sale se trag din Antichitate.

După ce am descoperit toate aceste sincronicități, l-am sunat pe amicul meu Kenn Arthur. Am aflat că și-a dus soția să vadă ultima reprezentație a piesei *Regele și eu*, exact cu o zi înainte ca actorul Yul Brynner să moară. Tot ce mi-a spus Kenn a fost că „Mon” este un nume atlantic străvechi, care apare în diferite regiuni ale lumii, de la Montauk și până la Montu, dar și în alte părți.

Originile populației Mon au rămas învăluite în mister timp de încă un an. Am amintit de acest subiect în revista noastră trimestrială, *The Montauk Pulse*, după care am abandonat cercetările. La rândul ei, Sharon Jackson a dispărut complet din viața mea, în pofida tuturor încercărilor mele și ale prietenilor mei de a da de ea. În mod curios, nu s-a întors decât după ce am reușit să rezolv misterul.

Răspunsul la enigma referitoare la populația Mon a apărut în timp ce studiam opera orientalistului R.A. Stein, despre care am vorbit în ultimul capitol, cel care a tradus Cronicile Bonpo. Am făcut astfel o descoperire foarte interesantă. Autorul afirma negru pe alb că locuitorii din Tibet erau cunoscuți în trecut sub numele de „Mon”. Era vorba de perioada primilor regi, care au trăit în secolele VI-VII. Termenul de „Mon” se referea practic la întreaga populație a Tibetului, inclusiv la triburile indigene aborigene din regiunile de est, vest și sud. Această afirmație rezolvă misterul originii populației din Asia de Sud-est, și în plus, revelează o conexiune geografică de necontestat între Bon și Mon. Comunitatea Bon era posesoarea unei moșteniri spirituale venită din trecut, când membrii săi nici măcar nu purtau acest nume. Populația Mon are rădăcini încă și mai vechi. Ambele erau popoare indigene și se pare că populația Bon a derivat din Mon.

Noi revelații referitoare la misterioasa populație Mon apar dacă examinăm istoria unui alt popor atât de nedreptățit și de greșit înțeles: mongolii. Însuși numele lor vorbește de la sine. Cel mai simplu studiu de etnologie arată că tibetanii nativi sunt de origine mongolă și că lamaseriile au existat în toată Asia Centrală, inclusiv în Mongolia, încă din timpuri imemorabile. Unele dintre acestea sunt budiste, iar altele nu. În mod curios, mongolii, îndeosebi cei din epoca lui Gingis Han, sunt prezentați de regulă ca un popor de luptători necivilizați și însetați de sânge. Lucrurile sunt însă mult mai complicate.

Gingis Han s-a născut cu un cheag de sânge în mână, lucru consemnat de astrologi și de clasa preoțească. Semnul indica identificarea supremă cu planeta Marte și arăta că noul-născut va avea cândva un rol conducător și va domni peste întreaga lume. El i-a unit pe tătarii din bazinul Tarim cu propriul său trib și a plecat să cucerească lumea, avansând mult în inima Europei. Nepotul său, Kublai Han, a devenit Împăratul Chinei. A-l considera pe Gingis Han un barbar înseamnă să nu înțelegi nimic din istorie. El a reprezentat o civilizație superioară, deși extrem de violentă. Alegerea numelui de Tulee sau Tula pentru fiul său (tatăl lui Kublai Han) nu a fost deloc întâmplătoare. Ea face parte integrantă din aceleași tradiții străvechi la care a aderat mai târziu Societatea Thule. Există o tradiție a misterelor extrem de profundă legată de

Gingis Han, dar prea puțini oameni s-au inspirat din ea, cu excepția unor indivizi însetați de sânge precum Iosif Stalin.

Primul act important al lui Gingis Han a fost preluarea controlului asupra piramidelor din Shensi și a zonei înconjurătoare. Istoria nu spune nimic în legătură cu acest lucru și nu oferă prea multe indicii referitoare la rolul real pe care l-a jucat Gingis Han. Tot ce știm este că mongolii au fost dintotdeauna protectorii lui Dalai Lama, lucru ilustrat și de originea cuvântului Dalai, care este mongolă.

Știm de asemenea din istorie că Gingis Han i-a dat poporului său numele de *Hor*. Populația Hor este mai cunoscută sub nume precum Ur sau Uighur, rasa primordială din Asia. Unii istorici au tras concluzia că motivul pentru care Gingis Han a adoptat acest nume pentru poporul său avea legătură cu cele cinci principate Hor din estul Tibetului sau din provincia actuală a Chinei cunoscută sub numele de Kham. Personal, nu cred că Gingis Han a adoptat numele de „Hor” pentru poporul său în mod accidental. Cu siguranță, trebuie să fi avut un motiv important pentru a face acest lucru.

Există o sincronicitate minunată cu numele de *Hor* pe care am descoperit-o pe când lucram la cartea *Întâlnire în Pleiade*. *Hor* este nu numai rădăcina cuvântului *horse* (n.n. cal), ci și a cuvântului *time* (n.n. timp). Acest lucru poate fi observat în cuvinte precum *horology* (n.n. orologie) sau *horoscop*, ambele legate de știința timpului. Calul era un animal extrem de sacru pentru Gingis Han, la fel ca și pentru restul mongolilor, fiind situat în centrul multora din tradițiile lor. Simultan, el este un simbol al timpului și al zeului Marte. În legenda Proiectului Montauk, calul a fost unul din principalele simboluri referitoare la timp. Cuvântul *Hor* amintește chiar și de „*The whore³⁸ of Babalon*” (n.n. Prostituata din Babalon) sau de Femeia Roșcată, simbolizată și de cheagul de sânge cu care s-a născut în mână Gingis Han.

Toate aceste corespondențe sunt mult prea sincrone pentru a fi accidentale. Ele provin cu siguranță din spiritualitatea egipteană, unde Horus (*Hor*) era zeul Noului Eon și fiul lui Osiris. Foarte interesantă mi se pare și obsesia lui Gingis Han și a poporului său pentru șoimi, păsările lor sacre. La fel de sacră era această pasăre și pentru egipteni, una din principalele ilustrări ale lui Horus fiind chiar imaginea unui șoim. Îndeosebi în ipostaza sa de Monthu sau Menthu, Horus era reprezentat ca șoim sau ca taur. Pe de altă parte, străvechea regiune tibetană Kham corespunde cuvântului egiptean *Khem*, o pulbere neagră, care a inspirat cuvântul *alchemy* (n.n. alchimie).

Toate aceste informații par greu de digerat, dar sunt perfect adevărate. Aspectul cel mai relevant referitor la aceste sincronicități demonstrează cu claritate că există o corespondență indubitabilă între cultura egipteană și cea tibetană. În timp ce citeam o carte a lui Madame Blavatsky mi-am dat seama că cuvântul *Mon* este chiar numele secret al zeului ascuns. Descris de neinițiați ca Amon sau Amon Ra, Mon este zeul care guvernează procesele invizibile ale vieții, deopotrivă cele bune și cele rele. Lui îi aducem omagiu ori de câte ori rostim cuvântul „Amin”.

---

³⁸ N. Tr. Se citește *hor*.

Există chiar o lucrare întreagă dedicată acestui concept, scrisă de Kenneth Grant și intitulată *Aleister Crowley și Zeul Ascuns*. Grant preferă numele mai comun de *Amoun* atunci când se referă la acest zeu. Nu știu cu precizie dacă Grant cunoștea numele ascuns de Mon, dar am vorbit cu inițiați care îl cunosc. Mi-au spus că era și timpul să îl descopăr.

Amon Ra a fost binecunoscutul zeu-soare al egiptenilor, în timp ce contrapartea sa secretă, Mon, era numele soarelui ascuns, cunoscut inițiaților sub numele de Soarele Negru.

Capitolul 30

Piramidele din Shensi

Legăturile dintre Egipt și Tibet nu se rezumă numai la etimologie, ci și la piramidele însele. Bruce Cathie, faimosul pilot și autor neozeelandez, a remarcat că așezarea în spațiu a piramidelor de la Shensi este similară cu cea a piramidelor de pe malul Nilului. Extrem de importantă este observația lui potrivit căreia numărul 16.944, care apare în Marea Piramidă, se regăsește cu precizie în numărul fracțiunilor arcului care face legătura între longitudinea Marii Piramide și cea pe care este amplasată cea mai înaltă dintre piramidele de la Shensi. Concluzia lui este că atât piramidele tibetane cât și cele egiptene au fost construite de aceiași oameni.

Se spune că poți găsi în China mai multe mistere decât în tot restul lumii la un loc. Fiind una din puținele țări comuniste rămase pe glob, China este practic o terra incognita pentru majoritatea oamenilor. Piramidele de la Shensi reprezintă un exemplu ideal. Istoria păstrării secretului este foarte veche în China, lucru ilustrat chiar și de numele acestei țări. Acesta derivă de la împăratul Chin Shih Huang. Chiar înainte de moartea sa, în anul 212 î.Ch., acesta a ordonat arderea tuturor cărților și documentelor care vorbeau de trecutul Chinei. Au fost astfel distruse toate cărțile de istorie, fizică, astronomie, și întregul conținut al bibliotecii regale. Din acel moment, întreaga cunoaștere reală a trecut în clandestinitate, fiind ascunsă în lamaserii.

Numărul din octombrie/noiembrie 1995 al revistei Nexus prezintă un articol excelent referitor la piramidele din Shensi. Autorul descrie în el diferiții regi despre care se crede că au construit aceste piramide, precum și exploratorii care le-au descoperit. Dar mai presus de orice, din articol rezultă că ele au fost dintotdeauna înconjurată de mister. Guvernul chinez le-a negat existența, acceptând adevărul numai după ce i s-au arătat fotografii ale piramidelor. Articolul mai spune că o hartă a teritoriului pe care este situat orașul Xian (cu o populație de șase milioane de locuitori) întocmită de forțele aeriene ale SUA include cel puțin 16 piramide. În trecut, Xian era numit Sian-Fu și a fost cândva capitala imperiului chinez.

În anul 1994, Hartwig Hausdorf împreună cu un grup de călători s-au îndreptat către Xian, cu scopul de a cerceta piramidele. Ajuns în vârful unei piramide mai înalte, el a putut număra alte 20 în apropiere. Expediția a avut loc în luna octombrie, în condiții de vizibilitate perfecte.

Articolul din Nexus relatează de asemenea descoperirea unei piramide albe în China, în anul 1948. Cel care a făcut-o a fost pilotul James Gaussman, care încerca să ajungă la baza sa din India după ce a transportat ajutoare către chinezi. Silit să schimbe cursul de zbor din cauza unor probleme la motor, el a ajuns în vecinătatea unui munte. La poalele acestuia se întindea o vale în care trona o piramidă uriașă. Aceasta era de culoare albă și părea construită din metal sau din piatră, având în vârf o piatră asemănătoare cu o nestemată. Gaussman a fotografiat piramida și a predat filmul serviciilor secrete ale armatei. Autorul Brian Crowley a reușit să pună mai târziu mâna pe fotografii și le-a publicat în cartea sa, Fața de pe Marte. Singurele informații detaliate referitoare la piramida albă de care am aflat sunt cele apărute într-o carte germană, Die Weisse Pyramide (Piramida Albă), care nu a fost tradusă în limba engleză, din câte știu eu.

Ideea existenței unei piramide albe este foarte elocventă dacă ne gândim la misterul care înconjoară zona Shensi. Misterul este a doua natură a Tibetului. Există suficiente enigme în această regiune ca să umplem o bibliotecă întreagă. Sunt nenumărate legende care vorbesc de călugări care meditează în peșteri și care trimit gânduri-forță ce înconjoară întregul pământ, acționând la fel ca „Ochiul Atoatevăzător” de care am vorbit în Proiectul Montauk. Se spune că aceste peșteri fac legătura cu pământul interior în care se află regatul pierdut numit Thule sau Agartha. Există de asemenea tot felul de povești referitoare la levitație și materializări. Nu trebuie să-l uităm nici pe cumplitul om al zăpezilor, vărul primar al bestiei din Montauk, căreia i s-a dat numele de „Junior”. Și putem continua astfel la infinit.

Ilustrație

Marea Piramidă de la Shensi

Aceasta este fotografia luată din aer a celei mai mari piramide din ansamblul de la Shensi, în China. De altfel, este cea mai mare piramidă care există pe pământ. Guvernul chinez a încercat să păstreze secretul existenței acestor piramide.

Unul din misterele mai puțin populare legate de Tibet se referă la naști și la interesele acestora în regiune. Atunci când au cutreierat zona, naștii căutau de fapt cunoașterea străveche. Tăblițele pe care le căutau ei conțineau informații care dezvăluie secretele conștiinței. Deși nu pot garanta o iluminare instantanee, tăblițele pot revela secrete ale obținerii unei conștiințe mai puternice. Ceea ce îi interesa pe naști era puterea asociată cu această conștiință.

Această putere se obține prin subjugarea rețelei morfogenetice a pământului și a proceselor mentale care influențează evoluția. Procesul reprezintă o apropiere de acea forță divină pe care naștii au numit-o, la fel ca și anticii, Soarele Negru. În forma sa extremă și negativă, subjugarea rețelei morfogenetice poate conduce la instaurarea unei „poliții a gândului”. Geopolitica lui Karl Haushofer nu reprezenta decât un aspect al procesului de control al rețelei. Existau și alte aspecte care îi interesau pe naști, infinit

mai subtile, iar acestea erau situate în Asia, dar mai ales în Tibet. Există o legendă care circulă insistent și care vorbește de o substanță secretă, descoperită în Tibet, care putea prelungi viața și care acționa ca un supraconductor către stările superioare de conștiință. În efortul lor de a obține și păstra puterea supremă, naziștii au aflat din tăblițele antice una din cele mai secrete și mai bine păzite formule alchimice ale universului. Potrivit acestei legende, unul din principalele motive pentru care chinezii au invadat Tibetul a fost acela de a opri accesul germanilor la această substanță miraculoasă și de a bloca zonele de putere al căror control fusese preluat de naziști. Poate că acesta a fost rolul misteriosului „oracol tibetan” de care am vorbit mai devreme.

Legenda este extrem de interesantă și există dovezi care atestă existența formulei alchimice și a substanței de care vorbește ea. Am tras această concluzie din trei perspective diferite. Pe de o parte, există o întreagă literatură (istorică și nu numai) care face aluzii la această tradiție alchimică secretă. În al doilea rând, ea face parte integrantă dintr-o tradiție ocultă orală, care mi-a fost parțial împărtășită. În al treilea rând, există destule dovezi care atestă că formula și substanța respectivă pot fi confirmate științific. Nu mi-am propus în mod deosebit să mă ocup în această carte de asemenea dovezi științifice, care ar presupune o investigație în sine. Ceea ce contează este faptul că se poate dovedi realitatea existenței unei substanțe care are capacitatea de a transmuta conștiința. Secretul a fost foarte bine păzit de-a lungul vremii, iar noi ne vom ocupa în continuare numai de aspectele sale legendare și istorice.

Deși descoperisem și înainte aluzii la existența acestei substanțe în Tibet, dovada mi-a fost revelată atunci când am început investigarea căutării relicvelor sfinte de către naziști. Printre acestea se numărau Sfântul Graal, dar mai ales Arca Alianței.

Capitolul 31

Arca

Mulți oameni au aflat de aventurile naziștilor aflați în căutarea relicvelor sfinte prin intermediul seriei de filme „Indiana Jones”, produse de E.M.I. Thorn. Deși sunt produse ale imaginației, aceste filme pornesc de la legende și de la fapte reale. Am vorbit despre unele dintre ele chiar în această carte. Naziștii înșiși au pornit în căutarea relicvelor pornind de la bogata literatură consacrată acestui subiect. Fruntașii nazismului nu erau politicieni oarecare, ci făceau parte din loji și societăți secrete ale căror rădăcini se întind mult mai departe decât poate confirma istoria cunoscută. În plus, erau foarte experimentați în problemele ocultismului.

Una din tradițiile populare cele mai cunoscute se referă la Regele Arthur și la Cavalerii Mesei Rotunde. Numele de *Arthur* derivă de la *Arcturus* sau *Arktos*. *Arktos* înseamnă „urs”, și cum Ursa Mare (Constelația Ursului, care include și Carul Mare) este orientată către nord, ea indică întotdeauna această direcție. Cuvântul *bear* (n.n. urs) derivă de la *Bor* (tatăl lui Odin), de unde și cuvintele *Hiperboreea* și *boreal*. Cuvântul *Arcturus*

înseamnă „paznic al urșilor”³⁹. El simbolizează „supravegherea polilor”, adică vigilența asupra rețelei morfogenetice.

Cavalerii lui Arthur au căutat cu ardoare Sfântul Graal, înfruntând numeroase obstacole. Ei l-au respins pe Christos și au fost demonizați ca anticriști. Această legendă evocă modul de operare a forțelor dualității în manifestare. Ea poate fi asociată și cu tradiția moștenită de la imperiul islamic, care s-a transmis apoi lumii occidentale, prin intermediul templierilor. Zeul secret era Baphomet, cuvânt codificat care înseamnă „stareț sau părinte al templului păcii între toți oamenii”. Eliphas Levi (despre care Aleister Crowley pretinde că a fost încarnarea sa anterioară) afirmă că acest cuvânt reprezintă o prescurtare inversată a expresiei: „**TEMpli Omnium Hominum Pacis Abbas**”. Dacă notăm literele îngroșate și le inversăm, obținem cuvântul *BAPHOMET*. Acesta era un zeu androgin cu sâni de femeie, picioare și coarne de capră, și cu copite despicate. Uneori, este ilustrat cu un cap de maimuță, formă care apare în legendele tibetane. Templierii au urmărit acest principiu „demoniac” pentru a-l putea regăsi pe Christos prin celebrarea Bestiei. În viziunea lor, Baphomet era produsul mamei universale, acea forță pe care am descris-o ca fiind Soarele Negru, și care îi includea deopotrivă pe Christos și pe Antichrist.

Naziștii au adoptat acest principiu străvechi, considerându-l calea lor către putere. Tradiția ascunsă a Zeiței, mama din care s-au născut toate lucrurile, include deopotrivă binele și răul. În ultimă instanță, Zeița reprezintă unica tradiție autentică a puterii, întrucât este sursa din care se nasc toate puterile: vidul creației (simbol feminin).

Urmărind să obțină Sfântul Graal și Sulița Destinului, naziștii își doreau de fapt să obțină puterea lui Christos. Poate cel mai bun exemplu grafic al modalității în care energiile christice se întâlnesc cu cele antichristice este filmul *Căutătorii Arcei pierdute*. Când naziștii au deschis Arca, din aceasta au ieșit la lumină forțele angelice, manifestându-se. Aproape instantaneu, îngerii s-au transformat în demoni oribili, care i-au ucis pe toți cei care au asistat la apariția lor. Acestea sunt forțele creației, similare cu cele ale distrugerii. Filmul a ilustrat perfect forțele naturii.

Arca simbolizează în mod evident trinitatea hindusă în care Brahma reprezintă creația, iar Shiva distrugerea. Vishnu (reprezentat în formă umană de Krishna) se află la mijloc, echilibrând cele două extreme și permițând astfel prezervarea creației. De altfel, numeroase tradiții îl identifică pe Krishna cu Christos. Așadar, Arca Alianței include nu doar cele zece porunci și tradiția evreiască, ci și conștiința christică. Ambele viziuni se referă la aceleași puteri ale creației, ce-i drept, din perspective diferite.

Arca Alianței reprezintă unul din cele mai mari mistere ale istoriei. Deși puterile și attributele ei magice o încadrează în categoria legendelor, există suficiente argumente istorice ca ne fac să credem că a existat în realitate. Există atâtea legende și povești interesante legate de peregrinările ei

---

³⁹ Acest concept pare să aibă o legătură și cu legenda vikingilor, care afirmă că aceștia își schimbau forma înainte de a se arunca în luptă, transformându-se în urși. Regele Arthur a jucat rolul de „paznic al urșilor” atunci când a stabilit principiul egalității între Cavalerii Mesei Rotunde, nepermițând ca vreunul dintre ei să stea deasupra celorlalți. Din această perspectivă, el a jucat un rol de control și de echilibrare a energiilor.

după perioada regelui Solomon încât nu putem decât să ne minunăm. Dacă un simplu obiect a putut genera atâta inspirație și atâtea legende, singura concluzie pe care o putem trage este că avem într-adevăr de-a face cu puterea lui Dumnezeu.

Personal, nu am auzit de Arcă până când am văzut filmul *Căutătorii Arcei Pierdute*, pe la începutul anilor 80. Evident, auzisem de Moise și de tăblițele sale cu mult timp înainte, dar nu am întâlnit nicăieri vreo mențiune la Arcă. De regulă, povestea lui Moise este relatată într-o asemenea manieră încât o minte inteligentă este tentată să o respingă. Moise este prezentat de obicei ca un om „mai sfânt decât restul lumii”, care le-a spus oamenilor ce nu trebuie să facă. Dacă introducem însă în ecuație și Arca Alianței, ca să nu mai vorbim de nașiști, povestea devine infinit mai interesantă. În deceniul care a urmat vizionării filmului nu am reușit să aflu aproape nimic în plus în legătură cu acest subiect. În anii 90, în timpul investigației mele referitoare la Montauk și la conexiunea cu nașiștii am dat de o carte obscură intitulată *Pocalul de Smarald – Arca de Aur: aventurile locotenentului Otto Rahn din cel de-al Treilea Reich*. Cartea este semnată de colonelul Howard Buechner și încearcă să stabilească istoria comorii lui Solomon (în care era inclusă și Arca Alianței) și felul în care a ajuns aceasta în mâinile nașiștilor.

Din datele lui Buechner rezultă că Arca a fost deținută de evrei din timpul lui Moise și până în perioada lui David. Aceștia o țineau într-un cort, iar atunci când era cazul, o ascundeau temporar. Când poporul evreu a ajuns la apogeul puterii sale, în timpul domniei regelui Solomon, Arca a fost așezată în sanctuarul interior al Templului construit de acesta. După moartea lui Solomon, evreii au intrat în declin, iar Arca a fost ascunsă în catacombele de sub Muntele Templului. Situate chiar sub zidul care există și astăzi, aceste catacombe erau cunoscute sub numele de Grajdul lui Solomon. Se pare că înainte de domnia lui Solomon, au fost folosite ca depozit agricol.

În secolele care au urmat, evreii au fost cucerți de multe ori, împreună cu comorile lor, dar au reușit să ascundă de fiecare dată Arca. Acest destin favorabil a continuat până în anul 70 e.n., când generalul roman Titus (fiul împăratului din acea vreme) i-a masacrat complet pe evrei, distrugându-le inclusiv cultura. Se spune că împăratul a reușit să descopere comoara lui Solomon, aducând-o la Roma. Arcul lui Titus din Roma mai există și astăzi, comemorând victoria lui. La scurt timp după întoarcerea triumfală a lui Titus la Roma, tatăl acestuia a murit, iar Titus a preluat puterea imperială.

Deși nu există dovezi istorice care să ateste descoperirea comorii lui Solomon de către Titus, Buechner afirmă că în timpul domniei acestuia Roma a cunoscut o perioadă de bogăție fără precedent, care nu ar fi putut fi justificată altfel. Orice cunoscător al istoriei Romei știe că în timpul domniei predecesorilor lui Titus, Caligula și Nero, Roma a sărăcit din cauza risipei acestora. De pildă, cei doi au importat nisip din Africa la costuri enorme numai pentru a putea organiza cursele cu care trase de cai. Importul animalelor sălbatice era de asemenea foarte scump, și totul se făcea numai pentru a satisface masele, ținându-le astfel sub control.

Comoara lui Solomon a rămas la Roma până în timpul asediului vizigotului Alaric din anul 410. Acesta a confiscat întreaga comoară a lui Solomon și a luat-o cu el. Se crede că printre bunurile confiscate se numărau

Arca Alianței, Sfântul Graal, Harpa lui David și un mare număr de alte relicve sfinte. Vizigoții au dus comoara la Carcassone, o localitate din provincia Languedoc, situată în sud-vestul Franței. Bunurile confiscate au fost ascunse în așa-zisul „Mormânt al lui Hercule”, lângă fortăreața cathară de la Montségur. Otto Rahn a descris caverna în care au fost găsite comorile ca fiind o fortăreață naturală consacrată zeului iberic Ilhomder, Zeul Soarelui:

„Trecând printre doi monoliți, din care unul s-a prăbușit, cărarea din piatră conduce în anticamera uriașă a catedralei din Lombrives. De aici, continuă printre stalagmitele din calcar alb și printre pereții din piatră maronie, încrustată cu cristale de stâncă strălucitoare, coborând în măruntaiele muntelui. Aici, o sală înaltă de 85 de metri servea drept catedrală pentru eretici”.

Există anumite argumente istorice care ar atesta legitimitatea afirmației că vizigoții au pus mâna pe comoara lui Solomon. Atunci când comandantul arab Tarik i-a cucerit pe vizigoți în bătălia de la Toledo din anul 711, el le-a cerut acestora comoara lui Solomon. Potrivit unei relatări istorice, vizigoții au ascuns comoara lângă Montségur, unde a și rămas până la misiunea încununată de succes a lui Otto Skorzeny.

La vremea când naziștii au descoperit comoara, Otto Rahn dispăruse de mult, în cele mai misterioase circumstanțe posibile. Demisia sa din forțele SS a fost trimisă printr-o scrisoare la data de 20 februarie 1939. Demisia i-a fost acceptată și el a dispărut pe data de 13 martie. Superiorul său, generalul SS Wolff, a emis un comunicat de presă în care a afirmat că Rahn a murit în timpul unei furtuni de zăpadă. Există relatări potrivit cărora, după plecarea sa din SS, Rahn a creat un ordin misterios, cu filiale în Olanda, Franța și Elveția. Se spune de asemenea că și-a făcut o operație de chirurgie plastică, după care a servit ca ambasador în Italia. A murit în anul 1975.

După succesul misiunii lui Skorzeny, comoara a ajuns la Merkers, unde a fost depozitată într-o mină de sare părăsită. Câteva din articolele fabuloasei comori i-au fost trimise lui Himmler, la castelul acestuia din Wewelsburg. Alte articole au fost ascunse în grotle de la Externsteine. Se spune că Sfântul Graal ar fi ajuns direct la Himmler. Spre sfârșitul războiului, Merkers a fost capturat de Armata a Treia a Statelor Unite, aflată sub comanda generalului George Patton. S-au făcut multe speculații și au circulat multe zvonuri referitoare la rolul lui Patton în toată această poveste. Există chiar voci care afirmă că ea ar explica moartea sa prematură și „accidentală”. Se știe că generalul a inspectat personal mina de sare, împreună cu generalul Eisenhower și cu generalul Omar Bradley. A fost descoperită și inventoriată o comoară valorând 250.000.000 de dolari (mai mult de trei miliarde în banii de astăzi), dar acestea nu erau decât rămășițele care nu fuseseră trimise la Wewelsburg. Cercetările lui Buechner indică faptul că șapte tone de aur au fost trimise de nemți în Insulele Canare cu ajutorul submarinelor, iar o cantitate încă și mai mare a fost expediată în America de Sud.

Există și alte relatări referitoare la Arca Alianței. De pildă, o întreagă carte, *Semnul și sigiliul*, scrisă de Graham Hancock, este consacrată în întregime acestui subiect. În această lucrare masivă, autorul prezintă diferite simboluri ezoterice care apar în catedralele din Franța și face conexiuni ample, care ajung până la ruinele Etiopiei distruse de război. După părerea

lui, aici a rămas Arca până în zilele noastre. Teza lui este parțial susținută de instabilitatea politică din această țară, care face din ea un loc destul de periculos și greu de accesat. Dacă cineva ar dori să ascundă niște relicve sfinte de alte forțe interesate, cel mai bun loc pe care l-ar putea găsi ar fi o țară instabilă, marcată de lupte intestinale continue. De altfel, invadarea Etiopiei de către Mussolini nu poate decât să ne minuneze. Încă și mai interesante sunt vizitele lui Wild Bill Donovan în această țară. Înainte ca Mussolini să adere la Axă, Donovan s-a întâlnit personal cu el, obținând permisiunea să viziteze linia frontului. Nu se știe ce treabă a avut acolo, dar este cunoscută tentativa lui de a introduce în „logo-ul” OSS-ului o „suliță” (vezi ilustrația de mai jos).

Ilustrație

Sigla OSS

În iunie 1943, William Donovan a aprobat acest desen pentru a fi folosit ca siglă de personalul OSS. Fundalul este colorat în negru deoarece această culoare „este asociată cu activități care nu pot fi realizate decât în bezna anonimatului”. Sulița din aur a fost aleasă pentru că „sugerează deschiderea căii pentru spargerea liniei de apărare a inamicului”. Propunerea a fost refuzată de șefii personalului, dar 442 de insigne cu această siglă au fost totuși trimise la Londra pentru a fi folosite de Comitetul pentru Războiul Psihologic în anul 1944.

Toate aceste date conferă o oarecare credibilitate ipotezei legate de Etiopia. Evident, mai există și scenariul potrivit căruia toate personajele indicate mai sus au fost conduse pe o pistă greșită. Situația devine de-a dreptul comică dacă ne imaginăm o putere cunoscută dintotdeauna ca Sfânta Sfintelor, apoi revedem scena din *Căutătorii Arcei pierdute* în care este deschisă Arca Alianței. Din vortexul creator ies la lumină forme feerice, care se transformă instantaneu în demoni care îi îngrozesc pe cei care asistă la acest spectacol. Ideea sugerată este că cei care obțin adevărata „Sfântă a Sfintelor” capătă practic acces la puterea creatorului într-o formă fizică. Totul seamănă cu desenele animate la care se uită copiii duminică dimineața, în care tot felul de personaje terifiante se luptă între ele.

Personal, nu cred că poate exista vreo îndoială că Mussolini, Donovan și Hancock au căutat Sfânta Sfintelor. Este evident că cei trei își doreau puterea oferită de aceasta, sau cel puțin doreau să afle ce anume era adevărat în legătură cu această legendă. Pe un nivel superior, ei căutau atingerea unei stări de uniune cu Creatorul. Cert este că nici unul nu a reușit să atingă acest ideal.

Nu trebuie să uităm că principala semnificație a Arcei din perspectiva conștiinței este aceea de metaforă a adevărului. Toți acei oameni căutau doar un obiect fizic, adică un instrument exterior de putere. Orice cercetător serios în domeniul ocultismului știe că această abordare nu face decât să anihileze evoluția pe calea ezoterică, și implicit dezvoltarea interioară a celui în cauză. Deși sunt convins că descoperirea Arcei în contextul istoric al acesteia poate

aduce după sine multe revelații, procesul de căutare a ei poate conduce cu ușurință la rătăcire.

Pornind de la această premisă, am început să fac propria mea investigație. Nu mi-am propus să cercetez întreaga poveste de la izvoarele ei, ci m-am limitat să întreb ce anume conținea de fapt Arca. Toată lumea vorbește de Arcă, dar nimeni nu pare să-și pună această întrebare fundamentală. În filmul produs de studiourile E.M.I. Thorn, în interiorul Arcei se afla o pulbere. Îndoctrinarea religioasă specifică lumii noastre occidentale ne face să credem că această pulbere era tot ce a mai rămas din tăblițele lui Moise. Acest raționament este însă greșit.

Talmudul ebraic vorbește de două seturi de tăblițe pe care le-a adus Moise. Tăblițele din primul set era alcătuite dintr-un safir transparent și „erau inscripționate de degetul lui Dumnezeu”. Acestea erau cunoscute sub numele de Mărturia și erau scrise de Dumnezeu, nu de Moise. Potrivit tradiției populare din cultura noastră, acestea au fost tăblițele pe care le-a adus Moise de pe munte, când a izbucnit într-o criză de mânie văzându-și poporul închinându-se în fața vițelului de aur. Ascultând instrucțiunile lui Dumnezeu, Moise s-a întors pentru a doua oară pe muntele Sinai, dar de data aceasta a scris Cele Zece Porunci cu mâna lui. Când s-a întors a doua oară, era imposibil să îl privești în față, căci din frunte îi ieșeau raze luminoase extrem de strălucitoare. Primele traduceri ale Scripturii vorbeau de coarne în loc de raze de lumină.

Ce pot să însemne toate acestea?

Este evident că avem de-a face cu o referință la aspectele ezoterice ale învățaturii lui Moise. Descrierea este o analogie a inițierii umanității în tainele Cabalei Sfinte, care nu putea fi revelată decât de Creatorul însuși. Ideea celor zece porunci evocă în mod natural cei zece sefiroți sau cele zece sfere ilustrate în Cabala. Este vorba de cele zece emanații ale existenței, care se suprapun perfect cu formulele geometriei sacre. Acestea sunt lecțiile ezoterice pe care trebuia să le predea Moise și care sunt reprezentate pe primul set de tăblițe (cele din safir sau din cristal). Avem de-a face nici mai mult nici mai puțin decât cu legile creației.

Când Moise s-a întors în lumea profană, el s-a confruntat cu o mulțime dezlănțită, supusă tuturor patimilor și incapabilă să înțeleagă adevărurile superioare ale existenței. Era imposibil ca acei oameni să înțeleagă Cabala, căci nu înțelegeau nici măcar lucruri infinit mai simple. De aceea, pentru a-i ține în frâu, Moise a fost nevoit să le dea legi restrictive, pentru a-i împiedica astfel să se autodistrugă sau să-i distrugă pe cei din jur. Având de-a face cu o mulțime atât de degenerată, politicienii epocii nici măcar nu își puteau pune problema ce ar putea conține Sfânta Sfințelor. Principala preocupare a clasei preoțești a devenit controlul mulțimii, simbolizat de cel de-al doilea set de tăblițe scris de mâna lui Moise. Scriptura afirmă cu claritate că el este autorul celor Zece Porunci, fiind cunoscut în istorie ca unul din primii legiuitori. S-a născut astfel o tradiție ezoterică a păstrării secretului, dublată de una exoterică a controlului maselor, pentru a le împiedica să genereze haos sau distrugere.

Această viziune clarifică tradiția ezoterică a lui Moise și ne arată că el ascundea multe secrete. Din păcate, nu ne explică ce anume conținea de fapt Arca. Biblia și celelalte scripturi rămân foarte vagi în această privință. Există o tradiție a căii ezoterice care afirmă că dacă știi să pui întrebarea esențială, vei primi cu siguranță răspunsul. În cazul meu, am primit chiar două răspunsuri. O sursă mi-a spus că substanța din Arcă era *occultum*, în timp ce o altă sursă mi-a spus că era vorba de *irriculum*. Cele două cuvinte au provenit din surse diferite, dar ambele confirmau natura substanței în cauză. Avem pur și simplu de-a face cu două sinonime. Mi s-a spus de asemenea pe șleau că nu voi găsi informații scrise referitoare la această substanță. Deși porneam de la o informație extrem de sumară, am descoperit totuși diferite indicii în literatură referitoare la ceea ce doream să aflui. Uluitor mi s-a părut faptul că ceea ce căutam eu s-a dovedit a fi chiar substanța pe care o exploatau în Tibet naziștii.

Capitolul 32

Aurul alb & *Occultum*

În *Piramidele din Montauk* am vorbit de cele două școli ezoterice ale Ochiului lui Horus: Școala Ochiului Drept și Școala Ochiului Stâng. Scopul acestora era practica anumitor tehnici de inițiere care să conducă în final la fuziunea structurii cristaline ale celor două emisfere cerebrale. Se spune că atunci când adeptul reușea să atingă această realizare, în timpul riturilor de inițiere din fruntea sa (al treilea ochi) emana o pulbere de aur alb. Trezirea conștiinței declanșa un proces chimic de secreție în cascadă a unor hormoni de către glandele din zona celui de-al treilea ochi. Se crea astfel o unitate armonică prin care câmpul energetic al adeptului intra în rezonanță cu cel al pământului. Glandele endocrine, care corespund *chakra*-elor, erau deschise (trezite), procesul culminând cu deschiderea celui de-al șaptelea sigiliu. Acest moment apoteotic era caracterizat de producerea alchimică a unui izotop al aurului alb, ale cărui urme au fost descoperite în sarcofage. Aurul alb mai era numit și Lacrima de Aur a lui Horus, elixirul zeilor sau mana cerească.

Acest aur alb conținea o proprietate pe care Aleister Crowley, Blavatsky și alții au numit-o *occultum*. Potrivit tradiției, aceasta era substanța din interiorul Arcei Alianței. Aceeași tradiție susține că Moise cunoștea foarte bine la ce poate fi folosit *occultum*, fugind din Egipt cu această cunoaștere, dar și cu Arca. În timp ce rătăcea prin deșert cu hoardele sale, pe lângă ei au trecut armatele hitiților arieni, dornici să cucerească noi teritorii. Considerându-i nomazi pașnici, hitiții i-au lăsat pe evrei în pace. Nu același lucru s-a întâmplat însă cu egiptenii. Când au ajuns în Egipt, hitiții au cucerit întreaga regiune, ucigându-i pe preoții rămași. Tehnologia fabricării substanței *occultum* a căzut astfel în uitare, cu excepția lui Moise care a transmis-o mai departe liderilor evrei. Secretul a rămas bine păzit în mâinile evreilor până în momentul cuceririi Templului lui Solomon. Acest edificiu a fost construit de Hiram Abiff, omul despre care legenda afirmă că a fost cel dintâi mason⁴⁰. Hiram cunoștea principiile geometriei sacre și și-a pus toate

⁴⁰ Numele ezoteric al lui Hiram Abiff este Adonis sau Adonai, cel din urmă fiind considerat aspectul cel mai cutremurător sau mai sacru al divinității, întrucât se referă la puterea de creație. Din această perspectivă, uciderea lui Hiram apare ca fiind însăși uciderea Principiului Creator. Ori de câte ori avem

cunoștințele în slujba construirii acestui templu. A fost ucis chiar în timpul construcției, iar moartea sa a devenit de atunci unul din principalele ritualuri ale masonilor. Începând din acea epocă, secretele folosirii substanței numită *occultum* au rămas apanajul exclusiv al societăților secrete.

Secretele lui *occultum* au reprezentat unul din principalele motive pentru care naziștii au percheziționat toate templele masonice din Germania, punând mâna pe toate informațiile pe care au putut. Ei au transformat chiar unul din cele mai importante temple masonice într-un muzeu pentru mase, dornici să dovedească publicului cât de vastă era rețeaua de masoni care au conspirat de-a lungul timpului împotriva oamenilor. Evident, informațiile referitoare la activitatea masonă de pe nivelele superioare și la ceea ce făceau în realitate aceștia în plan alchimic nu au fost dezvăluite. Această duplicitate a permis nucleului partidului nazist să pună mâna pe informațiile dorite fără a trezi suspiciunea opiniei publice. Până aici, nimic nou în politică. Ne putem da seama totuși cât de profunde și de ezoterice sunt nivelele pe care se desfășoară bătăliile politice, inclusiv războaiele reale, fără ca omul de rând să afle vreodată ce se întâmplă. La urma urmei, naziștii au făcut ceea ce fac și politicienii de astăzi, mergând însă mai departe decât orice alt partid politic înaintea lor.

Occultum se integrează perfect în acest puzzle al misterelor, căci însăși natura sa este „secretă”. Uneori, este cunoscut chiar sub denumirea de „atomul invizibil”, întrucât o bună parte din procesele care se desfășoară la nivelul lui sunt invizibile și nu pot fi depistate prin metodele obișnuite de observare. Într-un fel, se poate spune că *occultum* este un prototip al materiei așa cum o cunoaștem noi. Este un alt nume pentru „ante-materie”, care este cu totul altceva decât „antimateria”, deși cuvintele sunt aproape identice. Ante-materia este o materie care există anterior celei pe care o cunoaștem noi, o stare primordială sau un precursor al materiei.

Dacă ne gândim la rasa primordială sau Elohim, putem spune că în timpurile de demult umanitatea se afla pe un nivel de conștiință superior celui actual, de după „căderea omului”. Povestea lui Adam și a Evei nu reprezintă decât o metaforă a acestei căderi. În acea vreme, materia nu exista în forma densă și ireversibilă în care o cunoaștem noi. Toate doctrinele metafizice sau ezoterice confirmă acest lucru atunci când vorbesc de coborârea spiritului în materie. În acea stare primordială a conștiinței, viața se afla într-o relație biochimică diferită cu materia decât se află la ora actuală.

Mai există apoi procesul de coborâre a forței vieții în materie. Dacă studiem planul fizic în căutarea spiritului, observăm că acesta se naște din ADN și ARN. Informația nu este nouă, dar nu a fost niciodată subliniată îndeajuns. ADN-ul și ARN-ul reprezintă o punte de legătură între materie și forța vieții, instrumentul prin care se poate pătrunde în interiorul atomului, influențând astfel materia, desigur, în circumstanțele corespunzătoare.

Acest lucru este ușor de înțeles dacă ne imaginăm atelierul în care a fost creat universul fizic. Mai întâi, creatorul a inventat atomul de hidrogen,

---

de-a face cu lojile masonice, nu trebuie să uităm că acestea operează cu puterile ascunse ale creației, la care majoritatea umanității nu are acces. Deși masonii de rând nu vor înțelege niciodată ce vreau să spun în această notă, cei din eșaloanele superioare sunt folosiți uneori de forțe care urmăresc să controleze chiar aceste puteri ale creației.

cu proprietățile sale specifice. A urmat apoi crearea atomului de heliu, cu proprietățile sale, și tot așa, până la completarea întregului tabel periodic al elementelor. Atelierul însuși reprezintă zona de creație pe cel mai înalt nivel al său. El este asociat cu timpul zero, în sensul că zona de creație este situată în afara timpului și spațiului tridimensional. Pe măsură ce diferenții atomi au început să interacționeze în spațiul cu trei dimensiuni, au apărut diferite activități haotice, într-o manieră spontană. Forța vieții a început treptat să penetreze materia, conferindu-i proprietăți noi, conform propriei sale agende și caracteristicilor de care avea nevoie.

În cartea sa, *Dianetica: știința modernă a sănătății mentale*, L. Ron Hubbard afirmă că fiecare celulă este înzestrată cu o memorie primordială. La ora actuală, această afirmație este unanim acceptată de știință și de psihologie. Ocultiștii au știut dintotdeauna acest lucru. Una din ultimele descoperiri ale fizicienilor afirmă că atomul însuși are o memorie primordială, prin accesarea căreia poate fi aflată întreaga sa istorie. La urma urmei, este absolut firesc, dacă stai să te gândești. Tot ce există în univers lasă o urmă care poate fi decodificată. Ocultiștii au cunoscut dintotdeauna și acest adevăr, extrem de evident în tehnologia calculatoarelor moderne. Se știe că orice hard disc, oricât de grav avariat, păstrează o serie de informații care pot fi decodificate de un *guru* al informaticii. Orice proces poate fi decodificat și explicat dacă știi unde să cauți.

În exemplul metaforic al atelierului de creație a universului, de care am vorbit mai sus, se poate spune că universul fizic a fost pus în mișcare atunci când Adam și-a părăsit munca de creație (atelierul) și a început să exploreze lumea exterioară. În timp, el s-a rătăcit, pierzându-și capacitatea de a se întoarce în atelierul de creație. Altfel spus, a intrat într-o realitate virtuală, asemănătoare unei holograme, și nu a mai știut cum să se întoarcă în realitatea sa originală. O observare inteligentă a realității arată însă că, de atunci, au existat numeroase intervenții făcute în camera de creație, fie în cea originală, fie într-una rivală. Acestea sunt adevăratele miracole ale istoriei. Din păcate, viața în ansamblul ei s-a scufundat în materia fizică, pierzându-și memoria și continuitatea de sine. Acest lucru poate fi constatat cu ușurință în cartierele mizere ale marilor orașe, deși chiar și acolo putem regăsi o anumită opoziție și un spirit de luptă împotriva acestui destin fatidic. Oricât de mult ar fi oprimată, viața are capacitatea înăscută de a reveni la normal, trăgând după sine și restul comunității din care face parte.

Occultum este puntea de legătură între camera de creație și materia fizică propriu-zisă. Dacă ne raportăm din nou la tehnologia calculatoarelor, constatăm că oricât de performantă ar fi aceasta la un anumit moment, există întotdeauna căi mai bune și mai rapide de stocare și de transfer al datelor, cu o viteză incredibil de mare. Singurele limite ale tehnologiei sunt doar cele ale creatorilor și utilizatorilor computerelor. *Occultum* nu diferă prea mult de această imagine. Utilizarea sa cea mai spectaculoasă ar fi rearanjarea completă a atomilor și moleculelor materiei pentru inversarea procesului morții, ca în cazul lui Lazăr, sau pentru vindecarea unor boli incurabile, cum ar fi lepra. Ceea ce se petrece depinde în mare măsură de persoana care utilizează substanța *occultum* sau principiile care stau la baza acesteia.

Înainte de a continua, doresc să adaug că omul nu are neapărat nevoie de substanța *occultum* pentru a face toate lucruri miraculoase. Fiind o ființă spirituală, nu există practic limite în calea acțiunilor sale. Atunci când adeptul transcende planul fizic și primește un acces liber în atelierul de creație, corpul său fizic produce el însuși aurul alb, adică *occultum*. Există o afirmație atribuită lui Iisus care spune: „Eu am o susținere (uneori, acest cuvânt este tradus prin ,carne’) pe care voi nu o cunoașteți”.

În mod evident, există grade diferite ale acestei arte. Cât de benefice sau de malefice sunt acțiunile manifestate în planul fizic depinde în mare măsură de intențiile diferiților indivizi implicați în proces.

Capacitățile superioare ale oamenilor din vechime, despre care am vorbit mai devreme, au o legătură directă cu faptul că preoțimea, care simboliza la acea vreme conștiința colectivă, deținea controlul legilor fizice întrucât știa să lucreze pe nivelele premergătoare planului fizic (ale ante-materiei). Pe măsură ce conștiința a început să se scufunde din ce în ce mai adânc în interiorul materiei, ea și-a pierdut capacitatea naturală de a intra cu ușurință în zona de creație. Este ca și cum ți-ai pierde codul de acces la propriul cont bancar. Treptat, *occultum* a început să fie folosit mai mult ca vehicul pentru supraviețuirea de zi cu zi în planul terestru. La fel cum noi respirăm aerul de care avem nevoie pentru a trăi, acei oameni se foloseau de *occultum* pentru a-și păstra conștiința de sine și nemurirea într-un univers fizic care are constrângeri severe. Acesta era scenariul în care se afla rasa primordială atunci când a venit pe pământ. Strămoșii noștri au încercat să-și prezeve nu doar viața fizică, ci și conștiința de sine. Așa se și explică de ce au preferat să se stabilească în Egipt. Printre stâncile de la Abydos, lângă Teba antică, ei au găsit mineralele și substanțele chimice de care aveau nevoie pentru a produce *occultum*.

Unul din numele antice ale Egiptului a fost Kam, Kamt sau Qemt, cuvinte care înseamnă negru sau întunecat. Unii istorici cred că numele a provenit de la culoarea mълului lăsat de Nil după revărsare, și care este într-adevăr foarte închis la culoare. Cercetările pe care le-am făcut mi-au permis însă să găsesc o corespondență între acest nume și Kham din Tibet. Am tras astfel concluzia că motivul real pentru care Egiptul era numit „negru” avea legătură cu praful pe care îl extrăgeau acei oameni din stâncile de la Abydos pentru a fabrica occultum. Această zonă muntoasă din sudul Egiptului este renumită pentru alcaloidul negru pe care îl conține în solul său. Ori de câte ori Nilul se revărsa, pământul se transforma în mъл și era dus mai departe de apele fluviului. Egiptologul Budge consideră că acesta este motivul pentru care primii creștini au numit acest ținut „Kheme”, nume care s-a transmis mai departe la greci, romani, sirieni și arabi. Cei din urmă i-au adăugat articolul „Al”, iar pământul a devenit cunoscut sub numele de „Al-Khemeia”, din care a derivat în mod evident mai târziu cuvântul alchimie.

Budge, recunoscut ca cel mai eminent egiptolog al lumii, afirmă că egiptenii erau faimoși pentru metalurgia lor și pentru arta de a transmuta metalele. Ei foloseau argint viu și alte procese numai de ei cunoscute pentru a produce argint și aur. Cea mai mare parte a acestui aur și a acestui argint erau produse prin separarea lor de minereul din care făceau parte. În urma procesului rezulta o pulbere „neagră” despre care se crede că posedă

proprietăți miraculoase, conținând în sine proprietățile diferitelor metale transmutate. Budge continuă apoi, dând următorul citat:

„Această pulbere neagră a fost identificată într-o manieră mistică cu trupul zeului Osiris din lumea subterană, considerându-se că atât pulberea cât și trupul zeului aveau proprietăți magice, fiind o sursă de putere și de viață”.

Deși această afirmație ține mai curând de superstiție, ea reprezintă totuși o analogie perfectă pentru un proces științific real, pe care Budge îl ignoră, fie din neștiință, fie – mai degrabă – în mod deliberat. Tot ce afirmă el este că pe măsură ce activitățile metalurgice au devenit din ce în ce mai importante, masele populare și străinii au ajuns să creadă că proprietățile magice existau în aliaje și se obțineau prin procesul de topire. Arta prelucrării și manipulării metalului, dar și cunoașterea aspectelor fizice ale metalelor și ale presupuselor lor proprietăți magice, au devenit cunoscute sub numele de „Khemeia”. Termenul a fost adoptat și în ceea ce privește obținerea pulberii negre folosite ca elixir sau ca principiu activ în operațiunile de transmutație a metalelor. De aici și expresia: magie neagră. La început, această expresie nu avea nimic în comun cu maleficul sau cu reaua voință, fiind folosită doar pentru a exprima plastic procedeul prin care se poate reveni în zona de creație.

Ce nu spune Budge este faptul că dacă este amestecat cu această pulbere neagră extrasă la Abydos, aurul este transmutat, prin însăși natura supraconductivității prezente, transformându-se într-un praf. Simplul contact al unei bare de aur cu această pulbere neagră era suficient pentru a-l transforma într-un praf auriu. Deși la prima vedere pare magie curată, nu trebuie să uităm că orice reacție chimică dă inițial aceeași impresie. În mod obișnuit, această transformare a aurului în praf de aur necesită un proces de încălzire. Într-un mod cu totul remarcabil, compușii chimici ai solului din Abydos au proprietatea naturală de a realiza acest proces.

Ingredientul esențial care generează acest proces este principiul supraconductivității. Acesta permite declanșarea unui circuit complet liber al electronilor, la fel ca în cazul „particulelor” ante-materiei. În cazul aurului, acesta revine în starea sa naturală, de pulbere. Întrucât avem de-a face cu un proces invizibil pentru ochiul liber, substanța a fost numită occultum, care, așa cum spuneam mai devreme, înseamnă ascuns. Occultum permite

rearanjarea materiei la nivel atomic⁴¹ (vezi nota de subsol de la pagina următoare).

Străvechea știință de folosire a substanței occultum avea la bază arta transferului de energie de la aspectele superioare (mai nobile sau mai subtile) ale omului către aspectele sale inferioare. Există întotdeauna o cale prin care un aspect inferior poate trece pe o treaptă superioară, și invers. În cazul substanței occultum, ea permite apariția pulberii de aur alb.

În școala mistereleor lui Horus, inițiatul era antrenat astfel încât constituenții propriului său sistem să acționeze ca un supraconductor. Ingerarea pulberii de aur alb, sau a oricărui alt metal din grupa platinei (dar numai sub formă de pulbere, căci ceea ce conta nu era metalul propriu-zis, ci calitatea sa de supraconductor) putea accelera mult acest proces. Aurul alb era un efect simbolic sau rezidual al faptului că fuziunea dintre emisfera cerebrală stângă și cea dreaptă (respectiv dintre infinit și finit) s-a produs. Faptul că aurul alb acționa el însuși ca un supraconductor suprem era dovada vie a faptului că procesul inițiativ reprezintă o intrare în rezonanță cu principiile creației. Există de asemenea un efect secundar interesant legat de consumarea substanței occultum și de transformarea fizică și spirituală care îi succeda: pielea adeptului devenea albastră.

Capitolul 33

Rasa albastră

Există o tradiție orală străveche care vorbește de o rasă a unor oameni cu pielea albastră care a trăit pe pământ, dar a provenit de pe o altă planetă. Potrivit anumitor relatări, această rasă corespunde poporului primordial venit de pe Marte, despre care am vorbit pe larg în *Piramidele din Montauk*. Nuanța albastră a pielii lor era asemănătoare cu acel albastru închis (vinețiu) în care sunt colorate uneori vinele umane. În schema lui Madame Blavatsky, această Rasă Albastră corespunde cozii celei de-a Treia Rase a Rădăcinii.

---

⁴¹ În aceste stări primordiale ale materiei (sau în această stare de ante-materie), la baza atomului fizic stă o formă geometrică. În cazul primului element, hidrogenul, avem un singur satelit (electron) care orbitează în jurul nucleului. Acesta este emanat chiar din centrul nucleului, care generează un întreg câmp sferic de energie. Mediumii percep această stare de ante-materie ca o trinitate a cifrei „6”, adică 666. Spre exemplu, această formă geometrică se poate manifesta sub forma a trei octaedre (fiecare având câte șase vârfuri). Forma antenei Delta-T este tot de octaedru, anticipând starea de ante-materie. O formă geometrică servește ca antenă pentru unde, permițând informațiilor să treacă numai dacă sunt transmise pe frecvența corectă. Există o frecvență precisă de rezonanță pentru fiecare formă geometrică în parte. Cunoașterea acestor frecvențe conduce deopotrivă la știința secretă a alchimiei și la arta guvernării. La nivel subatomic, frecvențele care pot trece prin aceste forme geometrice (invizibile pentru sistemele normale de măsurare) pot fi considerate punctul în care unda se transformă în particulă. Contemplarea acestei transformări reprezintă o tehnică de meditație în sine. În cazul de mai sus, unda reprezintă o informație convertită într-o particulă care rezidă chiar în interiorul atomului. În acest fel, structura materiei implicate poate fi schimbată.

Orice inginer știe că un supraconductor obișnuit este construit din atomi aranjați într-o structură cristalină geometrică în formă de grilă. Știința nu consideră însă că atomii (care alcătuiesc structura în formă de grilă) conțin ei înșiși aceeași grilă geometrică. Această formă este similară cu rețeaua morfogenetică a pământului și nu poate fi percepută la nivel atomic cu mijloacele obișnuite de percepție ale omului. Ambele grile pot fi măsurate în termeni rezonabili cu instrumente umane, dar această știință este extrem de subtilă.

Această tradiție orală s-a transmis rasei ariene, împreună cu tot felul de legende legate de zeitățile cu pielea albastră. Imaginile artistice care îl prezintă pe zeul Krishna îl ilustrează pe acesta cu pielea albastră, ca o încercare a descendenților arieni de a-l identifica cu această tradiție. Au existat de asemenea exemple ale unor descendenți ai rasei ariene care obișnuiau să își picteze pielea în albastru, pentru a-și invoca astfel strămoșii sau zeitățile corespondente. Chiar și în prezent mai există încă ritualuri celtice la care participanții își vopsesc pielea în albastru.

Această culoare reprezintă un simbol al unui ritual străvechi care avea ca scop producerea substanței *occultum* în interiorul corpului uman. Există o reacție chimică precisă care permite sângelui să producă cobalt. Cel mai spectaculos efect al acestui proces este nuanța albastră pe care o capătă pielea. Efectul era cunoscut de druzi, dar cunoașterea lor își are originile în epoca rasei primordiale.

Aceste informații explică, între altele, conceptul de „sânge albastru” al regalității. Explică de asemenea expresia franceză „*Sacré bleu*”, adică albastru sacru. Cuvinte precum *blue*, *blood* și *blessing* (n.n. albastru, sânge și binecuvântare în limba engleză) sunt înrudite fonetic, fiind probabil derivate din aceeași sursă.

Alte dovezi ale existenței Rasei Albastre pot fi observate pornind de la fenomenul copiilor cu Rh negativ care, la scurt timp după naștere, se învinețesc (căpătând o culoare albastru închis, sau în alte nuanțe). Întrucât medicii consideră că le lipsește oxigenul, ei aplică o tehnologie medicală modernă care constă în transfuzii de sânge. Deși fenomenul este bine cunoscut, merită totuși să ne întrebăm ce anume se petrece de fapt.

Copiii cu Rh negativ le lipsește cantitatea necesară de fier în sânge, prin comparație cu copiii normali. În schimb, ei prezintă un conținut de cupru peste medie. Când se oxidează, cuprul devine albastru. Când fierul se oxidează, el devine roșu. Pe scurt, copiii care se nasc cu un Rh negativ al sângelui se trezesc într-o lume bogată în oxigen, dar care nu este potrivită cu biochimia lor.

Intuiția îmi spune că această anomalie este legată într-un fel sau altul de elementul numit thulium. Am aflat între timp de la un om de știință că thuliumul poate da naștere unui așa-numit „oxid bazic”. Altfel spus, el este solubil în apă, iar atunci când se amestecă cu aceasta, se transformă într-un oxid. Pe scurt, el poate oxigena sângele. Trebuie să subliniez în treacăt că atunci când majoritatea metalelor rare de pe pământ se transformă în oxizi, atomii de oxigen nu se pot lega de alte molecule. Există totuși câteva excepții de la această regulă, iar thuliumul ar putea fi una dintre ele. Proprietățile metalelor rare nu sunt suficient cunoscute de știință. De aceea, fac apel pe această cale la toți cei care dețin informații în această privință, în speranța că voi putea demonstra cândva cu argumente reale lectura psihică pe care mi-a făcut-o mai demult prietena mea, mediumul Deanna.

Există în sângele anumitor forme de viață o substanță numită hemocianină, un pigment albastru al sângelui care transportă oxigenul și care conține cupru. Substanța se găsește îndeosebi în crustacee, moluște și insecte. O definiție științifică mai precisă afirmă că hemocianina este o soluție

incoloră de cupru care conține un pigment și care prin oxidare se transformă în oxihemocianină, o substanță albastră. Aceasta este dovada științifică a faptului că sângele bogat în cupru se poate albăstri în prezența oxigenului.

Ironia sorții face ca din toate animalele, tocmai scoicile să aibă „sânge albastru” (bogat în cupru). Evreii ortodocși au o regulă care le interzice să consume scoici, întrucât aceste animale sunt considerate un fel de gunoieri ai naturii, și deci forma cea mai inferioară de viață. Deși istoricii vor lua în derâdere acest lucru, afirmând probabil că regula s-a datorat probabil unui lot de scoici stricate pe care le-a consumat cineva în trecut, informațiile referitoare la sângele albastru aduc o perspectivă cu totul nouă. Este ca și cum învățătura ortodoxă ar respinge ideea ariană a sângelui albastru bazat pe cupru. S-ar părea că evreii și arienii au agende genetice diferite. Desigur, această abordare este o glumă și nu trebuie luată în serios. De fapt, cercetările mele arată că există destule persoane cu sânge albastru și în rândul evreilor. Singura diferență ține de doctrină.

La fel de ironică mi se pare și etimologia cuvântului *hemoglobină*, pigmentul roșu din sânge. Aceasta poartă oxigenul de la plămâni la țesuturi. Cuvântul *heme*, referitor chiar la acea parte a moleculei de hemoglobină care conține pigmentul pe bază de fier, derivă din *hem*, despre care se crede că derivă la rândul lui din *kem*. Ajungem astfel din nou la *Kheme*, acel ținut din Egipt în care se găsește *occultum* în stare naturală. Verbul *to hem in* (n.n. a înconjura) capătă parcă și el noi valențe. Este ca și cum am fi înconjurați de molecule roșii pe bază de fier, în loc să ne scaldăm între moleculele pe bază de cupru, capabile să ne ridice nivelul de conștiință.

Atunci când vorbim de Rasa Albastră autentică, ne referim inevitabil la o istorie extrem de străveche. De aceea, nu există documente sau izvoare care să descrie această rasă. Există în schimb numeroase legende și expresii verbale care s-au păstrat. Multe popoare au aspirat la cunoașterea și ascendența Rasei Albastre. La un moment dat, membrii rasei primordiale au fost nevoiți să își amestece sângele cu cel al raselor indigene. Așa cum poate fi cu ușurință imaginat, acest amestec rasial a condus la o metisare a populației și la foarte multe probleme. S-a ajuns chiar la religii precum cea a evreilor, care interzic cultivarea scoicilor cu sânge albastru, bogat în cupru. Mileniile s-au scurs, iar pe pământ a apărut un sistem rigid de caste, care nu a folosit nimănui pe termen lung, nefăcând altceva decât să degradeze rețeaua morfogenetică a pământului.

Prin intermediul tradiției, înțelepciunea antică a fost transmisă mai departe, în cadrul unui sistem ierarhic care acorda cunoașterea celor care se dovedeau demni să o primească. Strămoșii noștri și-au dat seama că a început cataclismul epocii întunecate și și-au manifestat intenția de a proteja cunoașterea, pentru a nu o lăsa să cadă în mâinile unor persoane care să o folosească greșit. Refugiul lor au devenit peșterile din Tibet, iar mănăstirile au devenit păzitori ai cunoașterii.

Pe măsură ce nivelul de conștiință a continuat să involueze, pe pământ au apărut două școli ale misterelor. Fiecare avea propria sa viziune asupra informațiilor mentale cu care trebuia alimentată rețeaua evoluției. Școlile care s-au răspândit în Tibet susțineau ideea că orice om trebuie să evolueze, până când și ultimul suflet va ieși din această *yuga* întunecată. Altfel spus, nici un

suflet nu se poate odihni până când nu a ajuns toată lumea în Nirvana⁴². Aspectul pozitiv al acestei doctrine este că îmbrățișează întreaga umanitate. Aspectul său negativ este că neagă individualitatea, putând trezi sentimentul că individul nu contează la scara evoluției. În acest fel, ea poate conduce la coborârea ștachetei morale și la trezirea apatiei la nivelul corpului social.

Cea de-a doua școală s-a născut din aceeași sursă ca și cea tibetană, dar s-a stabilit în Egipt, al cărui nume antic era *To-Mera*, o derivație evidentă a numelui *Muntele Meru*. Doctrina născută în Egipt avea în centrul atenției conceptul longevității și al nemuririi. Membrii acestui grup au căutat să-și prelungească viața cu ajutorul chimiei. Scopul lor nu era neapărat atingerea nemuririi absolute. Tot ce își doreau era un vehicul uman care să reziste un mileniu sau două. Când amprenta ADN se schimbă, odată cu intrarea într-un nou semn zodiacal, individul își poate alege un nou vehicul. Această practică fiind extrem de elevată, vă puteți imagina că ea nu era transmisă fiecărui individ care se întâmpla să treacă pe lângă piramide. Primii egipteni și-au propus să controleze toate legile planului fizic, cu scopul de a obține un nivel superior de conștiință. Instrumentul prin care urmau să realizeze acest ideal era *occultum*. Argumentul cel mai convingător care susține această teză este practica mumificării, poate cea mai celebră moștenire pe care ne-a lăsat-o Egiptul.

Capitolul 34

Blestemul mumiei

În timpul lui Napoleon, interesul pentru a afla care a fost contextul și scopul mumificării a devenit din ce în ce mai mare. Istoricii erau intrigati, neînțelegând de ce nu au existat mumii în perioada pre-dinastică. Răspunsul este evident pentru toată lumea, deși nimeni nu-l afirmă deschis: mormintele au fost deschise, iar mumiile descompuse pentru a obține anumite substanțe din compoziția lor. Mă refer cu deosebire la *occultum*.

De îndată ce a ajuns la putere, Napoleon a trecut la acțiune. Principalul său obiectiv a fost acela de a cuceri Egiptul. După ce a învins guvernul islamic local, el a intrat în Camera Regelui din Marea Piramidă, afirmându-și dorința de a rămâne singur. Totul se petrecea în data de 12 august. Relatările din cărțile de istorie se opresc aici. Ce anume s-a petrecut în Camera Regelui pe data de 12 august rămâne un mister până astăzi. Tot ce se știe este că Napoleon a fost profund afectat în urma experienței, refuzând să vorbească despre ea. Mai târziu, aflat pe patul de moarte, era cât pe-acum să deschidă subiectul, dar a renunțat, spunându-i persoanei de lângă el: „Oricum nu m-ai crede!”

În afara datelor cunoscute despre Napoleon, acesta avea și o pregătire ocultă semnificativă, despre care s-a scris mai puțin. Însuși numele de Napoleon reprezintă un prim indiciu. Literal, numele înseamnă „Micul Napoli”. Zona napolitană a Italiei este recunoscută pentru procentul foarte mare de oameni care se nasc cu Rh negativ al sângelui. Așa cum am explicat în Piramidele din Montauk, Rh-ul negativ înseamnă că în genele persoanei nu există factorul maimuței rhesus, existând motive puternice să credem că

⁴² N. Tr. Idealul *bodhisattva* în budism.

acest tip de sânge nu provine de pe planeta noastră. Rezultă că Napoleon, care s-a născut în familia unui nobil corsican, avea sânge albastru.

Limba nativă a lui Napoleon era italiana. Franceza a învățat-o mai târziu. La vârsta de 9 ani, tatăl său l-a trimis la Academia din Brienne, unde a fost primul elev care a primit o bursă de studii pentru nobili sărăciți. Unul din profesorii care predă la Brienne era chiar St. Germaine, ministrul francez al războiului. Cursul de istorie era predat pe baza cărții lui René Vertot, Istoria Cavalerilor din Malta. Toate acestea demonstrează că la școala respectivă operau în mod evident forțe oculte. Se spune de asemenea că Napoleon era foarte interesat de Sulița Destinului și că iubita sa soție, Josephine, era descendenta unui lung șir de femei masone.

Toate aceste informații ne fac să speculăm ipoteza potrivit căreia Napoleon a experimentat substanța occultum în interiorul Marii Piramide. Deși nu există dovezi istorice care să ateste acest lucru, este cunoscut faptul că această substanță era ingerată de inițiații care intrau în Camera Regelui. De altfel, nu este important să dovedim faptul că Napoleon a consumat occultum, ci doar că știa de această practică⁴³. La vremea respectivă, mumiile erau dezgropate și consumate de cel puțin 400 de ani, pentru obținerea substanței occultum.

În jurul anului 1400, în textele de limbă engleză a început să fie folosit din ce în ce mai des cuvântul latin mummia. Acesta înseamnă de fapt „praf de mumie”, un remediu universal extrem de popular încă de la începutul secolului al XIII-lea. Shakespeare a scris despre el, iar Francis Bacon l-a recomandat „împotriva cheagurilor de sânge”. Majoritatea medicilor îl prescriau ca remediu atotputernic împotriva celor mai variate boli. Pe măsură ce au trecut secolele, egiptenii au refuzat să mai accepte practica descompunerii mumiilor. Nu numai că doreau să își prezerve antichitățile, dar preferau să folosească praful de mumie pentru uz personal.

Majoritatea autorilor contemporani care scriu despre „praful de mumie” par exasperați de această „practică barbară”. Este evident că nu înțeleg despre ce este vorba în realitate. Ar fi absurd să credem că medicii prescriau acest remediu cu 300 de ani în urmă din pură superstiție. Este limpede că exista un principiu activ (occultum) care permitea deschiderea canalelor energetice ale corpului, astfel încât vindecarea să se poată produce.

Unul din istorici a scris că praful de mumie se reduce de fapt la bitum, o rășină minerală produsă de un munte din Persia numit Mummia. Unii cercetători au tras concluzia că reziduul negru din mumii era de fapt bitum. Mummia sau bitumul nu se găseau din abundență în stare naturală și erau considerate atât de prețioase încât au fost chiar depozitate în Trezoreria Regală, sub pază continuă. Istoricul de care vorbim conchide: „Această practică revoltătoare nu ar fi fost inițiată vreodată dacă oamenii ar fi știut din ce sunt alcătuite de fapt mumiile”. El explică faptul că atunci când cercetătorii occidentali au început să studieze fâșiile de pânză în care erau

---

⁴³ Potrivit mărturiei unui cititor, Napoleon a fost dus de francezi la Amagansett, la numai câțiva kilometri de Montauk, la sfârșitul perioadei sale de exil pe insula Sfânta Elena. Englezii s-au înfuriat îngrozitor, iar Napoleon a fost readus pe Sfânta Elena, unde a și fost otrăvit. Informația a fost preluată de cititor dintr-un număr al ziarului *Sunday News*, pe care din păcate nu și l-a putut aminti.

înfășurate mumiile, ei au descoperit în acestea un material rășinos de culoare neagră. În mod eronat, s-a crezut că această substanță era bitum. Ea arăta într-adevăr ca bitumul, așa că nu putea fi altceva! Această așa-zisă „eroare” explică 700 de ani de folosire continuă a prafului de mumie!

Bitumul este definit ca un asfalt în stare naturală, de smoală. Cuvântul asfalt înseamnă „a se feri de cădere”. Dacă bitumul are într-adevăr proprietăți vindecătoare, poate chiar cele ale occultum-ului, acestea se referă cu siguranță la căderea omului din Grădina Edenului. Ideea de smoală este interesantă și dintr-o altă perspectivă, căci ne amintește de Noe și de Arca sa. Să ne reamintim că Noe s-a folosit de smoală pentru a conferi rezistență arcei sale. Din punct de vedere ezoteric, Arca Alianței și Arca lui Noe reprezintă același lucru. Folosirea „smoalei” nu se referă numai la occultum, ci și la prezervarea ADN-ului (simbolizată de perechile de animale de care vorbește Biblia).

Autorii care critică folosirea barbară a mumiilor ignoră în mod evident toate aceste informații. Pe de altă parte, au și ei dreptatea lor, căci comerțul cu mumii a devenit în timp o practică notorie și degradantă. Întrucât mumiile deveneau din ce în ce mai greu de găsit, speculanții au început să le fabrice ei, din corpuri recent decedate. Recomandarea prafului de mumie ca remediu a căzut în dizgrație, dispărând din practica medicinală spre sfârșitul secolului al XIX-lea. Începând din acel moment, britanicii au fondat o școală de medicină la Cairo. Din ruinele Tebei au fost aduse două transporturi mari de mumii. Subiectul prafului de mumie a devenit secret, nemaifiind accesibil decât elitei nobiliare.

Există și la ora actuală dispute academice pe tema conținutului în bitum al mumiilor. Legende și relatări istorice de altădată indicau faptul că mumiile conțineau într-adevăr bitum. Când mumiile au devenit tot mai rare, relatări istorice au început să devină din ce în ce mai sceptice în această privință. Răspunsul corect este evident, fiind de altfel unul din secretele revelate în Cartea Egipteană a Morților: așa-zisul bitum era de fapt pulberea neagră de occultum. Atât occultum-ul cât și bitumul posedă proprietăți vindecătoare, dar folosirea lor corectă și relația lor cu procesul de mumificare necesită încă studii aprofundate. Un lucru este cert: egiptologii din secolele trecute au numit această substanță bitum, fiind convinși că asta era. La vremea aceea nu existau instrumentele științifice care să dovedească contrariul.

Când citesc Cartea egipteană a morților, majoritatea oamenilor nu înțeleg nimic și sfârșesc prin a adormi. Într-adevăr, la prima vedere cartea pare complet neinteligibilă. Cel mai popular traducător al ei a fost Budge, care ignora cu desăvârșire tradiția respectivă și studiile de care am vorbit mai sus. De-a lungul timpului, secretele din Cartea morților au fost păstrate ascunse de o anumită frăție. Însăși istoria convențională afirmă că jefuitorii de morminte din secolele trecute alcătuiau o veritabilă breaslă. Își transmiteau comerțul din generație în generație și aveau tendința să se specializeze în jefuirea mormintelor regale sau a indivizilor bogați. Știau că au existat familii care dispuneau de o concentrație mai mare de occultum în cadavrul lor. Acestea făceau parte din categoria preoților și a nobililor, care aveau o biochimie și o genetică specifică, mai predispusă către producerea

de occultum în propriul corp. Liniile genealogice ale acestor familii au rădăcini atât de îndepărtate în timp încât nu sunt acoperite de izvoare scrise.

Toate aceste lucruri sunt cunoscute și astăzi de anumite familii care trăiesc în Cairo și în împrejurimile acestui oraș. Sunt familii de egipteni indigeni care nu fac parte din establishment-ul politic, dar au observat de-a lungul timpului desacralizarea culturii și istoriei lor. Acești oameni știu de existența substanței occultum din tată în fiu. Acești nativi egipteni au fost vânați de naziști, dar și de alte facțiuni politice, încă din timpuri imemorabile. Pentru ei, istoria se repetă. Sunt oameni ale căror motive de îngrijorare sunt reale, dar care nu se pot plânge. Din păcate pentru ei, Egiptul continuă să fie și astăzi sub influența naziștilor; la fel ca și în trecut.

Cred că ați început să înțelegeți de ce s-a urmărit dintotdeauna controlul acestei țări și de ce Otto Skorzeny și-a mutat aici efectivele militare după război. Occultum este nu doar utilizat ca proces invizibil, dar este el însuși o marfă invizibilă care circulă pe piața neagră a lumii. Există oameni în această lume care îl consumă pentru longevitate, sau pentru păstrarea continuității memoriei. Subiectul este unul dintre cele mai delicate la ora actuală.

Tibetul a jucat de-a lungul timpului un rol asemănător. De fapt, se spune că mineralul din minele asiatice a fost extras în cantități infinite mai mari decât cele oferite de consumarea mumiilor. Așa se explică invazia comunistă asupra Tibetului și restricțiile severe aplicate călătorilor de a intra în peșteri și în alte depozite ale cunoașterii sacre.

Existența acestei substanțe în Tibet poate fi demonstrată cu ușurință prin examinarea cuvântului chinez shilajit, care înseamnă „iarbă (plantă)”. În realitate, shilajit nu este o vegetală, ci un mineral care seamănă cu asfaltul. Este extras din rocile negre existente în Himalaya și este consumat în stare naturală de șobolani și maimuțe. Localnicii macină pietrele și le fierb până când pe marginea soluției apare o spumă. Aceasta este luată cu grijă, uscată la soare și fiartă din nou, de data aceasta într-un amestec de plante cunoscut sub numele de triphala, obținându-se astfel o pastă. Pasta este dizolvată în apă, după care poate fi băută. Având un conținut bogat în fier, shilajit-ul este considerat un remediu pentru oase și pentru rinichi.

Secretele Tibetului au fost întotdeauna ascunse, cel puțin din motive geografice, dacă nu și din altele, mai deliberate. Factorii politici au făcut ca accesul la această cunoaștere să devină de-a dreptul imposibilă. Pe scurt, transmiterea cunoștințelor referitoare la occultum și extracția acestui minereu sunt complet interzise la ora actuală.

Nu mi-am propus să demonstrez aici pe larg toate aceste informații, ci doar să vă familiarizez cu o serie de concepte noi și cu o moștenire incredibil de bogată a umanității. Există atâtea legende ezoterice care fac aluzie la această substanță încât este imposibil să le punem pe toate pe seama simplei fantezii. Cine dorește să caute informații suplimentare, va ști cu siguranță să le obțină. De altfel, avem chiar noi înșine intenția să scoatem în viitor o carte numai pe acest subiect.

Deocamdată, unicul lucru pe care doresc să-l subliniez este faptul că studierea substanței occultum m-a condus din nou în punctul din care am

plecat: Montauk. Imaginea de ansamblu începe să prindă contur dacă privim întreaga scenă din perspectiva unuia din rezidenții temporari care au trecut prin Montauk: Aleister Crowley.

Capitolul 35

Crowley

La scurt timp înainte de excursia sa la Montauk, Aleister Crowley a realizat un experiment de magie sexuală împreună cu Roddie Minor, o chimistă pe care o numea „Cămila”. În simbolistica ocultă, cămila se referă la Arcă, întrucât poate duce în spinare o mare încărcătură prin deșert. Ea reprezintă un vehicul. Potrivit Bibliei, cămila a fost animalul care i-a transportat pe magi. Relația indisolubilă despre care se spune că există între Arcă și Christos apare și în acest exemplu.

Cel mai spectaculos rezultat al experimentului realizat de Crowley și Minor a fost contactul celui dintâi cu o entitate extraterestră pe nume LAM. Desenul făcut de Crowley arată că acesta era un extraterestru din categoria „cenușiilor cu capul mare”. Există autori în OZN-ologie care susțin că Aleister a fost primul contemporan care a desenat un extraterestru de acest fel, care avea să atragă atât de mult atenția mas-mediei mai târziu. Deși nici unul din acești autori nu vorbește de legătura lui Crowley cu Montauk-ul, aceasta este de necontestat.

Nu se știe foarte exact ce a făcut Crowley la Montauk, dar este cert că a pus la cale unul dintre cele mai fascinante scenarii. Un istoric din OTO mi-a spus că Aleister a ținut un jurnal pe toată perioada cât a stat la Montauk, fără să precizeze însă aproape nimic în legătură cu motivele vizitei sale. Unicul lucru pe care l-a menționat el în jurnal a fost acela că dorea să îi viziteze pe „clarvăzătorii din Montauk”, fără alte explicații suplimentare.

Colaborarea lui Crowley cu LAM nu se referă la Montauk, ci și la restul temelor pe care le-am atins în această carte. Am putea spune că LAM era o ante-inteligență umană, la fel cum *occultum* este o ante-materie. De fapt, LAM este un factor subconștient arhetipal care există în adâncurile structurii mentale a tuturor oamenilor. El are acces la zona de creație de care am vorbit într-un capitol anterior. Magicienii din trecut au numit această zonă de creație *R'lyeh*, regiunea în care se află zeul ascuns sau adormit *Cthulu*. „C”-ul din *Cthulu* nu se pronunță, astfel încât numele se citește Tulu – referință directă la Thule. Toți zeii care trăiesc în *R'lyeh* sunt cunoscuți sub numele de Cei Uitați, acesta fiind și unul din numele Rasei Primordiale sau a Rasei Bătrânilor (pe care o putem identifica și cu Rasa Albastră). De aceea, LAM poate fi considerat un păzitor al porții care duce la zeul ascuns, cel care influențează aspectele cele mai profunde ale psihicului nostru. Simultan, este și un reprezentant al Rasei Bătrânilor.

Conceptul de Zei Uitați a fost popularizat de H.P. Lovecraft, care a făcut dovada unei intuiții uluitoare (ca să nu spunem a unei inițieri) atunci când a descris aceste inteligențe pre-umane îngropate adânc în subconștientul nostru. Lovecraft a rămas faimos pentru ciudata sa apropiere de naziști, precum și de unii dintre contemporanii lui Crowley. În mod oficial, Lovecraft nu a fost decât un simplu scriitor. Textele sale indică însă posibilitatea să fi

fost simultan și un magician. Există diferite legende și povestiri referitoare la călătorii în timp asociate cu Lovecraft, dar acesta este un alt subiect.

Ca să evocăm din nou conexiunea tibetană, este interesant că Aleister definește cuvântul LAM ca însemnând cale sau cărare în tibetană. Sensul este că LAM reprezintă calea de întoarcere acasă. Deși acest lucru nu este neapărat incorect, există și o altă definiție, care i se potrivește mai bine lui LAM.

În timp ce studiam opera lui Budge, faimosul egiptolog, atenția mi-a fost atrasă de o referință la o carte intitulată *Svastica*, de Thomas Wilson. Budge afirma că lucrarea lui Wilson este cea mai importantă și mai exhaustivă carte scrisă vreodată despre svastică. Fiind scrisă în anul 1898, nu mi-a fost deloc ușor să găsesc această lucrare. Curiozitatea mea era cu atât mai mare cu cât autorul ei se numea Wilson.

Ilustrație

LAM

Ilustrare artistică a lui LAM. În versiunea tradițională desenată de Crowley, LAM are ochii aproape închiși. Portretul de mai sus simbolizează o nouă trezire a conștiinței.

Până la urmă am reușit să aflu că Thomas Wilson, director al Institutului Smithsonian, a adunat toate informațiile și artefactele pe care le-a găsit despre svastică. El a demonstrat astfel că aceasta este un simbol universal al umanității. Ilustrările sale grafice pot fi întâlnite în întregul Orient, dar și la nativii americani. Cel mai frecvent o regăsim în Tibet și în China, unde ilustrează o mișcare în formă de vârtej sau un vortex al creației. Întrucât cuvântul înseamnă „sursă”, semnificația lui nu numai că implică, dar chiar se referă direct la conceptul de soare negru (în calitatea sa de vid negru al creației).

Încă și mai interesantă mi s-a părut definiția dată de Wilson cuvântului tibetan *lama*, tradus de regulă prin *guru* sau lider religios. Deși lama-șii sunt de multe ori priviți ca niște călugări, tibetanii fac o distincție între aceste două categorii. Studiul lui Wilson arată că la origini, cuvântul se pronunța „lamh”, h-ul fiind mut. Regăsim astfel sunetul fonetic LAM, numele entității cu care Crowley a intrat în contact. Wilson continuă afirmând că *lamh* și *lama* înseamnă cruce, punând un semn de egalitate între acest cuvânt și svastică. În contextul crucii creștine și al afirmației lui Christos, care spune: „Eu sunt calea”, Crowley definește cuvântul LAM prin „cale” sau „cărare”. Atunci când calea sau cărarea se transformă într-o „cruce” sau o „svastică”, obținem „cheia universală” de care vorbește *Cartea legii*. Această cheie se referă la evoluția geometrică a existenței și la sursa creației, acel vid negru sau acel proces regenerator ilustrat de pântecul femeii. Regăsim astfel din nou conceptul de Soare Negru. Deși mai există și alte semnificații ale acestui concept, toate definițiile pornesc de la ideea că adevărata putere izvorăște direct din vidul creației. Aceasta este esența.

Alte sensuri mai comune ale cuvântului „svastică” sunt: bine, bun sau binecuvântare. În limba sanscrită, cuvântul se scrie *suasti*. Prefixul *su* înseamnă sursă. Dacă adăugăm sufixul *ka*, obținem *suasti-ka*, sau *svastika*, care înseamnă sursa spiritului, sau sursa spiritului bun.

Toate aceste interpretări ne permit să obținem o corespondență interesantă, după cum urmează: LAM = lama = lamh = cruce = svastică = sursă = Soarele Negru = Zeul Ascuns = Mon.

Am descoperit o sincronicitate încă și mai remarcabilă cu toate aceste corespondențe după ce am terminat de redactat manuscrisul la această carte. Am găsit un ghid turistic al Tibetului în care se spunea că cel mai mare și mai frumos festival din această țară este așa-numitul festival Mönlam. S-a ținut anual până în 1959, când chinezii l-au interzis. Festivalul a fost reluat, într-o formă mai puțin formală, începând din anul 1986, fiind repetat de atunci în fiecare an. Sursele istorice afirmă că festivalul Mönlam a fost inaugurat pe la începutul secolului al XV-lea de către Tsongkhapa, un lama a cărui tradiție și succesiune nu au nimic de-a face cu ierarhia clericală a lui Dalai Lama.

Un călugăr tibetan mi-a povestit că festivalul Mönlam este similar cu ceea ce noi numim Mardi Gras. Atmosfera este extrem de festivă, întregul Tibet umplându-se de călugări și de pelerini. Călugării se angrenează în dezbateri filozofice, în timp ce procesiunile transportă sculpturi uriașe, făcute din unt, și o statuie de mari dimensiuni a lui Maitreya (viitoarea încarnare a lui Buddha). Festivalul Mönlam începe imediat după celebrarea noului an tibetan, în cea de-a patra zi a primei luni a anului. Celebrarea include rostirea de rugăciuni, deci angrenarea factorului voinței, ceea ce reprezintă în sine o corespondență. Însuși numele festivalului amintește de Soarele Negru, dar și de fenomenele de la Montauk.

În plus, am aflat din lucrarea cabalistică a lui Kenneth Grant că în ecuația verbală de mai sus, în care LAM = Mon, intră și cuvântul *Vril*. Folosind sistemul ebraic de numerotare, *Gematria*, Grant demonstrează că *Vril* corespunde cuvântului LAM. În viziunea lui Grant, *Vril* este o forță magică pusă în mișcare de orgasm cu scopul de a putea invoca ființe sau entități din exterior.

Creaturile „din exterior” includ cele mai profunde arhetipuri care există în mintea noastră, printre care se numără și Cei Uitați sau Rasa Bătrânilor. Aceste entități ne reamintesc de Rasa Albastră și de principiile substanței *occultum*, căci primii care au operat cu aceasta au fost membrii acelei rase. Aceste entități au rămas în însăși memoria celulelor noastre. *Occultum* este una din modalitățile cunoscute prin care putem accesa regatul conștiinței, intrând din nou în camera de creație.

Evident, ne putem pune întrebarea filozofică: când poate fi privită o entitate ca un arhetip din subconștientul nostru și când poate fi considerată ea o entitate de sine stătătoare? Doctrina hindusă afirmă în această direcție că tot ceea ce există este conștiință. O ființă sau o creatură nu se poate manifesta conștient în fața noastră decât dacă noi îi permitem, fie și la nivel subconștient. Carl Jung a demonstrat că oamenii împărtășesc un subconștient colectiv. Numai pornind de la această premisă vom reuși noi să lucrăm la unison pentru a descoperi împreună secretele strămoșilor noștri din vechime.

Crowley a fost ales ca inițiat al acestor secrete, lucru demonstrat, între altele, de cartea cu numărul 14 din Tarotul creat de el. Intitulată *Arta*, cartea prezintă pe frontispiciu următorul citat latin, preluat din alchimie: „VISITA INTERIORA TERRAE RECETIFICANDO INVENIES OCCULTUM LAPIDEM”, care înseamnă „Vizitează părțile interioare ale pământului: prin rectificare, vei găsi piatra ascunsă”. Inițialele acestor cuvinte dau V.I.T.R.I.O.L., care înseamnă Solventul Universal. Crowley îl descrie și ca Remediul Universal, care poate fi o piatră, o pulbere sau o tinctură.

În cartea sa, *Liber Li: continentul pierdut*, Crowley ne dă un indiciu referitor la folosirea substanței *occultum* în preistoria umanității. Această cârtică este o istorie a lui Atlas, adevăratul nume al Atlantidei. Autorul ne reamintește aici că Atlas a fost cel care a susținut întreaga lume antică prin puterea sa morală și magică. El continuă precizând că rădăcina cuvântului *Atlas* este cuvântul lemurian *Tla* sau *Tlas*, care înseamnă negru. „A” este un prefix feminin, derivat din forma pe care o ia gura atunci când rostește această vocală. Altfel spus, Atlas reprezintă aspectul feminin al culorii negru, ceea ce corespunde întru totul ținutului Khem din Egipt, dar și fecioarei negre sau zeiței negre. Este de asemenea un simbol al Soarelui Negru, sau vidul creator.

În cartea sa, care multora trebuie să li se fi părut un simplu roman de ficțiune, Crowley descrie numeroase cuvinte atlante cu etimologiile lor. Esența întregii civilizații pare să fi fost o substanță numită ZRO, un fel de fosfor. Crowley îl descrie după cum urmează:

„Fosforul era o necesitate absolută în Atlas, dar nu era folosit în forma sa roșie sau în cea galbenă, ci într-un al treilea alotrop, o substanță albastru închis, sau mai degrabă violet închis, care exista numai în formă de pulbere fină, mai fină decât aurul precipitat, mai dură decât diamantul, de 11 ori mai grea decât fosforul galben, aproape incombustibilă, și atât de otrăvitoare încât o singură uncie putea provoca moartea a 250 de oameni”.

ADN-ul și ARN-ul au fost descoperite de oamenii de știință pe la începutul secolului al XIX-lea datorită prezenței fosforului în organismul uman. Întrucât fosforul nu apare în alte substanțe sau componente ale celulei, savanților le-a fost ușor să-l izoleze, iar apoi să își continue cercetările pe această bază. Propriile sale studii și inițierile primite i-au permis lui Crowley să înțeleagă faptul că fosforul joacă un rol important și în ceea ce privește influențarea materiei de către spirit.

Vorbind de Atlas sau de Atlantida, Crowley face la un moment dat o afirmație ciudată: „Aproape peste tot, drumurile și bordurile prezentau asperități și spărturi, dintr-un motiv pe care nu-mi este îngăduit să-l dezvălui”. Afirmația ne dă de bănuț. Este ca și cum ar face o referință ascunsă la proprietățile bitumului, care poate fi folosit și ca asfalt. Este posibil ca urmașii de mai târziu ai civilizației atlante să fi făcut spărturi în asfalt pentru a obține această substanță cu proprietăți atât de valoroase⁴⁴.

---

⁴⁴ Un film video recent referitor la ruinele atlante de pe coastele insulei Bimini prezintă drumuri construite din pietre. Între pietre există spații de circa o jumătate de metru. Comentatorul afirmă că acest lucru pare ciudat, întrucât nu există nici un fel de asfalt care să lege pietrele! Într-o altă ordine de idei, doresc să menționez că Jack Parsons a atins apogeul carierei sale în domeniul rachetelor tocmai din cauza asfaltului. Odată, pe când privea muncitorii lucrând la un drum, el și-a dat seama că asfaltul

Procesul de fabricație al zro trece prin numeroase etape, fiecare fiind caracterizată de diferite proprietăți. Substanța trece dintr-o fază lichidă într-una solidă, dar este cert că sfârșește în dieta alimentară a atlanților. Aceasta este o referință directă la „mana cerească”. Procesul de producție al zro amintește de atributele magice ale Arcei Alianței, fiind însă mult mai complex decât aceasta.

Întregul scop al civilizației atlante era producerea și consumul de zro. Ceea ce rămânea după consumul propriu era cedat castei preoțești sau magicienilor pentru a face experimente. Substanța conținea toate proprietățile lui *occultum*, având însă și alte atribute, pe care acesta nu le are. Deși Crowley oferă mult mai multe informații legate de zro decât am reușit eu să redau aici, el afirmă că nu a prezentat decât sumar proprietățile miraculoase ale acestei substanțe. El nu numai că identifică zro cu Remediul Universal, dar îl numește chiar „aurul potabil”, ceea ce nu mai lasă nici o îndoială în ceea ce privește corespondența sa cu *occultum*.

Ironia sorții face ca aspectul cel mai negativ al civilizației atlante așa cum o descrie Crowley să fie tocmai exploatarea unei rase servile în scopul extracției de zro. Muncitorii erau tratați ca niște animale, fiind lăsați să moară în lagărele de muncă silnică. Imaginea ne amintește perfect de imperiul nazist.

Procesul de prelucrare a substanței zro este descris doar parțial de Crowley, suficient însă pentru a ne da seama că știința noastră convențională nu ar putea să-l reproducă vreodată. De altfel, el depășește însăși imaginația noastră convențională. În starea sa de maximă puritate, zro îi permite omului să zboare și să manifeste orice dorește. Este ca și cum i-ar permite omului accesul direct la camera de creație, în care poate modifica materia sau istoria într-un singur moment. Într-o formă mai puțin rafinată, zro nu face decât să alimenteze forța vieții, măbind longevitatea și amplificând capacitatea de percepție psihică a universului înconjurător.

Dacă privim substanța *occultum* ca un instrument, apar câteva aspecte interesante pe care merită să le analizăm. Pe de o parte, vorbim de o substanță capabilă să trezească spiritualitatea din noi. La prima vedere, pare să fie o contradicție în termeni, căci spiritul este de regulă considerat a fi complet independent de materie. În realitate, în orice formă a sa, materia este un produs al conștiinței, având așadar aceeași esență ca și spiritul. Indiferent dacă ne place sau nu, noi suntem blocați în acest univers material. Dacă dorim să ne eliberăm, nu ne rămâne decât să studiem componentele conștiente ale lui *occultum*, sau, dacă nu credem în acesta, ale unei alte substanțe care are aceleași proprietăți.

Pe de altă parte, nu trebuie să devenim dependenți de o substanță exterioară pentru a susține un anumit nivel de conștiință. Secretul constă în evoluția interioară, atingând un nivel pe care să putem manifesta noi înșine *occultum* sau orice altceva dorim. În această carte m-am referit la puterile creatoare ale universului și ale sufletului. Ele reprezintă cheia întregului proces. Studiarea substanței numite *occultum* ne permite să ne dăm seama de

---

este exact substanța care ar permite unei rachete să aibă o ardere lentă, și astfel să poată fi propulsată mai mult timp. Așa s-a născut ideea rachetelor cu combustibil solid, care a marcat era tehnologiei spațiale moderne.

propriile noastre puteri de regenerare. Ea reprezintă pentru suflet ceea ce reprezintă pentru corp consumul de vitamine și minerale. Scopul nostru este acela de a ne întoarce în camera de creație, indiferent de mijloacele pe care trebuie să le folosim pentru a-l atinge. Acest lucru trebuie să-l înțelegem, mai presus de orice altceva.

Aceasta este concluzia cu care vă propun să ne despărțim. Mai este nevoie de multă muncă, dar mai avem timp pentru a ne ocupa de ea. Aventura continuă.

Epilog

Am vorbit în această carte despre numeroase subiecte, despre tot felul de locuri și oameni. Fiecare capitol ar putea fi baza de pornire pentru un întreg volum, într-o serie enciclopedică. Așa cum spuneam încă din introducerea lucrării, numitorul comun după care m-am ghidat în această saga este principiul sincronicității și faptul că toate mesajele pe care le-am primit au fost orchestrate de o forță exterioară.

Am ajuns la această concluzie după ce am primit o scrisoare de la o societate magică din Europa, al cărei interes a fost trezit de cărțile din seria Montauk. Membrii acesteia mi-au pus mai multe întrebări decât aș fi avut timp să le răspund vreodată, dar una dintre ele mi s-apărut cu deosebire interesantă. Magicienii de care vorbesc doreau să știe de ce nu am vorbit nimic despre conexiunea canibală cu fenomenele de la Montauk. Oare era prea greu de digerat de stomacurile fine ale cititorilor mei?

Într-adevăr, am preferat să nu insist prea mult asupra aspectelor cele mai dure ale fenomenelor de la Montauk sau ale ocultismului. În cazul canibalismului practicat la Montauk, trebuie să recunosc însă că nu m-am gândit prea mult la acest aspect. După ce am primit scrisoarea, m-am trezit frunzărind o carte intitulată *...și adevărul vă va face liberi*, de David Icke, un autor englez. Am primit această carte în două exemplare, fără să solicit acest lucru, de la doi cititori care considerau că merită să o citesc. Lucrarea este bine documentată și menționează în treacăt Proiectul Montauk. Am început să o citesc deoarece doream să aflu mai multe în legătură cu presupusa conexiune a lui George Bush și a familiei sale cu naziștii. Am ajuns imediat la un capitol referitor la Societatea Skull and Bones⁴⁵, din care au făcut parte atât George Bush cât și Bill Clinton.

Cartea lui Icke explică conexiunile politice ale lui Prescott Bush, tatăl lui George. Lucrul care m-a șocat cel mai tare a fost mențiunea că Prescott Bush a rămas faimos în cadrul Societății Skull and Bones pentru escapada pe care a organizat-o la mormântul ultimului războinic indian, Geronimo. Povestea afirmă că în mai 1918, Bush și alți cinci membri ai societății au jefuit mormântul lui Geronimo de la Fort Sill, Oklahoma, furând diferite artefacte și craniul liderului apaș. Cei șase au dus aceste obiecte la sediul Skull and Bones de la Universitatea Yale, pentru a le folosi în diferite ritualuri. Sursa acestor informații este chiar istoria internă a Societății Skull and Bones, care menționează și negocierile cu președintele tribului apaș San Carlos, Ned Anderson, pentru recuperarea rămășițelor lui Geronimo. Icke

---

⁴⁵ Craniu și Oase.

citează de asemenea un articol apărut într-un număr din anul 1989 al revistei *New Yorker*, în care un alt membru al societății afirmă că a văzut circa 30 de cranii umane în „mormântul” lor.

Dar ce au toate acestea de-a face cu canibalismul de la Montauk?

Dacă ținem cont de principiul sincronicității, au foarte mult de-a face. În capitolul 4 al cărții de față am vorbit de o femeie din linia genealogică a familiei Cameron care a ajutat la scrierea istoriei Universității Yale, sediul Societății Skull and Bones. Cercetările făcute de Icke în privința acestei societăți arată că ea a fost înființată pe la jumătatea secolului al XIX-lea, fiind cunoscut ca și „Capitolul 322 al unei societăți secrete germane” numite „Frăția morții”. Regăsim așadar conexiunea germană și cea a clanului Cameron intersectându-se.

Icke afirmă că Societatea Skull and Bones este profund rasistă și că se autofinanțează din vânzarea de droguri ilegale. Autorul oferă extrem de multe detalii, inclusiv conexiunile societății cu câteva din marile familii ale *establishment*-ului englez. Sediul societății este literalmente un mormânt din incinta Universității Yale, complet inaccesibil publicului și altor studenți.

Propriile mele cercetări indică faptul că societatea „Frăția morții” mai este cunoscută și sub numele de Liebenblut, sau „Iubitorii de sânge”. Este vorba de un grup de oameni care și-au propus să își păstreze propria continuitate de conștiință, mai presus de toți ceilalți. Ei sunt cei care controlează extracția minereului de *occultum* din Egipt, păstrând substanța numai pentru ei. Legăturile lor cu Tibetul sunt foarte puternice, deși prezența lor în zonă nu este foarte bine documentată. Este interesant de menționat în treacăt că George Bush este cunoscut în lumea politică pentru relațiile sale apropiate cu China comunistă.

Am vorbit în capitolul precedent de „aspectul negativ” al civilizației atlante, prezentat de Crowley ca fiind exploatarea unei rase inferioare de oameni, puși să lucreze în minele de zro, organizate după modelul unor lagăre de muncă silnică. Acest model nu diferă foarte mult de societatea modernă. Deși nu lucrăm în lagăre de muncă, omul mediu nu poate supraviețui decât dacă muncește încontinuu. Mijloacele mas-media fac apologia societății de consum. Deși aparent sunt promovate multe libertăți ale omului, în realitate majoritatea populației servește drept forță de muncă pentru o elită atotputernică al cărei unic interes este să-și prezeve propria bază de putere. Conspirațiile sistemului bancar și corporatist internațional sunt deja bine cunoscute, fiind acoperite de un număr mereu în creștere de cărți. Pe nivelul cel mai puternic al civilizației, există entități conștiente care urmăresc să-și prezeve baza existențială cu ajutorul unei substanțe care precede materia: *occultum*.

Acest lucru explică și fascinația pentru cranii și oase. Acești elitiști nu se înconjoară de cranii și de tot felul de artefacte oculte numai din dorința de a se amuza sau de a-i speria pe noii veniți în fraternitatea lor. Ei sunt cu adevărat niște canibali care consumă esența din care sunt alcătuite oasele. Uneori este vorba chiar de consumul efectiv al aurului alb rezidual (*occultum*) care rămâne în oasele celor decedați. Alteori, sunt interesați doar de semnificația ocultă a unui craniu precum cel al lui Geronimo, simbol al

cuceririi supreme a ultimului erou nativ american. Există și ceremonii mai sinistre, care includ consumarea glandei pineale „vii” în urma sacrificării unui animal sau chiar a unei ființe umane. Practica este cunoscută sub numele de „ritualul obscen”.

În ceea ce privește consumarea oaselor pentru mineralele lor, biochimia creierului demonstrează că acest potențial există cu adevărat. Când aurul sau alte metale din categoria platinelor ajung în sânge, ele sunt filtrate și conduse direct la creier. Odată ajunse în interiorul vaselor de sânge cerebrale, aceste elemente interacționează cu hormonii și cu alți compuși biochimici. Rezultatul este că moleculele elementelor din grupul platinelor devin mai mari decât erau înainte să ajungă în creier. În acest fel, ele nu mai pot părăsi sistemul sanguin cerebral, sfârșind prin a pătrunde în structura osoasă a craniului, unde se și fixează. Acest proces a fost demonstrat din punct de vedere științific. Elementele din sol pătrund prin dietă în organismul uman și se fixează în oase. Dacă solul este bogat în *occultum*, acesta va fi depozitat în oasele celui care îl consumă. Există și alte proprietăți ezoterice legate de consumarea oaselor. Spre exemplu, am citit undeva că thuliumul pătrunde în creier, la fel ca și platina. După cum spuneam mai devreme, este nevoie de foarte multe studii pentru a acoperi acest subiect.

Acestea fiind spuse, cred că putem răspunde în sfârșit la întrebările privind misterul indienilor Montauk și al dispariției piramidelor din Long Island. Indienii Montauk, îndeosebi familia Pharoah, erau un trib regal. Acest lucru nu poate fi pus la îndoială dacă privim fotografiile membrilor familiei, îndeosebi cele ale generațiilor mai vechi. Știm de asemenea că indienii Montauk țineau ceremonii sub piramide. Obiectivul acestor ritualuri era acela de a induce modificări biochimice la nivelul fluxului sanguin prin intermediul glandelor endocrine, cu scopul de a secreta aurul alb în interiorul organismului.

Deși nu pot aduce dovezi documentate în acest sens, concluzia de mai sus este mai mult decât evidentă, fiind confirmată de bunul simț. Întreaga mea investigație a fost declanșată de contactul cu femeile-șaman din tribul Montauk. Nu-mi rămâne decât să le mulțumesc și să-mi închei aici investigația (cel puțin deocamdată), dezvăluind circumstanțele care au condus la așa-zisa lor „dispariție ca rasă”.

Cu mult timp în urmă, bunicul lui Gale Evening Star participa la ceremoniile ținute sub piramidele din Montauk, urmând o tradiție mult mai veche, despre care nu s-au păstrat însă documente scrise. Ironia sortii a făcut ca, în pofida anihilării poporului său și a teritoriilor sacre ale acestuia, investigația mea actuală să fi fost declanșată tocmai de amintirea inițierii acestui om în trezirea celui de-al treilea ochi. Am ajuns astfel la o nouă înțelegere, care ar putea conduce în cele din urmă tocmai la căderea celor care au distrus piramidele.

În ceea ce privește canibalismul de care vorbeam mai sus, acesta ne conduce la următoarea întrebare legitimă: cine sunt adevărații sălbatici, indienii sau oamenii albi?

Evident, o asemenea întrebare îi poate scoate din minți pe cei mai puțin echilibrați. Consacrarea nativilor ca sălbatici de către oamenii albi nu a

servit binelui colectiv, ci doar intereselor elitei conducătoare. Evident, nici considerarea rasei albe ca o rasă sălbatică nu va ajuta pe nimeni, la fel ca și revolta deschisă împotriva elitei conducătoare. Aceasta din urmă deține prea multe atuuri pentru a putea lupta deschis împotriva ei. De altfel, lupta nu se dă împotriva unor oameni, ci a răului însuși. Acest lucru ne reamintește de Soarele Negru, cel mai profund arhetip din străfundurile sufletului uman. El reprezintă chintesența întregii creații, și include deopotrivă binele și răul.

Acesta este conceptul care i-a determinat pe preoții Bon din vechime să creeze o doctrină pentru a echilibra binele și răul. Dacă o forță o depășește pe cealaltă, însăși continuitatea este pusă în pericol. Această echilibrare a binelui și a răului a condus la cel mai sacru dintre ritualurile comunității Bon, care nu putea fi practicat decât de către membrii săi cei mai elevați. Acest lucru l-a încercat Karl Haushofer atunci când l-a dezlănțuit pe Hitler împotriva lumii. Dacă ar fi să-i găsim lui Hitler circumstanțe atenuante, nu putem spune decât că acesta și-a asumat rolul de Christos-Antichrist, cu scopul de a deschide calea către o nouă epocă. Nu este vorba numai de propria mea opinie, ci de părerea foarte multor ocultişti, îndeosebi a celor de sorginte germană. Scopul declanșării acestor energii polarizate a fost acela de a echilibra binele și răul din această lume.

Dincolo de toate, eu nu mi-am propus să demonstrez că Hitler a fost un magician bun sau rău (ori instrumentul unui asemenea magician). Cert este că el a dezlănțuit aceste energii, fiind susținut în eforturile sale de forțe oculte. Rezultatul istoric a fost acela că oroarea a cuprins întregul glob. Studiarea acestui fenomen dintr-o perspectivă ezoterică ne permite să înțelegem sursa întregii creații: Soarele Negru. Acest principiu este situat deasupra judecăților despre bine și rău, referindu-se pur și simplu la creație.

Când Iisus a murit pe cruce, revenirea duhului său la Tatăl nu a fost posibilă decât după ce Soarele Negru s-a manifestat sub forma unei eclipse de soare. El a fost cel care a eliberat duhul lui Christos.

Există și o parte bună a lucrurilor. În tot trecutul umanității, cunoașterea Soarelui Negru a fost apanajul elitei conducătoare. Acesta a fost secretul suprem al acesteia, pe care l-a înconjurat de imagini malefice, dacă nu pentru alt motiv, măcar pentru a-i speria pe neaveniți. La ora actuală, el a devenit apanajul întregii lumi. Puterile creației pot fi accesate de orice suflet liber care dorește să intre în rezonanță cu ele. Soarele Negru este viu și accesibil, nemaifiind rezervat doar celor capabili să asmută răul împotriva oamenilor sau a vieții. Cel care ne vorbește astăzi este zeul ascuns, Mon. Am putea spune chiar că aceasta este sincronicitatea supremă: MON-TALK⁴⁶!

În memoria lui

Margaret „Margo” Geiger

3 decembrie 1916 – 23 octombrie 1996

Margo a fost prietena mea de suflet și corectoarea cărților din seria Montauk. Crescută în filozofia teozofilor, a urmărit tot timpul să ducă o viață în serviciul celor din jur. Deși iute la mânie, era și mai iute în acordarea de

---

⁴⁶ N. Tr. Joc de cuvinte: *Talk* în limba engleză înseamnă [cel care] vorbește.

ajutor. Nu am cunoscut în toată viața mea un suflet mai caritabil și mai altruist.

În tinerețe, Margo a urmat o terapie a culorilor și a reușit astfel să depășească un handicap locomotor cu care s-a confruntat în tinerețe, continuând să danseze din buric chiar și la 70 de ani. Artistă și vindecătoare înzestrată, Margo i-a inspirat pe toți cei care au cunoscut-o. Eu și familia mea suntem onorați și recunoscători pentru faptul că am cunoscut-o.

Ironia sorții a făcut ca despărțirea ei conștientă de trupul fizic să se producă tocmai în ziua în care soarele a intrat în semnul Scorpionului, zodia morții și a regenerării.

Doresc să-i mulțumesc public lui Margo, pe această cale, pentru că mi-a făcut cunoștință cu psihotronica și cu lumea lui Preston Nichols.

De-abia aștept reîntâlnirea cu ea.

Nota autorului

Există două ultime aspecte la care aș dori să mă refer în încheierea acestei cărți. Unul dintre ele se referă la vânzarea „aurului alb” la forumul New Age. Există tot felul de oameni care se ocupă cu vânzarea unei substanțe pe care o numesc „aur alb”, dar care nu are nimic de-a face cu subiectul de care am vorbit în această carte. Cumpărarea obiectelor produse din această substanță a devenit o adevărată modă în zilele noastre. Cunosc chiar pe cineva care a vândut acțiuni pentru o unitate de producție a acestui elixir nobil și a reușit să strângă nu mai puțin de zece milioane de dolari, păcălind 10.000 de oameni. Sfatul meu este să nu credeți tot ce auziți. Povestea mi se pare extrem de sordidă, dar nu doresc să insist asupra ei. Adepții New Age sunt atrași la ora actuală în tot felul de scheme și scamatorii, îndeosebi de natură financiară. După cum spuneau romanii: „*Caveat emptor*” (cumpărătorule, ferește-te!)

De la prima ediție a acestei lucrări a trecut ceva timp, dar omul de care vorbeam mai sus tot nu și-a onorat promisiunea de a livra „aurul alb”. Între timp a apărut însă un alt individ, care mi-a vorbit de o substanță monoatomică pe care ar fi descoperit-o. Persoana susține că aceasta amplifică supraconductivitatea din creier, corespunzând astfel aurului alb. Și-a exprimat dorința de a scrie o carte împreună cu mine, dezvăluind în ea cum poate fi produsă substanța într-un laborator chimic. Până la ora actuală, experiențele făcute cu această substanță nu s-au concretizat în nimic spectaculos. Până la apariția unei noi cărți, vă voi ține la curent cu noile evenimente în revista noastră trimestrială, *The Montauk Pulse*.